

ZETVA

Uvodna rec

Jedno od najcescih razocarenja koje mi kao hriscani dozivljavamo je teznja za spoznajom nespoznatljivog. Zeleli bismo da shvatimo Bozije puteve, a sam Bog je rekao: "Moji putevi nisu vasi putevi; moji putevi prevazilaze vase razumevanje."

Kada je Bog zeleo da narod Izraela dovede do vrhunca njegove moci, On je izabrao najmanje verovatnu osobu za kralja koji ce ih uvesti u slavu. Iz kuce Izajeve, u gradu Vitlejemu, On je pomazao najmladjeg sina, Davida, cije su jedine kvalifikacije bile da je bio pastir koji je voleo Boga i razmisljao o Njegovoj velicini onako kako ju je otkrio u prirodi.

Kada je Bog zeleo da stvori snaznu vojsku koju ce David povesti na neprijatelje Izraela, On je skupio one koji su bili u nevolji, u dugovima i nezadovoljni. Ovi malo verovatni vojnici su postali Davidovi snazni ljudi i kroz njih Bog je porazio sve njihove neprijatelje.

Kada je Isus zeleo da svet okrene naopacke i donese poruku Bozije ljubavi covecanstvu, On je za to izabrao malo verovatne kandidate. Vecina od dvanaestorice bili su ribari a jedan omrznuti poreznik. To sigurno nisu kandidati koje bismo mi izabrali za taj zadatak.

Kada je Bog zeleo da izvrši uticaj na nase drustvo, On je opet izabrao lude stvari, bar sto se sveta tice, da nadvlada mudre; On je izabrao slabe stvari da nadvlada snazne.

Na primer, pri podizanju pastira koji ce voditi crkve od po nekoliko hiljada clanova, Bog nije posebno zahtevao

visokoobrazovane ljude ca Jalea i Harvarda ili intelektualce sa doktorskim disertacijama.

Umesto toga, u nasem slucaju, Bog je za izgradnju NJegovih crkava u Kalvari Cepl pokretu su izbacili iz skole, hipika koji je izgubio razum od drogiranja, rasturaca droge koji se bavio vraćanjem i clana motociklisticke bande. Ovo je samo nekolicina malo verovatnih vodja koje je Bog iskoristio u nasoj sluzbi da bi izlizane tradicije okrenuo naopacke.

Na ovim stranicama procitacete zacudjujuce, uistinu gotovo neverovatne izvestaje o ljudima sa razlicitim, divljim, cak i sotonskim pozadinama, o ljudima dotaknutim Bozijom miloscu, i koji sada doticu hiljade drugih istom tom miloscu. Dok budete ovo citali, bez sumnje cete se pitati kako su ovi ljudi, koji vecinom nisu imali normalno obrazovanje za sluzbu, bili u stanju da izadju napolje; izgrade crkve cak i sa desetak hiljada clanova.

Koji su im cinioci zajednicki? Koje su ih to stvari, koje su naucili, osposobile da dosegnu tako fenomenalan uspeh u svojim sluzbama? NJihove price su samo mali uzorak medju uspesima drugih koje smo posmatrali kako dolaze u nasu crkvu tokom godina, ljudi koji su bili izmenjeni snagom Bozijeg Svetog Duha, i koji sada vode nekoliko stotina crkava izparlih iz nase zajednice.

Ubedjeni smo da su koncepti kojima nas je Bog naucio u cetdeset godina sluzbe prenosivi i na druge. Ukoliko se slede, mogu pomoci pri izgradnji crkava po celoj zemlji.

U knjizi Dela apostolskih citamo da je pri rodjenju crkve 3000 dusa bilo pridodato broju vernika vec prvog dana. Zatim je Bog nastavio da nadodaje svakodnevno one koji su se spasavali. Ubedjeni smo da ce Bog, kada crkva postane ono sto je zamislio, uraditi kroz nju ono sto je oduvek zeleo: Kroz snagu svoje milosti On ce prineti zetvu dusa koja samo moze da ponizi nase najsmelije planove. Kad bi samo culi NJegov glas. Cak Smit, Kosta Mesa

Predgovor

Obrisao sam znoj sa cela i otvorio najnovija izdanja Luk, Tajm i Njusvik casopisa. Fotografije preko celih stranica ostavile su me bez teksta.

Znoj mi se slivao niz ruke dok sam stajao drzeci casopise u vrucem i pretrpanom juznoindijskom bazaru. Nalazio sam se u prodavnici kraj puta blizu autobuske stanice Bangalore u drzavi Misuri. Vracao sam se u stab Sai Babe, najveceg gurua u Indiji. U to vreme bio sam clan uzeg kruga Njegovih saradnika.

Covek je skoro iskocio sa jedne od slika: blistavo telo je izranjalo iz Pacifika, stojeci, ruku ispruzenih prema plavom nebu. To je bio trenutak zaustavljen u vremenu. Okeanske kapljice su visile kristalisane u prostoru. Voda nalik na staklo padala mu je niz torzo. Milioni kapljica ukrasavali su mu kozu kao dragulji. Lice mu je izgledalo kao da sadrzi okean radosnog zanosa. Blazeno olaksanje pretvorilo je izraz Njegovog lica u nasmesenu katedralu nade.

To je bio dugogodisnji kalifornijski hipik preplanulog tena sa dugackom plavom kosom koja je padala po mrsavim, misicavim grudima. Put Njegove proslosti se i dalje mogao videti na Njegovim venama i na licu: od uzimanja droge u Hajght Ashburiju do uzimanja prezrelog voca i autostopiranja na autoputu izmedju San Franciska i Los Andjelesa. Lice koje je izranjalo iz okeana pokazivalo je da je putovanje doslo do radosnog i neocekivanog kraja. Nema vise borbe. Nema vise pakla. Beskonacni mir je vladao u ovoj srecnoj dusi.

Mladic na slici je upravo bio krsten u zalivu na plazi Korona Del Mar. On je ucinio svoje ogromno putovanje od zlatne kapije do vecnosti i bio jedan od devet stotina ljudi krstenih tog dana od strane Kalvari Cepla. Isusov pokret je napredovao punom parom na kalifornijskoj obali.

Glavna licnost koja je krstavala na drugim slikama je bio Cak

Smit, covek koji stoji iza fenomena Kalvari Cepl koji je procesljavao Zapadnu obalu i druge delove Amerike. Mesecima su krstavali u proseku devet stotina mladih mesecno. Bio je to fenomen koji je zbuNjivao svetovne naucnike, od Markusa do Lerija.

Slike su pokazivale da je gomila koja je stajala u Pacifiku napustila snove kontrakulture da bi postali hriscani predajuci svoje zivote i brige Isusu Hristu. Napustili su mnoga razuzdana zadovoljstva i slobode (droge, zivot po komunama, odbacivaNje drustvenih normi, slobodni seks) i sve istocNjacke spiritualnosti koje su se prikacile ovom zivotnom eksperimentu - da bi umesto svega toga prihvatili hriscanstvo. Za mene u Indiji su ove slike predstavljale ogromno nazadovaNje. Stari biblijski pogled na svet sa crno-belim primerima dobijao je novo uporište. Zasto? Pre nego sam se i usudio da pomislim saznacu odgovor.

Dve godine sam proveo u Indiji sledeci put "prosireNja svesnosti" samozvanog coveka-Boga, koji mi je rekao da sam predodredjen za prosvetljeNje. Jahao sam na vrhu misticnog talasa koji je trebalo da pomogne donoseNju NJu Ejdz pokreta u Ameriku u narednih deset godina. To je bila prava zivotna drama sa svim zapletima avanturistickog filma. Slika iz casopisa preda mnom predstavljala je opasnost za sve u sta sam ja verovao; ona je znacila suprotstavljajaNje nasem naprednom pokretu "nove svesnosti". Dok sam posmatrao sliku, razmisljao sam o ogromnim teskocama na mom duhovnom putu ka "bozanstvu". U posledNje vreme sam osecao optereceNje i obeshrabreNje do kojih moze doci na istocNjackom duhovnom putu. Nedavno neka duhovna "testiraNja" su mi se isprecila na putu u obliku dvoje hriscanskih misionara. NJihova ljubav je bila uzbudljiva. Oni su bukvalno zracili zdravu dobrotu, cak i u najnepovoljnijim okolnostima oni su se radovali.

Imali su skriveni izvor ljubavi i nade koji nikad nije zavisio od spoljnih okolnosti. A ja sam, onako "napredan", cesto bih sebe uhvatio kako prokliNjem stvari koje su zamracile moj put do

vecnog savršenstva.

Naslovna priča časopisa Luk i članci u drugim novinama u februaru 1971. sadržali su iznenadjujući društveni fenomen. Dok se završavala era 60-tih sa Njom su se istovremeno završavali i mnogobrojni društveni putevi. Kontrakultura jeste bila na fotografiji - ali sa jednim iznenadjeNjem. OliceNje kalifornijske hipi kulture u tom mladom čoveku na slici, koji se tako radovao, bilo je čudna mesavina. Fotografija jednog od dece cveca kako ulazi u okean nije bila nikakvo iznenadjeNje. Ali ono zbog čega je to radio jeste! Godinu dana od tog tihog trenutka u indijskoj prodavnici, ja, kao i mladić iz časopisa, bio sam potopljen u jezero pokraj Carlotsvila, Virjdzinija, i izronio sa istim osmehom olaksaNja i radosti.

Prvi put u svom životu upoznao sam pravu nadu.

U to vreme nisam mogao ni saNjati da ću ne samo napustiti svog

guru, već i postati hriscanin, i da ću vremenom završiti

radeci sa samom centralnom licnoscu sa fotografija

Čak Smitom. Taj članak je bio kao Boziji tihi znak koji mi je govorio: "Ti misliš da si na putu do istine, ali si u stvari zaveden najprefiNjenijom lazi na svetu. Da li vidis tog čoveka sto stoji u vodi? To je moj sluga Čak Smit. Jednog dana, po mom rasporedu, ti ćeš se povezati sa Njim u zajednicku sluzbu."

To je još uvek bila samo budućnost. U to vreme znao sam samo da sam, sa većinom moje generacije, odbacio hriscanstvo.

Kako se to desilo? Kako smo uopšte skrenuli sa pravog puta? Na neki način mislim da sam ja tipičan primer.

Generacija u haosu

Odrastao sam u ateistickoj porodici, nikad nismo išli u crkvu. Pored toga, rano sam se upoznao sa okultom (magijom). Dok je moj otac bio diplomata u Londonu, meni je tada bilo deset godina, jedne večeri me izložio opasnosti i doneo kući Da-ne

tablu* da sa Njom eksperimentisem. Posto je on bio ubedjeni materijalista, za Njega je to bilo samo bavljenje bezopasnim predrasudama.

Dok sam stigao do trece godine fakulteta na Univerzitetu u Virjdziniji, vec sam duboko bio upleten u misticizam. Vrata su mi se sirom otvorila kada sam uzeo ogromnu dozu jakog LSD-a dok sam boravio u prirodi Virjdzinije. To je bila jedna od onih toplih prolecnih veceri kada su livade izgledale kao beskrajna fotelja. Posto su nebeske sile završile razgovor sa mnom i nakon sto sam bio siguran da sam nakratko video vecnost, niko me nije mogao spreciti da citam Upanisade i druge indijske svete knjige. Imao sam odlucan stav da cu jednog dana otici u Indiju u potrazi za prosvetljenim uciteljem.

*Da-ne tabla se koristi u razgovoru sa duhovima na principu da-ne pitaNja i odgovora (prim. prev.).

Zelim prvo da vam nesto priznam. Jedan od kljucnih razloga zbog kojih sam odbacio hriscanstvo i okrenuo se istocNjackom misticizmu je bilo ono sto sam video u crkvama u koje sam pokusavao otici. Ljubav koja je tako ocaravajuće zabeležena u novozavetnoj crkvi nije bila vidljiva u tim modernim crkvama. U stvari Njena odsutnost je bila glasnjija od groma. Plitkoumno osudjivane cesto praceno hladnom udaljenoscju. Osetio sam isto tako da konzervativnije crkve nisu bile voljne da podele ono sto imaju ni sa kim ko nije ispuNjavao Njihove standarde.

Za coveka izvana nema nista prijavije od toga kada se Bozija milost i lepota udalje od crkve. Ono sto ostaje je spoljasNje prikazivane religije bez ucesca srca i duse, iako su oni postali nevazni u mojim ocima.

Nije sve greska crkava zatvorenog uma. Moja generacija je upala u sopstvenu zamku. Razuzdana dopusteneNja kontrakulture su sebe smatrala postenijim od osude i licemerstva koji su se mogli naci u crkvama. Mi smo crkvu prerano otpisali. Ja, kao i moji istomisljenici, gledao sam na

ponude crkve sa velikom sumnjicavoscu. Na primer, ono dvoje misionara u Indiji, koje sam vec pomenuo, ja sam podredio nemilosrdnom ispitivanju. Ono sto je sjalo na Njihovim licima bila je nepovrediva Bozija milost. Dosao sam do kraja svog puta kada sam se suocio sa pravim clanovima Bozije milosti. Karikatura od crkve vise mi nije mogla biti izgovor. Iskreno govoreci, tokom susnijih godina mog hriscanstva, i ja bih isto tako mogao biti optuzen za stvari zbog kojih sam tako zestoko napadao crkvu. Ja sam isto tako bio netolerantan, sklon osudi, bez ljubavi.

Da bi se dotakla grupa ljudi toliko neprijateljski raspolozena kao omladina 60-tih, 70-tih potrebna je, blago receno, snazna sluzba. Sto god da su ovi ljudi iz svih drustvenih slojeva videli, kada su se susreli sa sluzbom Kalvari Cepla, bilo je dovoljno da ih razoruza i preokrene.

Kada sam se napokon usetao u prostranu salu Kalvari Cepl u Kosta Mesi, deset godina posle mog obraceNja, osetio sam nesto kao osvezavajući povetarac. Osetio sam obilnu reku ljubavi istog trenutka kada sam prosao kroz vrata. Nije ovde bilo ni najmaNjeg nagovestaja osudjivaNja. Umesto toga, ja sam osetio ogromno osecaNje pripadnosti. Jos nesto sam primetio o covjeku za propovedaonicom. Dugo sam razmisljao o obecaNju koje je Bog dao svom narodu: da ce iz Njih teci reke zive vode. Bez ikakvog pogovora, ja sam ovo video u Cak Smitu dok je govorio. To je za mene znacilo Boziji pecat na tom poslu. Cak Smit se izgubio u Bozijoje obilnosti dok je upucivao na Boga, a nikada na sebe.

Kada sam ga upoznao posle sluzbe, bilo je to kao susret sa starim prijateljem. Puno ljudi se svrstalo u red da bi ga upoznali. Na tri sluzbe nedeljom pre podne je bilo preko cetiri hiljade ljudi na svakoj. Kada je dosao red na mene da upoznam Cak Smita, ne znam da li sam ikada upoznao nekoga milostivijeg, otvorenijeg i punijeg ljubavi. Mogao sam videti zasto je Bog iskoristio ovu poniznu dusu da dotakne celu jednu generaciju. Isto tako sam znao da Njegova sluzba nije bila ogranicena samo na jednu generaciju.

Kalvari Cepl je pocela iz jedne ponizne osnove. Bila je spremna da postane vazna jednoj umiracoj generaciji. Rezultat je verovatno najveca zetva dusa, od strane jedne crkve, u americkoj istoriji. Ovde su neke od uzbudljivih lekcija za nas. Ova knjiga se nada da ce pruziti ove lekcije.

Tal Bruk

Kalvari Cepl ulazi u istoriju

Dok vam opisujem eksploziju rasta crkve koja se desila nama u Kalvari Ceplu, sa pocetkom u mojoj crkvi u Kosta Mesi, ja govorim samo kao posmatrac. Ako ima bilo kakvog ponosa, on je u Gospodu. Kada to pogledate iz ugla koji vam opisujem, kada vidite godine mojih problema, moje susne godine, znacet zasto stojim bez teksta pred onim sto je Bog uradio. Vi cete se radovati sa mnom pri pogledu na predivnu uskladjenost Bozijeg plana. On nas sve ostavlja kao zacudjene posmatrace.

Te slike nasih masovnih krstavanja u Kalvari Ceplu, koja su bila u Pacifiku, u casopisima Luk, Lajf i NJusvik, lice na ljudsko polje spremno za zetvu. Mozete videti bukvalno hiljade ljudi nacickanih na obali kako cekaju na krstenje. Pomenuti casopisi objavljuju da je ovo kolosalni fenomen, bar sto se crkve tice.

Profesori kao Peter Vagner sa Fullera i Ron Enrot sa Vestmonta izjavljuju u svojim knjigama da se, verovatno, nista slicno nije desilo u americkoj istoriji. U jednom trenutku se pretpostavilo da je u dvogodisnjem periodu srednjih sedamdesetih Kalvari Cepl u Kosta Mesi izvela vise od osam hiljada krstenja. Tokom istog perioda posluzili smo u 20.000 obracenja u hriscansku veru. Nasa desetogodisnja stopa

rasta, prema profesorima, bila je bukvalno na deset hiljada postotnom nivou.

Mozda jos vise zbunjuje cinjenica da je, kada smo prvi put dosli u crkvu u Kosta Mesi (1965), na prvoj nedeljnoj prepodnevnoj sluzbi bilo prisutno dvadeset petoro ljudi.

Sad uzmite u obzir sledece: ne samo da je ta dvadesetpetocлана crkva uspostavila vise od tri stotine crkava Kalvari Cepl svuda po Sjedinjenim Americkim Drzavama, vec je ta zajednica u Kosta Mesi narasla do clanstva od oko trideset pet hiljada. Trenutno se nalazi na osamnaestom mestu medju dvadeset najvećih crkava na svetu. DZon Van u svojoj knjizi "Dvadeset najvećih crkava na svetu" celo jedno poglavlje posvecuje neobicnom fenomenu Kalvari Cepl.

Cuo sam kritike koje pokusavaju da razbiju uticaj Kalvari Cepla nazivajuci je proizvedenom religijom. Optuzivali su nas da pruzamo ono sto ljudi zele da cuju, i to u razvodnjenom obliku pokusavajuci da dopremo do masa. Neki kriticarari su ocigledno odlucili sta Bog moze a sta ne moze - a On ne moze uciniti "nemoguće".

Drugi kriticarari, koji pripadaju crkvama sto godinama nisu rasle, kakva je bila i moja situacija vise od deset godina, cesto zauzimaju stav duhovnog elitizma. Za njih je malobrojnost dokaz duhovnosti, vernosti ili nespremnosti na kompromis. Mozda osecaju da "kvantitet" umanjuje "kvalitet" duhovnosti.

Hristos je govorio o coveku koji je zakopao svoje talente i nije ih ulagao ni u sta, zbog toga mu je oduzeto i ono sto je imao.

Isto tako je govorio o sluzi koji je svoje talente uhiljadostrucio. Neosnovano je kazati zajedno sa kriticarima da Hristos ogranicava velicinu i razvoj sluzbe. Eksplozivna snaga sluzbe vrlo lako moze biti znak da Bog stvarno radi. Ko moze zaboraviti dan Pentekosta kada se tri hiljade obratilo Hristu na ulicama Jerusalima? "Gospodin svaki dan umnozavase drustvo onih koji se spasavahu" (Dela ap. 2;47).

Bas kao sto su Jevreji brzo otkrili da ne treba da cuvaju radosnu vest za sebe, vec treba da ukljuce i "prezrene" pogane, isto tako je bila interesantna promena pravaca u

Kalvari Ceplu. Tih dvadeset pet vernih članova, koji su uglavnom predstavljali Ameriku, delili su radosnu vest sa mladima iz kontrakulture. Ovo istupanje je zahtevalo čudo ljubavi i prihvatanja. Kako su se grupe međusobno prihvatale, obe strane su brojcano rasle, živo se osećao Boziji dolazak na scenu i, dok su se zivoti menjali pred našim očima, osećaj da se nalazimo usred čuda rastao je kao požar. Kada neki beznadežni otpadnik od društva, koji je bio ovisan o heroinu, odbaci iglu i ode na plazu da bi obratio troje ljudi za jedno poslepodne, to vasoj veri daje snaznu podršku.

Jos jedan neverovatan primer se stalno ponavljao: cim bismo se uselili u novu zgradu, nasa brojnost bi već bila veća od njenog kapaciteta. Izgledalo je da rastemo kao gljive posle kise. Za dve godine presli smo iz prvobitne zgrade, jedne od prvih crkava u Kosta Mesi, u iznajmljenu zgradu luteranske crkve na steni iznad Pacifika. Ubrzo posle toga odlucili smo da ucinimo nešto nepredvidivo i da premestimo crkvu u skolu koju smo kupili. Zgrada nam nije odgovarala pa smo je srusili i sagradili novu, hipici i obicni ljudi su radili smejući se jedni kraj drugih. Ponekad bi automobili na autoputu usporili i trubili nam.

Uvek sam osećao da je idealna velicina crkve oko 275 članova pa smo po tome i gradili. Kada je sala od 330 sedista bila završena 1969, već smo bili primorani da idemo na dve službe, i na kraju smo morali koristiti dvoriste sa još 500 sedista. Ovo je bilo dobro dok je vreme bilo lepo. Već 1971. bili smo primorani da se ponovo selimo sa velikim brojem ljudi i sa zimskim kisama. Kupili smo parce zemlje od deset jutara na granici Kosta Mese i Santa Ane. Orindz Kantri se brzo menjao i nekad poznati voćnjaci sa narandzama su ustupali mesto rastućoj populaciji Los Andjelesa, dok su se zajednice selile prema jugu. Ubrzo posle kupovine zemlje opet smo uradili nepredvidivo i podigli ogroman cirkuski sator koji je imao 1600 sedista. Taj broj je uskoro bio uvećan na 2000 sedista. U medjuvremenu smo poceli graditi ogromnu salu odmah do satora.

Meni je sve ovo bilo neverovatno, i pomalo zastrasujuće.

Stajao bih na semaforu s druge strane ulice gledajući golo zemljište koje smo se obavezali da ćemo kupiti i počeo bih panicitati. Bice potrebna ogromna suma novca za razvoj poseda. "Da li sam uludo obavezao ove ljude na ovakav projekat? Zasto se ne zadovoljis onim sto imas?" - razmisljao sam. "Svi racuni su placeni. Imas novaca u banci. Ovo ce zahtevati ogromne izdatke." Jednom dok sam tako sedeo, Gospod je progovorio mom srcu: "Cija je to crkva?" Ja sam glasno odgovorio: "To je tvoja crkva, Gospode." "Zasto se onda brines da ces bankrotirati?"

To je bilo olaksanje. Osecaj stravicne zabrinutosti me je jednostavno napustio. Finansije nisu bile moja odgovornost. Bile su NJegova. Meni je ovo bila jako vazna lekcija. To nije moja crkva. To je NJegova crkva. Uostalom On je bio taj koji je stvorio problem! On je bio taj koji je doveo toliko puno ljudi da ih nismo vise mogli primiti.

On je i dalje nastavio da dovodi ljude. Kada je Kalvari Cepl zajednica proslavljala otvaranje 1973 i useljavala se u ogromnu novu salu sa 2200 sedista, zgrada je vec bila premalena za broj ljudi koji ju je posecivao. Drzali smo tri sluzbe nedeljom pre podne i na svakoj je bilo vise od 4000 ljudi. Mnogi su morali da sede na podu prekrivenom tepihom. Velika površina je ostavljena bez sedista zbog te mogucnosti.

Uvek sam smatrao da je vazno odrzati osecanje prisnog zajedništva. Sala je stoga konstruisana sa stubovima koji je dele na grupe od po 200 do 500 sedista kako bi svaka osoba imala osecaj da je u zajednici a ne u prepunoj sali. Cak i prekriveni pod pruza prisno osecanje zajedništva, to je kao sedenje na livadi.

Izdignuti podijum je jednostavan i bez ornamentike. Sedista obrazuju polukrug pokazujuci da niko nije vazniji od nekog drugog. To daje utisak sveze otvorenosti. Iako je sve to ogromno, izbegava se uobrazenost.

Vernici se sastaju na cetiri odvojene sluzbe nedeljom, ukljucujuci i vecernju, i zbog toga nismo u stanju da se sastajemo kao celovita grupa. Posto mi zelimo zajednicka

druženja sastajemo se dvaput mesečno na naše zajedničke skupove. Čak i u centru za konferencije u Anhajmu, koji prima deset hiljada ljudi, moramo održati dva skupa jedan za drugim posto ne možemo svi odjednom da stanemo.

Ja uporedo pratim svakodnevna događanja u Kalvari Ceplu. Takođe sam obavestio svoje osoblje da mi daju do znanja kada neki član zeli lično da me vidi. Ja im se spremno stavljam na raspolaganje a takođe me mogu pozvati preko moje sekretarice. Slobodan sam za bilo koga ko zeli da me sretne posle bilo koje od nedeljnih prepodnevni službi. Stojim ispred i rukujem se, pozdravljam ljude i razgovaram o bilo čemu što im leži na srcu.

Kalvari Cepl isto tako vrši službu preko radio talasa, a ovo mora da je važno makar onima koji ponekad odu na daleki put. Nelsenova statistika je pokazala da je naša služba nedeljom pre podne najslušaniji program u okrugu tokom cele nedelje. Od 1987 naša služba obuhvata brojne radio programe, televizijske emisije, proizvodnju i distribuciju kasete i ploče. Imamo i znatnu misijsku službu. Kalvari Cepl ne samo da sponzorira Viklif biblijske prevodioce, Kempus Krusejd, Misijsko avijaticarsko društvo i druge grupe, nego i pomaze Treci svet. Kada sam osetio Božije vodstvo, sagradili smo radio stanicu u San Salvadoru i dali je tamosnjim pastirima. Takođe smo dali novac za Open Dors da kupe brod koji će, zajedno sa teretnim brodom, isporučiti milion Biblija na kinesko kopno. Misijski budžet prevazilazi lokalni za više od 50% Kalvari Cepla, Kosta Mesa često ima u proseku 200 obraćenih nedeljno. Godinama su novoobraceni prolazili kroz visokopostovani Navigatorov cetrnaestonedeljni biblijski program. Kalvari Cepl je od tada razvila svoj sopstveni kurs. U sklopu tog kursa novi vernici mogu dolaziti na mnogobrojne večernje biblijske časove i predavanja koja idu preko nedelje. Ja držim čas za mlade ponedeljkom uveče i dublji biblijski čas sredom uveče. Drugim danima preko nedelje hiljade ljudi pohađaju raznovrsne biblijske časove i grupe za druženje. Kalvari Cepl nikada ne trazi novac. Nikada ne trazi "priloge

vere" ili godišnje priloge. Nikakav zahtev za bilo kakve fondove nikada nije učinjen preko radija ili televizije. Traženje novca je ponizavanje Boga - to ostaje naše nepisano pravilo. Postenje po pitanju novca je centralno za ovu službu. Čak se i sve plate smatraju niskim u odnosu na standardne. Ja ograničavam svoj i stil života moje porodice na jednostavnost, dok me je moja služba osposobila da nadgledam milione dolara. <178>elim da budem odgovoran Bogu za taj novac, jer to je Njegov novac, a ne moj. Ja sam samo sluga. Za mene je ovo važno jer znam da će nevernici posmatrati, a mi smo odgovorni za način na koji im svedocimo.

Uvek su mi predstavljale problem čuvene i poznate hrišćanske ličnosti iz medija koje bi se nekako uvukle u veličanstvene palate i na druge načine bi sjajili i grebali se o Božiji novac. Taj novac su poslali novinari, ranjivi i verni sledbenici kao odgovor na ogroman pritisak koji je vršen na njih. Kult ličnosti je opasan, ali u rasipnistvu i neiskrenosti možda još opasniji. Tragedija je u tome da sve sto ljudi vide, i na kraju u to poveruju, ovakva je slika hrišćanina. Jedan moj prijatelj ovo naziva "operacijom karikatura". Javno predstavljanje hrišćana kroz svu ovu medijsku vulgarnost stvara cinicno nepoverenje svih vernika, a i pretpostavka neiskrenosti, naivnosti i lakovernosti se baca na sve nas masovno. Naša vera je srozana.

Ja verujem da je Bog blagoslovio nas u Kalvari Ceplu izvanredno iskrenom i zajednicom i zajednicom punom ljubavi. Hristos je rekao da će svet poznati da smo Njegovi po našoj međusobnoj ljubavi. Na ovome je naš najveći naglasak. Kako se samo molim da mi hrišćani možemo da pokazemo svetu ovaj standard. Bog nam jeste rekao da znakovi našeg raspoznavanja treba da sadrže ljubav, ali isto tako i čistotu i čvrstinu karaktera na najvišem nivou. Na nesreću, hrišćani su unakazeni na radio talasima kroz te samoizabrane predstavnike koji paradiraju pred ogromnim brojem ljudi dok skandali u njihovom privatnom životu potkopavaju njihov imidž. Njihovi životi su rizični kao i sapunske TV opere, koje izazivaju

podrugujuće podsmehe ponizenja od strane svetovnih posmatraca. Mi moramo pokazati svetu nešto bolje od toga. Na žalost ti nebrojeni zivoti nevidjenih hriscana, koji su tokom vekova bili uporni i odricali se sami sebe na misijskom polju i izvan njega, ziveci u cvrstoj savesnosti - ljudi kao DZordz Miler, Hadson Tejlor, C.T. Stud - ne dobijaju ni treptaj medijske svetlosti. Ovi veliki zivoti prolaze u tihoj anonimnosti. Bog nam mora pomoci da ispravimo ovu neuravnotezenost u nasem vremenu i pomeriti nas da budemo ambasadori za Hrista za koje nas je i pozvao.

Zelim samo da kazem da u kontekstu fenomena Kalvari Cepl ja nisam tek tako usetao u crkvu velicine nosaca aviona i postao admiral. Crkva mi nije predata kao nasledstvo nekog industrijskog magnata, u obliku multinacionalne kompanije, njegovom nedostojnom sinu. Umesto toga, kako cete vec cuti, morao sam da krenem od najmanjeg i da slusam svaki novi poziv od Boga, cak i kada je to izgledalo besmisleno. Iza toga su bili krv, znoj i suze, kao i lekcije.

Jedna od tajni mog pripremanja za ovaj rad, verujem, bile su moje susne godine, godine borbe. Ja verujem da je Bog kroz ovo iskusenje pripremio moj karakter za predstojeći rad. Bog tako cesto spoljasnje okolnosti cinim smesnim. On porice nemoguće kad bismo mi samo verovali. Verujte mi da je moja situacija ponekad izgledala totalno nemoguća!

Susa pred zetvu

"Ja nisam vas placenik, Bog me je pozvao za pastira Njegove Crkve. Bolje ce vam biti da mi nadjete zamenu."

Ove misli su oznacile najveću prekretnicu u mom zivotu.

Osecao sam tako cisto kako Bog govori mome srcu.

Posle vise od sedamnaest godina suse, sedamnaest godina neuspeha u tracionalnim formama hriscanske sluzbe. Ja sam znao da je proslo to doba ogranicavanja sluzbe. Nisam vise mogao vrsiti tu zagusljivu i ogranicenu ulogu koja se od mene

zahtevala. Gde je prostor za Svetog Duha da bi On mogao kreativno raditi medju nama? Tada i tamo, ja sam u svom srcu podneo ostavku, iako sam za trenutak bio tih dok sam sedeo pred staresinskim odborom crkve.

Bas te veceri je nedeljna poslepodnevna sluzba bila, za promenu, radosna i pozitivna. Istupio sam i iskoristio sansu. Odstupio sam od tradicionalne procedure i pokusao nesto u cemu bi svi ucestvovali.

Odlucili smo da promenimo formu koja se sastojala od tradicionalnog pevanja, najave, molitve i propovedi u jedan neformalni skup. Sluzbe smo odrzavali u obližnjoj hali Ameriken Legion. Posto smo stigli ranije, zena i ja smo postavili stolice u krug umesto u redove. Umesto himni slavili smo Gospoda zajednickim pesmama, zatim smo se jedno vreme molili. Mnogi ljudi koji su bili sputani bili su u stanju da se otvore i mole. To je za njih bilo jedno posebno iskustvo. Posle toga sam ja na jedan neformalan nacin delio Boziju rec, sedeci tamo i uceci ih, sto je vise odgovaralo intimnijem kucnom skupu nego formalnom crkvenom rasporedu.

Bilo je naelektrisano. Mnogi ljudi su bili uzbudjeni. Staresinstvu je smetala ta promena forme. Toliko su bili uzrujani da su sazvali staresinski sastanak odmah posle sluzbe. Ironija je bila u tome da sam ja zapocео ovu crkvu, a naimenovani sluzbenici me nisu uopste odredili kao clana odbora. Bio sam vise u ulozi placenika. Posto su svi imali jaku denominacionu pozadinu, postarali su se da crkvena konstitucija i pravila ponasanja budu zasnovana na istim temeljima kao i denominacione crkve. Sada, posle ove uzbudljive sluzbe, informisali su me da ne zele da se ovo nastavi.

Izgledalo je da je nasa crkva, kao i tolike druge, bila vesto vezana vanbiblijskim pravilima i formalnostima i vodjena od strane ljudi koji su se ponasali kao poslodavci, a ne kao braca vezana medjusobno u Hristovoj ljubavi. Staresine su tako cesto bile izglasane na to mesto zbog svog uspeha u svetu. Imali su ugled ili novac. I tako su oni obicno birani prema svetskim standardima. Ukoliko su uspeli u poslovnom svetu, ljudi su

razmisljali: zasto onda ne bi bili od pomoci u crkvi?

To je bilo svetsko shvatanje uspeha koje je imalo tako malo zajednickog sa standardima vecnosti. U stvari bas ovi ljudi mogu biti najnesposobniji kada se stigne do duhovnih vrednosti i obaveza jer su ukorenili svoje zivote u spoljnjem uspehu. Kada bismo od njih zatrazili da zrtvuju nesto od svog bogatstva za Hrista, pretpostavljam da bi, kao mladi bogatas, mnogi od njih odmahнули glavom i otisli. U nase vreme poslovni pristup crkvenim postupcima je postao posvecen.

Tako su staresine u odboru koristile svoja pravila u postupcima da bi oblikovale i zatvorile crkvu u svoj imidz, nije ni cudno sto je nedostajala eksplozivna dinamika povezana sa ljubavlju, kako je izvestavano o novozavetnoj crkvi. Izgledalo je da smo mi u crkvi izgubili nesto na tom putu u poslednjih dvadeset vekova. Ovo na zalost vazi i za doktrinarno ciste i "sigurne" crkve. One tako cesto slede odredjenu formu poboznosti, ali ne ispoljavaju njenu istinsku silu.

Dok sam sedeo pred crkvenim odborom te veceri, zadržao sam svoju stalozenost, i da ne bih potpalio neslogu, precutao sam njihov zahtev, ne zelevi cak ni da branim svoj postupak. Ali u mom srcu je gorela tiha sigurnost da me je Bog pozvao da budem pastir, ne placenik ili sluzbenik na platnom spisku poslovnika ljudi.

U tom trenutku sam shvatio da ovo nece biti mesto moje stalne sluzbe. To je bila poslednja stvar koja je ucvrstila moju odluku da napustim tu brzorastucu zajednicu i pocnem sve is pocetka sa biblijski casovima koje sam drzao u podrucju NJuport. Takodje me je mala zajednica Kalvari Cepl vec zvala da dodjem i pocnem tamo svoju sluzbu. Privlacna u svemu ovome je bila mogucnost da ustanovim odredjena pravila i odredbe koji bi mi dali slobodu da budem pastir odgovoran Bogu koji me je i pozvao. Nikada vise necu biti ljudski placenik, to sam se zavetovao u svom srcu.

I dalje sam bio suocen sa nesigurnoscju. Kada bi to bila samo moja odluka tako skupi izbor ne bi bio ni upola toliko tezak, ali,

eto, prirodno, ona je uključivala i moju ženu. Znao sam da će je moja odluka protresti kao zemljotres. Sedamnaest puta me je morala slediti i seliti se u druga mesta. Sedamnaest godina me je gledala kako radim da bih nadodao primaNjima od moje službe. Posedovao sam sve, samo ne život koji će uneti pouzdaNje i nadu u zenino srce. Napokon sam dosao do podnosljivo brojne crkve koja je rasla iz meseca u mesec. Tek smo nedavno kupili prekrasan mali dom koji je ona volela. Sada će ova Njena posledNja oaza, posle sedamnaest godina lutaNja po pustiNji, još jednom biti otrgnuta od Nje i zameNjena nesigurnom budućnošću. To je bilo skoro okrutno. Presudni faktor za mene je bila sigurnost da je Bog odredio moj izbor i moj pokret. Nisam imao izbora osim da joj kažem. Kao i u svim crkvama koje sam vodio, uključujući i ovu posledNju, Kej je uspostavila duboke emotivne veze sa ljudima. Nije mogla da shvati kako sam mogao pomisliti da napustim ovu naprednu zajednicu koju smo započeli, koja nas je volela tako duboko, da bih otisao u malu crkvu koja se koprcala, crkvu koja je posrtala i razmišljala o rasturaNju. Ne samo to već bih, službeno, ja bio pomoćni pastir. Čak ne bih bio ni glavni.

"Da li si siguran da je ovo Božija volja?" upitala me je u emocionalnoj neveri. Napokon, nakon mnogo molitve, Kej me je pogledala u oči. NJene oči su sjale kao oči Avramove Sare, jer je bila voljna da me sledi bilo kuda. Bog je iskoristio Nju da bi slomio moje srce pred Njim. Ovo je moralo uspeti. Strasno sam se molio Gospodu, iako sam znao da je Božije vodstvo bilo previše snažno da se ništa ne desi. Po spoljašnjim standardima moj pokret je bio čisto ludilo. Kako često se to desava kada se traži vera!

IskuseNja vere

Mnogo godina pre već pomenutog sastanka staresina ja sam još uvek pred sobom imao sedamnaest godina u pustiNji. Period koji je bio uglavnom duhovna i materijalna susa. Ako bih ikada gajio čak i najmaNju nadu da Bog ima polje za zetvu

pripremljeno za mene u sluzbi kakva je danas, ja bih to shvatio kao drskost, saNjalacku fantaziju i nista vise. Mozda bi se nasmejao kada bi mi rekli sta me ceka u buducnosti, ali to ne bi bilo u veri.

Prava vera obuhvata odavaNje slave Bogu pre nego se vidi neki sigurni dokaz. Bojim se da me je Bog uhvatio nespremno, bar sto se toga tice. Godinama pre ja sam vodio crkvu u Koroni. Posle dve godine teskog rada molio sam se, isao od vrata do vrata, stampao razne letke, i isprobao svaki program iz prirucnika za rast crkve - nase clanstvo od 25 je spalo na 17, od toga su petoro bili clanovi nase porodice, zbog toga je bilo neophodno da se zaposlim da bih mogao da izdrzavam porodicu. Bog mi je milostivo dopustio da radim u prodavnici Alfa Beta. Imao sam jako dobar ugovor. Posto sam vodio proizvodno odeleNje, mogao sam otici na posao u 4 ujutro i izaci u 2 posle podne. To mi je ostavljalo celo poslepodne i vece za moju sluzbu.

Kada su nam javili da je zenina majka umrla u Feniksu, nasli smo nekoga da se pobrine o crkvi i obavestili direktora Korone da cemo biti odsutni par nedelja da bismo sredili pogreb i sve formalnosti u vezi s Njim. Kada sam se vratio u Koronu, otisao sam da se prijavim na posao, ali mog imena nije bilo na spisku. Nasao sam direktora i rekao mu: "Ja sam se vratio i spreman sam da nastavim posao." On je odgovorio: "Postoji jedan problem. Moraces otici i proveriti sa sindikatom. Kasnis sa clanarinom. Oni su kazali da ne mozes da se vratis na posao dok ne uplatis zaostalu clanarinu."

Otisao sam do sindikata da uplatim zaostalu clanarinu a oni su mi rekli: "Posto si zakasnio, moraces da platis kazneni porez od pedeset dolara." Objasnio sam im o smrtnom slucaju u porodici. Oni su odgovorili da je to bas steta. Onda sam im odgovorio da ukoliko se ne zaposlim necu imati para da platim kaznu. Oni su odgovorili da ne mogu da radim dok ne platim kaznu. I tako smo isli napred-nazad. To je bilo natezaNje u kome su oni pobedili.

Bez tog izvora prihoda ubrzo smo poceli dobijati opomene za neplacene racune. U medjuvremenu prodavnica Alfa Beta me je zelela u upravi. Nisi morao pripadati sindikatu da bi radio tamo. Njihov jedini zahtev je bio da prestanem da vodim crkvu. Predsednik Klad Edwards bio je bivsi propovednik. Svideo im se moj rad a i voleli su propovednike, samo sto bi trebalo da se odrekнем sluzbe i zapocnem trgovacku karijeru.

Razmisljao sam... pa, kasnim sa otplatom racuna a i nisam bas imao uspeha kao pastir - crkva je opadala. Mozda me je Bog stvorio za poslovnog coveka. Mozda treba da ostavim sluzbu i udjem u trgovinu. Zvucalo je primamljivo. Sa svim nagomilanim racunima i stvarima koje su nam bile pozrebne za nasu malu decu mozda su nam se otvarala nova vrata.

Jednog jutra sam bio toliko zabrinut zbog racuna i oko toga sta da radimo da nisam mogao ponovo zaspati. Prevrtao sam se po krevetu i brinuo. Nisam zeleo da probudim Kej te sam se tiho izvukao iz kreveta i otisao u dnevnu sobu. Zatim sam otvorio ladicu izvadio sve racune i sabrao ih. Sve skupa oni su iznosili cetiri stotine i sesnaest dolara. Pomislio sam: "Pa, to je to. Ne mogu vise nastaviti u sluzbi. Moram je ostaviti. Danas cu otici i razgovarati sa Njima o poslu. "

Kada sam usao u sluzbu, napravio sam zavet sa Gospodom. Rekao sam mu da nikome necu reci nista o mojim novcanim problemima. Nikad necu traziti novac od ljudi. Nikad necu traziti da daju novac u crkvu. Nikad necu primiti drugu ponudu. Zavetovao sam se u to vreme:"Gospode, nikad necu praviti pitaNje oko novca; nikad necu podeliti sa ljudima moje licne potrebe, i necu omalovaziti Bozije snabdevaNje govoreci: 'Covece imamo tako veliku kusNju ovog meseca. Klincima su potrebne patike'..." itd. Nista od svega toga. Nisam zeleo da uvredim svog sefa zaleci se na platu.

Posto sam ovratio da sam dobro, glas mi je odgovorio: "Gospod nam vas je stavio na srce u posledNje vreme, tako da smo vam poslali cek juce, preporuceno. Trebalo bi da stigne danas. Samo da vam javimo da ga ocekujete." Ja sam odgovorio: "Slava Gospodu, bas divno od vas sto ste to

uradili. Hvala vam puno." On je rekao: "Suma iznosi cetiri stotine dvadeset sest dolara." Spustio sam slusalicu, otrcao u kuhinju, zgrabio svoju zenu i plesao sa Njom po kuhinji. "Sve je u redu, draga. Otplatit ćemo sve racune. Cak ce nam preteci i da odemo na veceru. Boze, tako si velik! Hvala ti Boze, hvala! Kako si dobar!

Kakav blagoslov!"

Posle sat vremena kad sam se malo smirio, Bog je poceo govoriti mome srcu. On je pitao: "Zasto si tako uzbudjen? Ja sam nastavljao da mu se zahvaljujem. On je pitao: "Kako znas da ce oni poslati taj novac?" Ja sam rekao: "Ma daj, Boze, mora da se salis. Ovi ljudi su mi dugogodisnji prijatelji. Dobri su ljudi - verujem im. Ne bi me pozvali i rekli mi tako nesto da stvarno nisu poslali. Njihova rec je pouzdana, Gospode."

Tu me je uhvatio. Rekao je: "Jutros kada si se probudio nisi mogao da spavas. Bio si potisten. Imao si moje obećanje da cu podmiriti sve tvoje potrebe. Nisam te video kako pleses sa svojom zenom po kuhinji. Nisi bas bio bogat i nisi Me slavio. Sada kada si dobio rec coveka, sav si uzbudjen. Cijoj ti reci vise verujes?"

Kakva lekcija! "Gospode" rekao sam "oprosti mi sto nisam vise verovao Tvojoj Reci." Da sam se stvarno pouzdao u Boga u cetiri izjutra ja bih rekao Kej "Pogledaj ovde u Filipljanima 4;19: Bog ce ispuniti svaku nasu potrebu prema svojim bogatstvima u slavi. Slava Gospodu."

Bog uopste nije bio grub, vec me je svojom dubokom ljubavlju ucio lekciju koja me nja zivot. Kada on ne bi uvek bio sa nama, nasi bi zivoti bili cista besmislica, i pitanje je vremena pre nego sto se fantazija istopi i mi ostanemo sami u svemiru. Poverenje ne moze biti delomicno. Ili sve, ili nista. Hristove lekcije o veri su bile iste. Petar je hodao po vodi, imao je veru deteta. Jednostavno, direktno verovanje - i tacka! Ova lekcija me je takodje pripremila za ono sto je Bog imao spremljeno za mene iako to tada ne bih ni pretpostavio. Morao sam nauciti da budem veran u malim stvarima. Morao sam nauciti, kao i Avram, da ono sto obeća je to u stanju i da ispuni.

Moj pogled je bio na problemu a ne na Bogu i problem je bivao sve veci i veci. Da sam vratio pogled na Boga, problem bi bivao sve maNji i maNji. Avramova vera ga je osposobila da proslavlja Boga pre nego sto je video bilo kakav dokaz. Ovo je bila vazna lekcija.

Najneverovatnije prorocanstvo

Dok sam jos bio clan denominacione crkve, nekoliko nas bismo se sastali na zajednicku molitvu. Jedan od nas bi seo na stolicu, grupa bi na Njega polozila ruke i molila se. Dok sam ja sedeo na stolici kad se grupa molila za mene, doslo je jedno prorocanstvo kome je Bog rekao da promeni moje ime. Novo ime koje mi je dao znacilo je "pastir", jer ce me On uciniti pastirom mnogih stada i crkva nece biti dovoljno velika da primi sve ljude koji ce dolaziti da cuju Boziju Rec.

Posle par godina doslo je jos jedno prorocanstvo. Obeshrabrena grupa u Kalvari Ceplu se sastala da odluci da li da mene pozovu u sluzbu ili da raspuste crkvu. Dok su se molili dobili su prorocansku vest da cu ja doci, da cu zeleti da momentalno promenim crkvu, posebno binu i prostor oko Nje, da ce crkva biti prepuna da nece moci da primi sve ljude. Da ce posle morati da se preseli na stenu iznad zaliva. Da ce razviti sluzba preko radija po celoj zemlji, i da ce postati poznata u celom svetu. Neverovatnije prorocanstvo nije moglo biti upuceno grupici od sesnaest obeshrabrenih ljudi koji su bili spremni da odustanu i da se predaju.

Kroz sve ove stvari sam naucio da Bog pravi predodredjen i unapred razvijen plan. On upravlja svakim zaokretom i korakom u mom zivotu, ako samo gledam na NJegovo vodstvo. Ponekad, posto ne razumem poteskocu u kojoj sam, moram gledati ocima vere. Kroz veru moram shvatiti da sve stvari cine na dobro. Onda kad pogledam unazad, mogu da vidim da me je Bozija ruka vodila i upucivala u razlicite stvari. Divno je pronalaziti Njegov trag u mom zivotu - iako me je

ponekad vodio u nesto sto nije bilo lako ili udobno, ali je treblao da me nauci neke stvari.

Ponekad kada bih radio, Bog me je ucio da ne radim nista bez uputstva. Tako bi me On pustio da to uradim da bi mi pokazao opasnost trcaNja unapred bez NJegovog vodstva. Cak i tada sam mogao videti Boziju ruku dok je ispuNjavan NJegov savrseni plan u mom zivotu. On je znao sta je potrebno da bi me privukao sebi. On je poznavao okolnosti koje ce mene dovesti do kraja snaga, kada bih u potpunosti odustao, racunajuci da je moje staro ja mrtvo. Bog je tacno znao koje ce okolnosti biti potrebne da dodje do te izmene u mom zivotu.

On je isto tako znao stvari koje je isplanirao da uradi kroz mene da bi dotakao zivote drugih. Znao je i predodredio delo koje ja treba da ispunim za NJegovu slavu, delo koje ce imati budeci efekat dok ne dosegne celi svet. Pre nego sto je mogao raditi kroz mene je morao da radi u meni, meNjajuci me svojim Svetim Duhom, na Svoju sliku, dovodeci me na velicinu rasta Hristove punine. Kada je jednom postigao Svoje delo u meni, onda je mogao ciniti sve sto je zeleo kroz mene.

Ne verujem da sam u potpunosti dostigao ono zasto me je odredio, niti osecam da je NJegov rad u mom karakteru zavrsen. Imam jos puno da prodjem pre nego budem u potpunosti Hristov odraz. Hvala Bogu da se NJegovo delo nastavlja dok me meNja iz slave u slavu.

Biblija govori o onima koji preziru dane malih stvari. Ja znam da sam cesto bio nervozan u danima pripreme. I danas ponekad postanem nestrpljiv sa Bogom. Bog me samo sprema za delo koje je namenio meni. Bog je radio, i jos uvek to cini u mom zivotu da me pripremi za taj sledeci korak, sta god on bio.

Mi smo NJegova poema, NJegovo delo ili umetnicko delo. Bog zeli da se izrazi u zivotima svojih ljudi. Mi postajemo Boziji prikaz ovome svetu, zbog toga sto oni kroz to sto vide u nama steknu neku zamisao o prirodi i karakteru Onoga koji nas je

oblikovao, o Umetniku. Bog zeli da prikaze Sebe kroz mene i kroz sve iskrene vernike.

Dok se ja podredjujem Bozijem dodiru, On je u staNju da izrazi svoju poeziju u meni i kroz mene. Ovo je vrtoglava pomisao, a i ogromna odgovornost. Bez NJegove milosti to je nemoguće!

Unedogled

U divljini Galileje, gde se doline stapaju sa planinama koje ih nadvisuju, desava se jedan prekrasan ali kratkotrajan fenomen. Samo par dana svake godine, u rano proleće, mozete baciti pogled na ono sto je bilo ogolelo i videti nepreglednu livadu prekrivenu livadskim cvecem - makom, ljiljanima, ljuticem i ostalim u raznim bojama, koje leprsa na vetru. To se desava bukvalno preko noci.

Jednog smo jutra Kej i ja pogledali na kalifornijske ulice i plaze i ugledali raznobojno mnoštvo: unedogled. Kontrakulturna revolucija 60-tih je pocela i novi sugradjani su bili hipici, pankeri i narkomani. NJihova raznobojna spoljasNjost prikrivala je dublji problem koji su oni predstavljali. Ako je Bog pokusavao da nam kaze nesto dok smo ih posmatrali, to je bilo da smo suoceni sa problemom kulturnog i misaonog jaza medju nasim generacijama. Ja sam u poredjeNju sa Njihovim pobuNjenickim zivotom vaspitan u pretpotopskoj pobožnosti. Kako bismo moja zena i ja mogli preci preko tog jaza?

Bog nam je jasno stavio na srce: "Pridjite u ljubavi". Svesni smo bili da ljubav ne moze biti izmisljotina sa grupom tako osetljivom i pazljivom kao sto su bili ovi ljudi. Mi smo, da citiram svoju zenu, natocili vazduh molitvama. Ona je ogranizovala molitvene sastanke u kasno vece i rano jutro. Izgledalo je da se Kej sa svojim prijateljima moli neprestano. U medjuvremenu, ja sam se molio sa staresinama i jos nekim clanovima crkve. Nije proslo mnogo vremena i oboje smo

osetili tihu promenu u zraku, uzbudjeNje tik ispod površine.

Kej i ja smo mogli to da osetimo u srcima, gotovo nezavisno od nasih napora - rastuci teret Bozije ljubavi za ove mlade ljude. S ljubavlju, verovali smo, doci ce i neophodno razumevaNje. Onda bismo mogli biti opremljeni da sluzimo pravim potrebama ove otudjene omladine. Da li nas je Bog za ovo pripremao sve ove godine? Da li smo gledali polja bogata zetvom, potistene duše zrele za gotovo bilo sta od Bude do Hrista i koje samo cekaju priliku za predaju? Kulturna promena izmedju nasih generacija se desila tako brzo kao poljsko cvece koje se odjednom pojavljuje na galilejskim livadama. Kako da prodremo kroz Nju?

Kej i ja bismo se cesto odvezli do jednog kafea u Hantington Bicu i tamo parkirali kola. Sedeli bismo gledajuci tu decu i molili se. Dok su drugim ljudima ovi prljavi dugokosi cudaci bili odvratni, mi smo videli samo ogromnu prazninu Njihovih srca zbog koje su se okrenuli drogiraNju trazeci odgovore na pitaNja na koja, znali smo, samo Isus moze da odgovori. Kako dopreti do Njih?

Onda se jednog dana to desilo. Sreli smo nekoliko mladih koji su bili hipici, ali su imali drugaciji zanos na svojim licima. Bili su hriscani, obraceni u Hajt Asburi okrugu kod San Franciska. To se desilo kroz jednu komunu koja se zvala Haus of Ekts (Kuca Dela apostolskih). Oni su bili savršeni predstavnici svoje generacije, isprobali su sve sto se u tom stilu zivota moglo isprobati, bili su u Golden Gejt parku, na koncertima Grejtful Deda, uzimali su drogu bili na razlicitim hipi festivalima i ziveli po komunama. Sve sto se moglo probali su. Onda su jednog dana ugledali mracno dno svojih duša. Ugledali su konacnu prazninu svoje potrage i na kraju pozvali Hrista da bude Gospodar u sredistu Njihovih zivota.

Pozvali smo nekoliko ovih mladih da se usele u nasu kucu u NJuport Bicu. Uskoro su oni doveli jos neke svoje prijatelje tako da je to bila komuna za odredjeno vreme. Nase cetvoro dece ih je prihvatilo i mi smo poceli razumevati Njihovo razocareNje u crkvu i u svet odraslih koji su oni nazivali

"društvom ispravnih". Izgubili su veru u svaku istinu koju je imala generacija pre njih. Preuzeli su na sebe zadatak da pronadju nove i dublje istine i zapoceli su revoluciju.

U svojoj neutemeljenosti bili su jako raširjeni. Bez istorije su operisali kao iz vakuuma. Licili su na srednjovekovnog seljaka koji bi otisao u visoko razvijeni centar Londona, naivnog covjeka koji je pogodan za prevaru od strane vestih trgovaca i ulicnih kartarosa. Poricali su da postoje sile tame dok su se kretali u okultu. Djavo voli one koji se bave okultom i odricu Njegovo postojanje kao sto je C.S. Luis jednom ostro primetio.

Kako je broj obraceni rastao, shvatili smo da treba da pronadjemo mesto gde ce ovi obraceni hipici da zive. Znali smo da ih ne mozemo poslati nazad u komune jer nisu jos bili dovoljno jaki da se odupru iskuseNjima slobodnog seksa i droge kojima su komune bile preplavljene. Poceli smo osnivati hriscanske komune da ih prihvate. Prvobitne staresine tih kuca su bili oni ljudi iz grupe sa kojima smo Kej i ja zajedno stanovali neko vreme. Njihov polet je bio tako zarazan dok su svedocili o tim bogatim istinama Njihove nove vere. Svojim zanosnim svedoceNjem o Isusu ljudima na ulicama, po parkovima i na plazi ispunili su celo podrucje hristovim uceNjem i stvarnoscu.

Kao sto cemo detaljno videti kada budem pricao o zivotima i sluzbama Greg Lorija, DZef DZonsona, Stiva Mejsa, Majka Mekintosa i drugih, ova hitra i pravovremena sluzba je napredovala brzinom rakete. Bila je nezaustavljiva. Bog je uzeo u sluzbu ljude ciji su zivoti predstavljali nocnu moru socijalnim radnicima. Moja zena i ja smo bili svedoci ovog cuda uvek iznova.

Savladavanje predrasuda

Jedina prepreka na koju smo naisli dosla je od same crkve i od ljudi iz nase zajednice koji su odrasli u crkvi, oni iz "društva

ispravnih". Ovaj nagli priliv razuzdane omladine naisao je na predvidivi otpor.

Izazov za nas je bilo prevladavaNje onoga sto mnoge crkve nisu mogle: insistiraNje na postovaNju istovetnosti i osudjivacki stav prema svemu sto odudara od norme. Mnogi od nasih clanova su zajednicki pristupili tom izazovu, pothraNjujuci zanos mladih obracenih hipika. Pored svega toga bilo je i onih koji su prezirali ove najnovije clanove nase crkve koji su se pojavljivali sa dugackom kosom, zvoncicama na rubovima svojih farmerica, bosonogi, koji su strasno podsecali na poljsko cvece u svojoj procvetaloj odecu inspirisanoj odecu americkih indijanaca ili nekih azijskih plemena. Odeca je bila neverovatno kreativna. Isto tako je bila opasna, narocito za ljude sa malom decu koji nisu zeleti da im se deca nadmecu sa hipicima. Interesantna stvar je u tome sto smo videli kako se ljubav uvek nanovo dokazuje kao Bozija sila koja vezuje.

Dvejn Hart, covek koji je danas jedan od nasih staresina, dobar je primer odbojnosti koju su mnogi osecali. On je bio mahnito sumNjicav prema obracenicim hipicima. Osecao je da su oni neiskreni grebatori i muvatori za koje je promena nemoguca, da ne spomiNjemo da su nesposobni da rade i izdrzavaju sami sebe.

Jednog poslepodneva, dok je Dvejn radio zajedno sa grupom obracenih hipika - u to vreme smo rastavljali skolsku zgradu koja nam nije odgovarala - Dvejn je video nesto sto mu je probolo srce. Ovi mrsavi i misicavi ljudi su neumorno radili dok su se preznojavali na letNjem suncu skidajuci crep sa starog krova. Vreme je prolazilo, a oni nikako nisu usporavali. Pred kraj dana Dvejn je napokon primetio, dok su cistili gomile starog crepa za novu zgradu, da su im ruke prokrvarile od teskog rada. Iako su im ruke krvarile ovi mladici su radili do duboko u noc, pevajuci o novoj ljubavi za Isusa. Bog je tako snazno ubedio Dvejna o Njegovom osudjivaNju do kraja tog dana da on od tada pa nadalje nije mogao nista da kaze o

Njima sto ih ne bi branilo.

Drugom prilikom, poznati hirurg je dosao u Kalvari Cepl na poziv svog buduceg zeta Don Meklura. Don je jos jedan pastir Kalvari Cepla koga cu pomenuti u ovoj kNjizi. Kako nam je dr Anderso kasnije rekao, on je osecao bezgranichni prezir prema hipi pokretu i tog jutra kada je dosao u Kalvari Cepl jako mu je smetala neusiljenost te gomile mladih ljudi. Koliko god da se on trudio da ignorise ove ljude pune poleta oni su se nalazili svuda.

Tvrđ kao stena, cuveni hirurg je otpevao pesme. Kada je doslo vreme za zajednicko citaNje Pisma, gle, ovaj svetski poznati covek nije imao Bibliju. Naravno da je neko pored Njega imao - jedan visoki, cupavi hipih. Nerado i snishodljivo on je primio Bibliju, verovatno na isti nacin na koji bi farisej od nekoga primio nesto sto je bilo tradicionalno necisto. Dok ju je otvorio, primetio je da je ocigledno bila citana sa zednom privrzenoscu jer su stihovi bili podvuceni, oznaceni zvezdicama, obojeni fluorescentnim flomasterima a na marginima ispisane zabeleske. Ubedjenog, oblio je stid. Do kraja sluzbe nesto u Njemu se promenilo.

Doslo je do toga da sam stvarno morao da kazem nesto ljudima kao sto je Dvejn i nekim nasim starijim clanovima koji su odrasli u crkvi. To je bilo pitaNje koje bi moglo unistiti nas rad ukoliko ga ne resimo.

Rekao sam im:

"Ne zelim da se ikad kaze da mi u Kalvari Ceplu propovedamo popustljivu vrstu hriscanskog iskustva. Takodje ne zelim da napravimo istu gresku kao Holines Cerc pre trideset godina. Nesvesno su krenuli i izgubili citavu generaciju mladih ljudi sa negativnim evandjeljem bez filmova, bez plesa, bez cigareta. Nemojmo i mi u Kalvari Ceplu biti krivi za istu gresku. Umesto toga, pouzdajmo se u Boga i naglasimo rad Svetog Duha u zivotu pojedinca. Uzbudljivije je a i puno realnije i prirodnije dopustiti Svetome Duhu da diktira promene.

Nemojmo nikad biti krivi za nametaNje nase zapadnohriscanske podkulture - izbrijanih lica, kratke kose ili

haljine na nekome. Zelimo da promena dodje iznutra prema vani. Mi jednostavno objavljujemo da droga, borba da se postane milioner ili podredjivaNje celog zivota sportu ne donosi ispuNjeNje i glavni smisao zivota jer je zavrsetak svih tih ciljeva praznina i razocaraNje."

Mozda je u ovome interesantna simbolika, ali ja mislim da je posledNja barijera koja je pala u nasoj crkvi bila barijera "bosih nogu". Kada smo to prevazisli, bili smo slobodni u potpunosti.

SredisNji incident je bio usmeren na široki, prostrani, nov-novcati tepih koji smo upravo postavili. Oni koji su se u sebi suprotstavljali hipicima napokon su pronasli metu na koju ce usmeriti svoje nezadovoljstvo: prljave noge prljaju tepih za koji je dato puno novca. Osim toga, ko zeli da gleda fleke na novom tepihu? Preuzeli su na sebe da jednog nedeljnog jutra okace ispred crkve tablu sa natpisom:

"Nije dozvoljeno za bosonoge."

Zbog necega ja sam dosao u crkvu ranije nego obicno, bas na vreme da skinem taj znak. Zalosno je bilo videti podelu oko tako trivijalnih stvari. Takodje je bilo zalosno videti sta je u stvari lezalo iza granica te podele: polarizovaNje na nas i Njih umesto ljubavi. Ovog puta sam ja bio taj koji je sazvaao sastanak odbora i nisam hteo biti nadvladan na nacin na koji sam ranije vec bio. Sada, ne samo da sam bio u odboru vec sam bio i predsednik. Ovo me niposto nije cinilo diktatorom, nego je znacilo da sam slobodan da budem Boziji covek sa cistom savescu, a ne da budem u poloazaju placenika.

Zatim sam odboru progovorio iz srca:

"Na neki nacin mi stariji i cvrsci hriscani se nalazimo na iskuseNju pred ovim mladim ljudima. Mi smo ti koji smo im rekli o Jakovu 2 i 1.Jovanovoj 4:7. Stvar koju smo danas ucinili stavlja, kao sto Jakov kaze, znak pitaNja nad nasom verom. Kada se ovo desava moramo zapitati sami sebe ko ili sta je to sto upravlja i kontrolise nase motive.

Ako zbog nasih plisanih tepiha moramo zatvoriti vrata jednoj mladoj osobi koja dolazi bosonoga, onda sam ja licno za to da

poderemo sve tepihe i da imamo betonski pod.

Ako zbog prljavih farmerica moramo jednoj osobi kazati: "Zao mi je, veceras ne mozes uci u crkvu, farmerice su ti previse prljave", onda sam ja za to da se otarasim tapaciranih sedista. Nabavimo klupe ili metalne stolice ili nesto sto mozemo oprati, ali nemojmo nikad, nikad zatvoriti vrata nikome zbog odece ili zbog izgleda.

Kalvari Cepl je preskocila i posledNju preponu. Bili smo spremni da idemo napred.

Jedno polje za zetvu za drugim

Nije proslo mnogo vremena i ja sam slao ljude da otvaraju druge crkve, i u drugim delovima zemlje. Mnogi od tih ljudi bili su mladi koji su potekli iz same kontrakulture, koju bi nasa "bez bosih nogu" barijera zabranila. Kakva bi to tragedija bila da smo im zatvorili vrata! Siguran sam da bi tok Bozije milosti sa pljuska spao na kap po kap da smo bili tako plitkoumni.

Da, posle toliko godina topljeNja u Bozijoje peci, ja nisam naucio lekciju da sledim Boga umesto coveka ili crkvenu tradiciju, i da pruzim Hristovu ljubav umesto ponosa i istovetnosti, ja bih kao i so, iz Bozijeg ugla gledaNja, bio podesan za bacaNje na put - ljudima pod noge. Verujem da bi u Bozijim ocima ja kao sluga izgubio svoju "slanost".

Umesto toga, video sam Kalvari Cepl eksploziju milosti preko svih mojih najsmelijih snova. Kosta Mesa je posadila ogroman broj Kalvari Cepla, od kojih mnoge od Njih imaju clanstvo od po nekoliko hiljada. Par Njih nedaleko od Kosta Mese svaka ima vise od sedam hiljada svaka. Velicanstveno delo Bozijeg plana koje vidim ovde je u tome da je On za svoje sluge odabrao one koji su jedno vreme po standardima drustva bili apsolutno beznadezni. NJihove proslosti su oliceNje bukvalno svih izopacenosti naseg drustva. Pa i zgrade u koje su oni uselili svoje crkve bile su pre toga mesta okupljaNja ljudi koji su napustili tradicionalnu crkvu.

Moj sin Cak Jr. je primetio kada je preselio svoju zajednicu Kapo Bic u prostranu kuglanu Kapistrano Bic: "Dosli smo rano gde su ljudi i preuzeli smo Njihova mesta za izlaske. Sada kada oni dodju u nasu prelepo uglacanu crkvu, oni dolaze tamo gde su obicno provodili vreme petkom i subotom uvece kuglaju se."

Kakve su to zgrade u koje smo se uselili? Ral Ris je preuzeo Safekaj prodavnicu u Vest Kovini; Don Meklur je preuzeo fabriku za pakovaNje narandzi u Redlendsu; Majk Mekintos je prvo zauzeo jednu od najvećih bioskopskih sala u San Diegu, zatim se preselio u zgradu jedne škole;

DZef DZonson je preuzeo jednu od najvećih robnih kuća u zemlji;

Stiv Mejs je preuzeo jednu slicnu zgradu; Greg Lori je jedan nas veliki izuzetak: on je izgradio masivnu zgradu projektovanu da primi skoro cetiri hiljade ljudi po sluzbi. Uistinu ovo su bile jedine zgrade pogodne da prime broj ljudi koji je dolazio. Danas se Kalvari Cepl proteze do Filadelfije i gorNje drzave NJu Jork. Neke od ovih su narasle na vise od hiljadu redovnih clanova.

Bog je otvorio vrata poplave i pokazao nam polja za zetvu jedno za drugim. Naucili smo da ukoliko ne stvaramo nikakve barijere, i ako predamo svoje zivote za Hristovu svrhu, NJegovoj milosti kao da nema kraja. Ja posmatram ovo i ostanem zapaNjen. Ne prodje nijedan dan da se ne radujem svome srcu i zahvaljujem se Bogu iz dubine duse. Svaki trenutak mojih susnih godina to cini vrednim, i ja mogu kazati sa apostolom Pavlom: "Jer mislim da stradaNja sadasNjega vremena nisu nista prema slavi koja ce nam se javiti."

Ja sam bio jako srećan sto vidim neke od ovih plodova za vreme svog zivota pogotovo zato sto su mnogo veci ljudi, kao sto je bio Avram, verovali u mnogo veca obecaNja a nisu videli gotovo nikakav znak Njihovog ispuNjeNja u svojim zivotima.

Kada se sada osvrnem, vidim da svi ti trenuci u pustiNji mog zivota koji su izgledali tako beznadezno, kada mi je glava bila

pritisnuta na stenu ocaja, da je zapravo svaki trenutak te slepe borbe bio vredan. Bog me je ucio i pripremao za NJegovu zetvu, u NJegovo vreme i na NJegov nacin, ne moj! Ja to ne bih mogao da vidim ni za milion godina dok sam bio u sedamnaestoclanoj crkvi pitajuci se da li Bog zeli da ostanem u sluzbi. Zahvalan sam na tome sto NJegovi putevi nisu nasi niti su NJegove misli nase. On moze uciniti puno vise kroz nas nego sto bismo mi sebi smeli dopustiti da saNjamo.

Greg Lori:

Od pet zemaljskih ocuha do jednog Oca na nebu

Dok sam otvarao vrata nase kuce u NJuport Bicu, ugledao sam nesto na sto smo se vec navikli. Mladic sa dugom kosom, bosim nogama, blistavim osmehom i cistim ocima pruzao mi je ruku govoreci: "Zdravo, ja sam Greg." Upravo je izasao iz Harbor sredNje skole, koja je bila u neposrednoj blizini nase kuce.

Predao mi je nekoliko crteza za koje mi je rekao da ih je napravio

tog dana na casu likovnog. Na tim crtezima u stilu stripa bile su dvadeset dve ilustracije poruke koju sam propovedao prosle

nedelje. Govorio sam na osnovu teksta iz Jovana 7:37 gde je Isus obecao zivu vodu ovom zednom svetu

ukoliko bi samo dosli NJemu da piju. Ovjasnio sam kako je zedj koju je Isus spomiNjao duhovna zedj koju svako ima za Bogom i istakao sam besmislenost pokusaja da se ta zedj ispuni fizickim stvarima ili osecajnim iskustvima. Propoved je bila zavrшена objasNjeNjem da Bog ne samo da ispuni zedni zivot, vec da ce NJegov Duh poceti da se preлива iz vernikovog srca i zivota kao reka zive vode.

Prva slika u toj seriji je predstavljala lik jednog malog hipika u stanju ekstatične radosti sa vodoskokom koji izvire iz Njegovog srca. Bio sam zadivljen Gregovim opažanjem i time kako je u potpunosti upio poruku i Njene istine grafički pretvorio u crteže. Greg je pratio kako posmatram Njegov rad i zatim, snebivajući se, upitao:

"Da li vam se sviđa?" Ja sam toplo uzvratio: "Odusevljen sam.

Treba ovo da objavimo."

Vec duze vremena trazili smo traktat koji bi mladi mogli deliti, a koji bi bio privlacan mladima na ulici, traktat koji ne bi ljubazno primili, a zatim ga izderali i razbacali na sve strane. Ubrzo smo otisli do lokalne stamparije i odstampali 10.000 primeraka. Velika grupa volontera provela je celo poslepodne rezuci ih na stranice dok su ostali sve to spajali. Te noci nekolicina nasih revnosnih momaka je razdelila svih 10.000 traktata. Zahtevi za jos vise primeraka su momentalno stizali iz onih podrucja gde su traktati bili prihvaceni. Konacno smo odstampali vise od pola miliona ovih traktata.

Danas Greg Lori vodi jednu od najvećih crkava u Kaliforniji - uistinu, jednu od najvećih crkava u Sjedinjenim Drzavama. Skromno je reci da devet hiljada razlicitih ljudi prodje kroz vrata Njegove crkve, Harvest Felosip, svake nedelje.

Kada spazite tu ogromnu zgradu na periferiji Riversajda, Kalifornija- primeticete da podseca na neke vazduhoplovne izume i konstrukcije koje se izdizu iznad naselja blizu Svemirskog centra Kenedi. Mozda cete se iznenaditi kada cujete Grega kako vam govori da cela ova sluzba nije bila zeljena i da niko nije hteo da ucestvuje u Njoj. Samo Bozijom miloscu je izrasla u sluzbu kakva je danas. Greg je veoma pazljiv te vam kaze da je to Bozija crkva, a ne Njegova.

U samome Gregu Bog je preokrenuo zivot koji je nekad bio skoro

unisten jednim od najvećih prokletstva naseg drustva
· razvodom. Bog cesto zbuNjuje religiozne uceNjake naseg doba koriscenjem slomljenih zivota na mocan nacin.

Razvod je nacionalni greh koji je unistio porodice jednu za drugom, bukvalno cepajuci ovu Bogom datu instituciju napola. Deca koja su prezivela jedan razvod vrlo dobro znaju sta moze da prouzrokuje skrivena tuga. Isto tako znaju sta je pravo otudjenje - od samog sebe, roditelja, poluroditelja i prijatelja. Zamislite, ako hocete, nekoga ko je preziveo nekoliko ovih razvoda roditelja i ponovnih vencaNja, nekoga ko je odrastao sa majkom i nista maNje nego pet ocuha. Niko ne moze da optuzi ovu osobu da ne poznaje razvod ili da nije iskusila usamljenost i bol. Sigurno je da ova osoba moze da istupi kao predstavnik svoje generacije i da kaze: "Ja znam kako je to. Preziveo sam to pet puta." Savladati ovu obogaljujucu sramotu znaci savladati Bozijom miloscu jednu od najvećih društvenih nesreća koja je pogodila nas svet. Greg Lori to zna jer je bas on taj covek.

Kada je Hristos usao u Samariju, sreo je zenu pokraj izvora. Kao jevrejski rabi, on je prekinuo tradiciju i sokirao ju je zapocinjuci razgovor. Osamutio ju je jos vise ponudivsi joj zivot vecni. Zatim je u potpunosti otkrio bezgranichnost Njegove milosti priznajuci da je bio jako dobro upoznat sa ciNjenicom da je ona bila "udata" za pet drugih muskaraca i da covek sa kojim je zivela tada nije bio Njen muz. Ocigledno da je imala potrebu koja ju je stalno mucila, ali nikako nije uspevala da nadje ispuNjenje.

Sta ono znaci nama danas? Sta to znaci ljudima kao sto je Greg koji su patili zbog rasturenih domova? Da je ova zena imala sina, pretpostavljam da bi mogao da prebrodi dvadeset vekova izmedju Njih i da se sretne oci u oci sa Gregom Lorijem, svojom modernom kopijom. Kada bi se uklonile civilizacijske prepreke, Njihova iskustva bi bila jako slicna. Takve su, vanvremenske, posledice greha. Ni vreme, ni obicaji ne mogu ih izmeniti; samo ih milost moze ukloniti. To je ono sto je Greg Lori naucio. To je bila teska ali spasonosna lekcija,

ona koju sada može da podeli sa drugima.

Trauma

Izgledalo je da je to još jedan školski dan za devetogodišnjeg Grega. Za par minuta će se oglasiti zvono; planirao je da istrči napolje i da se igra na jesenjem vazduhu u New Jerseyu. Voleo je da vraćajući se kući trči za lišćem koje je nosio vetar. Lišće nije padalo sa drveća u sunčanoj Južnoj Kaliforniji, gde je rođen 1952, kao što se to desavalo ovde u New Jerseyu. U stvari, tesko da je i bilo različitih godišnjih doba u Kaliforniji.

Selidba na Istok značila je veliku promenu za Grega, ali on se smestio u srećan i zadovoljan stil života. Uzivao je u stabilnosti i sigurnosti za kojima je već godinama žudeo. Gregu se sviđao njegov poslednji otac, Oskar Lori, o kome je sad već razmišljao kao o pravom ocu, tati kakvog je oduvek želeo. Oskar, inteligentan i uspešan Newjorski advokat, uvek je Gregu pružao pravu pažnju i ljubav. Kada je Greg to zaslužio, ovaj čvrst i pošten čovek bi ga na odgovarajuće načine kaznio. Posle nepoverenja u prethodna tri otaca Greg se napokon osećao sigurnim.

Zvonilo je i Greg je izleteo iz škole zajedno sa gomilom dece koju je predvodio prema ulici. Odjednom je njegovo pomamno uzbuđenje splasnulo. Ugledao je uglancani crni kadilak kako se parkira ispred škole. Imao je osećanje nemirnog straha u dubini svog stomaka, kao da je gledao film svoga života i slika je počela da treperi. Polako je išao prema ulici. Strah ga je gotovo ugušio kada je ugledao majku u tim kolima. Zatim je primetio kofere. Da li će ponovo iskusiti tu bolno poznatu scenu?

Greg se približio kolima: "Šta se dešava, mama?"

Majka je suvoppravno odgovorila: "Odlazimo"

"Kamo idemo?"

"Idemo na Havaje"

Zatim, dok je kroz talase straha filmska figura jako treperila, on je upitao: "A gde je tata?"

"Tata ne ide."

Ova izjava je bila gruba i konacna. Prijatni film koji je nekada bio Njegov zivot bio je završen. On nije imao nikakvu ideju o tome kakav ce biti sledeci scenario Njegovog zivota.

Greg je preplakao celi put do Aerodroma Kenedi. Tokom dugog i mucnog leta do Havaja Greg je u svojoj glavi odmotavao povorku lica koja je stajala umesto Njegovog oca.

Osecaj beznadja se povecao kada je video sledeceg coveka koji ce preuzeti ulogu Njegovog ocuha. Nije mu se svideo ovaj novi koji je stajao na kapiji aerodroma na Havajima, sa svojom grubo potsisanom frizurou. Lice ovog coveka nije imalo izraz nezne iskrenosti kao Oskarovo. Izgledao je grub i miran.

Gregova mama, neverovatno nalik na Merilin Monro, zena za kojom su muskarci trcali od kako Greg pamti, usla je u film kao odgovarajuca glumica. Havajska pozornica, spolja gledano, bila je idilicna, ali sve sto je Greg video bilo je ruzno. Svim svojim srcem je zeleo da bude ponovo sa Oskarom Lorijem.

Usli su u blistava nova kola i odvezli se do raskosne kuce. Ovaj novi covек u zivotu Njegove majke, Al, bio je bogat. Imao je cak i bazen. Uskoro ih je Al ponosno poveo niz hodnik do Gregove nove sobe.

Kada je Greg usao u tu svoju novu sobu, osecao se kao da ga neko ismeva losim salama. Bila je istovetna, do najmanjih detalja - igracke, boja zidova, police i pozicija Njegovog kreveta - sa Njegovom sobom u NJu DZersiju, u Oskarovoj kuci. Greg se osetio izneverenim.

Nikada vise, odlucio je u svom srcu, nece verovati svetu odraslih. To je bio svet pun grubih varalica ciji su osmesi uvek skrivali Njihove motive.

Greg je u tom trenutku takodje odlucio da se mora prilagoditi uslovima te teske igre ako zeli da prezivi. Ako je zivot samo

jedna gruba igra, on treba da bude vrlo podmukao i vest. Na pragu svoje nove sobe Greg je prosao kroz prekretnicu u svom zivotu. Od tada pa nadalje pobuna je postala Njegov nacin zivota. Odlucio je da kvaliteti vrlina, istina i dobrotu, kojima je nekad tako težio, sada budu proterani u bajke, zauvek ismejani laznim nadama. Kad god bi se ovi kvaliteti pojavili, nestali bi kao oblacici kada bi se on priblizio. On je u srcu uvek verovao u Boga, ali je Bog izgledao previse udaljen.

Al je pustao Grega da radi sta god hoce. Mogao je provesti dan trzeci gore-dole po Vajkiki plazi, dok su Al i Njegova mama provodili dan u Alovom plisanom hotelskom baru. Alkohol je cinio veliki deo Njihovih zivota. Dok bi Oskar naterao Grega da zaradi ono sto je bilo vise od Dzeperca, popustljivi Al bi mu pružio novcanice od pet dolara samo na zahtev. Izvana, materijalno, stvari nisu mogle biti bolje. Iznutra, Greg je bio prazan. Imao je sve sto novac moze da kupi. Na zalost, nije mogao kupiti ljubav.

Takodje je vremenom postalo ocito da brak izmedju Ala i Gregove mame nije bio sklopljen u raju. Njihove svadje su postajale sve gore, ponekad glasne i nasilne, dok je Greg lezao budan u krevetu, slusajuci.

Jedno vece Greg je bio pred kucom sa drugovima kada su culi vrisak i jaku lomljavu dok lampa leti kroz prozor od ukrasenog stakla. Uskoro je stigla i policija. Gregova mama je imala plave i crne modrice.

Na kraju, jedne noci Greg je cuo glasni vrisak i derNjavu. Cuo je snazan udarac i zatekao svoju majku kako lezi na podu dok joj glava krvari. Otrcao je komsijama na vrata vristeci da mu mama umire. Hitna pomoc ju je odnela. Neverovatno, ali je prezivela iako ju je Al udario drvenom statuom.

Tako je taj brak okoncan a Njih dvoje su se ponovo nasli u avionu, na putu nazad u Juznu Kaliforniju.

Promene drugova i drustava

Kada je stigao do drugog razreda sredNje skole - nakon par problematichnih godina u skoli - naucio je kako da postane "frajer". Njegov cilj je bio da se druzi sa maturantima. Brzo je razmisljao, dobro izgledao, bio zreo i posedovao prirodan sarm uz ciju pomoc je postao popularan skoro u svakom drustvu prepunom bogate dece, zakopcanih okovratnika i skolskih frizura. Kao ucenik nizih razreda biti prihvacen u drustvu maturanata predstavljalo je pravi podvig. Gregov dar cinicnog ismevaNja drzao ga je u centru pazNje. Nije proslo dugo vremena i on je postao clan najelitnije maturantske grupe, koja se okupljala na Maturantskom trgu, "pravom mestu". Prednost slabog nadgledaNja kod kuce je bila u tome da je mogao da ostane napolju celu noc, a da to niko ne opazi. Greg i Njegova maturantska grupa cesto su odlazili na celovecerNje zurke u Palm Springs. Skola Korona Per Mar je jos uvek bila nezahvacena opstom pobunom mladih, koja se desila kasnih 60-tih, tako da je trava (marihuana) bila nepoznata u skoli. Njihove zurke su se sastojale od alkohola, piva, viskija i pice. Oni su bili japiji* pre svog vremena.

Uskoro je izazov prestao. Greg je primetio da ga je ciNjenica da se probio u grupu ostavila praznim i da se dosadjivao. Takodje je postao svestan uvek prisutne ciNjenice da prijateljstvo nije bila jedina spona u grupi vec medjusobno lukavo iskoriscavaNje.

Greg je poceo da prema ovoj grupi oseca isto ono sto i prema svetu odraslih, svetu kojem nije verovao i koji je cak i mrzeo. Da li je ova jednoumna grupa maturanata bila ista drugacija od drustva odraslih u koje ce uskoro uci? Greg nije vise bio tako zainteresovan za Njihove rekreacione pijanke. Alkohol mu nije bio nikakva zagonetka. U stvari, on je unistio celo Njegovo detiNjstvo; proveo je nebrojene casove ulazeci i izlazeci iz barova trazeci svoju majku.

Kada je stigao do treceg razreda, Greg je odlucio da isproba

novi identitet: odbacice svoj ugladjeni izgled i postace "cupavac". Jedan prijatelj je ubedio Grega da predje u SredNju skolu NJuport Harbor. NJuport Bic je bio glavni centar narkomanije u Kaliforniji, a bas ova sredNja skola je bila poznata kao predvodnik kontrtakulturnog vala. Greg je prvog dana napustio svoj ugladjeni i zakopcani izgled u korist farmerica i duze kose. Takodje je probao drogu koje je bilo svuda po skoli, od najslabije do najjace.

Za neznatno vreme Greg je bio duboko u puseNju marihuane sa svojim novim drustvom. To bi radili svi zajedno, tri puta dnevno. U to vreme smo Kej i ja imali prvi kontakt sa Gregom, iako ga nismo jos poznavali. Tokom pauze za rucak Greg i Njegovo drustvo bi odlazili u kucu nedaleko od one u kojoj je zivela moja porodica. Kej je pocela da primecuje ovu saroliku druzinu kako se smeje i sali dok bi prolazili kraj nase kuce na putu do skole. Ocigledno je bilo da su bili drogirani. Tada je teret koji smo Kej i ja osecali za ovu omladinu postao gotovo nepodnosljiv. Bas onda smo Kej i ja poceli da se molimo da nam Bog otvori vrata prema ovoj otudjenoj generaciji.

Jednog dana je poznanik ponudio Gregu da proba LSD. To je bilo u Kosta Mesi gde je Greg radio na rastavljaNju karnevala. Greg je ubrizgao dozu za vreme posla i ubrzo je usao u novi "duhovni" svet gde je izgledalo da sve ima skriveno znaceNje. OtkroveNja su mu bljestala po glavi. Cak je zanemario ciNjenicu da ga je dizalica gotovo ubila; to je bio samo znak kosmicke ljubavi. Poceo je da Njusi vecnost ispod najobicnijih stvari.

Greg je pronasao novu svrhu u zivotu - trazeNje istine kroz LSD. Kao pojedinac on se opirao slepom jednomlju hipi pokreta. Iako je izgledao kao bilo koji hipik, insistirao je na tome da ima svoje sopstvene misli. Zbog toga nije ucestvovao u istocNjackim religijama, prirodnim religijama ili u komunama. On je usao u podrucje sa nepoznatim zavrsetkom. Voleo je LSD, koji je redovno uzimao sa svojom grupom preko vikenda u necijoj kuci ili u kalifornijskoj prirodi.

Greg je takodje poceo primecivati jednu ne bas "frajersku"

grupu ljudi u skoli. Bili su toliko sigurni u svoje poglede da se nisu obazirali na društveno obrazovanje. Odbijali su da se prilagode novoj društvenoj revoluciji koja se oko njih desavala. U stvari oni su izgledali kao da imaju više poverenja nego ljudi sa druge strane, kao divlji pobunjenici koji su prkose svakoj moralnosti, standardima i institucijama. U tom vatrenom sukobu oni su stajali hrabro, u ovoj najdivljijoj srednjoj skoli. Za vreme rucka oni bi cesto marsirali po dvoristu pevuckajuci pesme i delecili traktate. Greg ih je izbegavao. Oni su bili hriscani, društveni gubavci. Neverovatno je bilo to sto je vecina njih bila više upetljana u drogu nego sto je to bio on. Sada su delili traktate i smejali se.

Svaki put kada bi mu dali traktat Greg bi ih pogledao direktno u oci dok bi traktat stavljao u zadnji Džep. Imao je ladicu punu traktata. Zbog necega nikada ih nije odbacivao. S vremena na vreme bi se "otkacio", izvadio bi ih iz ladice, citao ih i smeja se. U jednom trenutku njegov smeh je postao veoma tih kada je osetio da se predozirao LSD-om. Nasao se u nepoznatom svetu. Greg je otkrio da se malo teze ismevati sa paklom kada se ne zna sta se nalazi u srcu postojanja.

Otvarajuci pogresna vrata

To se desilo kada je Greg podelio sa jednim drugom ogromnu kolicinu LSD-a. Legao je i cekao da se vine u neko nepoznato carstvo. Bio je kao neko sa gomilom kljuceva koji mogu otvarati jedna nepoznata vrata za drugima. Bilo je pitanje sreće koji ce kljuc izvuci. Greg je cekao.

Odjednom je vazduh postao tecan kao voda. Talas ludila je prosao kroz njega. Jasno je osetio kako gubi vezu sa realnoscu. Ono sto je bilo skriveno ispod toga bilo je osećanje zla - odredjene prisutnosti. Pre je izgledalo da LSD ima neki sigurnosni prekidač, uvek bi mogao da potegnes. To je bilo

kao poigravaNje sa opasnom situacijom bez ikakvih posledica - skoro kao gledaNje filma u velikoj bioskopskoj sali. Iluzija ucestovaNja u akciji je toliko stvarna da pocnes da reagujes , ali uvek postoji otpusno dugme na kraju filma. Tvoja utroba oseti nalete vetra i promenu gravitacije kao dok se F15 (americki borbeni avion) spusta kroz uski kaNjon pri brzini od hiljadu milja na sat. Za razliku od pilota tog aviona vi necete poginuti. Iskusite napetost blizine smrti bez ikakvih posledica.

Ali da li je uvek postojao sigurnosni ventil za LSD? Greg je cuo da su ljudi umirali ili gubili razum od toga. Moze li biti siguran da ce se izvuci? Sta ako ludilo ne ode? Novi talas straha ga je preplavio.

Dok je osecao da se gubi, zeleo je da stane pred ogledalo, mozda da se prepozna i da mu se povrati identitet. Dok je buljio lice mu se pocelo topiti. Uzasno je ostarilo, zatim se deformisalo u monstroznu nakazu. Onda je nesto siljasto prodrlo kroz Njega - uzasavajući, zvonki smeh: "Umreces, umreces."

Greg je istrcao napolje i pokusao da pocepa svoju odecu. Komsije su posmatrale kroz pritvorene prozore. Gregovi drugovi su ga zgrabili i drzali. On je i dalje razmisljao: "Ja sam u nevolji, potrebna mi je pomoc, mozda se nikada necu vratiti na staro."

Mesecima posle toga Greg je osecao da mu je mozak pomalo ostecen.

Shvatio je da ne zeli vise da uzima LSD. Ulog je bio prevelik.

U Bozijem prisustvu

Nesto je vuklo Grega toj grupi u skolskoj kantini. Momak koji je govorio zracio je radosnu nadu. Bio je u svojim dvadesetim i imao je svetlu kosu koja mu je sezala do ramena. Izgledao je kao momak sa reklame za neki hipi-bar. Sudeci po Njegovim

recima, on i jeste bio takav tip. Sada je stigao do kraja svoje potrage; dosao je Gospodu. On je bio u SredNjoj skoli NJuport Harbor tog dana da kaze mladima o Isusu Hristu, i zasto je Hrist, a ne rok ili droga, bio odgovor na svako Njihovo pitaNje. Ovaj momak je jos bio u medenom mesecu svoga obraceNja i osecao je to uzbudjeNje; bilo je zarazno. Takva je bila i Njegova sposobnost da sigurno evangelizira. Zatim je rekao sto je Grega ostavilo zatecenog.

Greg se povukao u pozadinu grupe. PosledNje sto je zeleo je da postane clan "Isusovih ljudi" i otpadnik od drustva. On je oduvek verovao u Boga u pozadini svoga uma, kada je bio sam. Jos dok je bio dete Greg bi cak tiho govorio Bogu i molio Mu se. Primetio je isto tako da bi cesto, kada bi zapao u nevolju, pozvao Boga.

Bas su nedavno Greg i Njegovi prijatelji vozili prebrzo na obalnom autoputu van Laguna Bica, kasno jedne noci dok je padala kisa. Imali su kilogram marihuane u prtljazniku. Odjednom su kola nekontrolisano zaigrala po putu. Izgledalo je da ce se slupati i umreti. Greg je mogao da zamisli novinske naslove, "Prodavci drogom poginuli", posto bi ljudi pronasli ono sto je bilo u prtljazniku. Ali on nikada nije bio trgovac drogom! Kakav stravican kraj! U jednom dahu on je izgovorio molitvu: "O, Boze ako me izvuces iz ovoga obecavam da cu Te sluziti." Ovo je vec pre radio sa Bogom i znao je da bi Bog uvek pomogao. Greg bi posle povukao svoja obecaNja ili bi ih mirne duse zaboravio.

Sada su Hristove reci, koje je rekao onaj mladic, odjednom presekle Grega: "Ili si za mene ili si protiv mene." Greg nikada to nije shvatio. Oduvek je znao da je Hristos stvaran, ali nikada nije bio svestan da postoji izbor tog tipa - "za ili protiv NJega". Koji je bio on? Posto nije bio "za NJega" Greg je u stvari bio u toj ogromnoj gomili protiv Hrista. Ocigledno da se nesto zahtevalo od NJega, neka vrsta pozitivnog odgovora. Govornikove oci, u pocetku blage i pune ljubavi, zaiskrile bi kada je ponavljao Hristove reci.

Sada je govornik podsticao utihnutu grupu da bude "za" Njega. Greg je takodje primetio da je devojka, koja mu se pritajeno svidjala vec vise od godinu dana, bila jedna od "Njih"-hriscanka. Zatim je poceo razmisljati sta bi ga kostalo da se pridruzi "Njima". Zgrcio se u sebi jer je osetio da bi izgubio svoj najnoviji identitet i najnovije drustvo. A sta je sa Njegovim razuzdanim stilom zivota? Ziveo je samo za sebe, za zabavu. Sigurno da nece od Njega traziti da pravi budalu od sebe kao ovi hriscani u skoli.

Bila je jos jedna stvar koja je izjedala Gregov um. Zbog toga sto se kao dete osecao tako izneverenim, Njegov najveći cilj je oduvek bio da pronadje Istinu po bilo koju cenu. Da li bi ovo moglo imati kakve veze sa Njegovom potragom? Pored toga, sta je bio onaj mracni i zastrasujuci susret sa LSD-om? Sta ako jednog dana, jedan od ovih bliskih susreta sa ludilom, smrću ili unistanjem zauvek zatvori sigurnosni ventil? To bi onda bilo to. To bi bio kraj Njegovog zivota. Kakav bi onda bio završni racun Njegovog zivota? Nista plemenito ili dobro, nista cime bi se mogao ponositi.

Greg Lori je doneo svoju odluku za vecnost taman pre zvona za pocetak petog casa. Istupio je napred, pognuo glavu i - to je bilo to. On je zamolio Boga da mu oprosti grehe i pozvao je Isusa Hrista u svoj zivot da bude Njegov Gospod i Spasitelj. Bacio je kocku da bude sa Hristom. Bio je "za" Hrista, napokon. Greg je takodje znao da je dosao do kraja potrage. To je bilo to, Istina.

Pre nego sto ju je Greg primetio, lepa devojka koja mu se svidjala bacila mu se oko vrata. Ljudi su ga okruzili i tapsali po ramenima. Bilo je prekrasno. Sada ce poceti ratovanje sa drustvom. Koliko dugo ce moci sakriti ono sto je uradio? Kako se ispostavilo - ne zadugo. Bio je petak i nastava je bila skoro otova. To je znacilo da je doslo vreme za Njegovo drustvo da ode negde u prirodu za vikend i da se "otkaci".

Da bi se osigurali krenuli su Ortega autoputem i stigli u nedirnutu prirodu blizu nacionalnog parka. Neko mu je ponudio tabletu. On je odbio. Napustio ih je i otisao sam da sedne na

stenu. Taman što je hteo da zapali lulu punu trave, osetio je unutrašnji glas Svetog Duha kako govori u Njegovoj duši. Znao je da nikada više neće popusiti nijednu. Greg Lori, tog prolećnog dana 1970, odbacio je svoju marihuanu isto kao i svoju lulu. To je bilo samo posle Njegovog obraćanja.

Kao i reci pesme koju peva Džef Bek, Greg je mogao reci: "Napokon sam našao životni put, u Božijem prisustvu."

Verni svedok

Greg je otisao u jednu od kuća gde se sa svojim drugovima nebrojeno puta drogirao. Zeleo je nežno da nastupi prema Njima. U stvari ostavio je svoju Bibliju skrivenu u živoj ogradi da bi mogao da se zaštiti od Njihovih predrasuda. Zatim je majka jednog od Njegovih narko-prijatelja usla kroz vrata sa usiljenim osmehom na svom licu i Biblijom u ruci: "Cije je ovo?" Kada je Greg objasnio svom društvu šta mu se desilo oni su se smejali i ismevali ga. Takođe su izrazili razočaranje. Dobar narko-drug je postajao Isusov cudak.

Svaki put kada je Greg bio ismevan ili odbacen od ovog ili onog društva ili od prijatelja, shvatio bi koliko su plitka bila ta prijateljstva i da ne želi da se odvoji od svoje novopronadjene vere. Postao je skoro fanatican i uskoro je bio na ulici svedoceći ljudima. Greg je shvatio da je to bilo, bar što se Njega tiče, predanje sve ili ništa. Takođe mu je postajalo jasnije da je, po prvi put u životu, imao svrhu: to nije bilo da živi za sebe, već da bude sluga, svedok za svog Gospoda. Za otprilike dve nedelje od svog obraćanja Greg je izgubio sve svoje prijatelje. Stvari su se tako brzo čistile. U to vreme je Greg isto počeo da dolazi u Kalvari Cepl.

Gregov prvi hrscanski dozivljaj crkve je bio na jednoj od naših večernjih službi. To je bilo u našoj zgradi bas pre nego što smo presli u sator. Stoga je od straha drhtao u vratima crkve

osetivsi u Njoj prisutstvo ljubavi. CiNjenica da je imao pet ocuha izvukla je iz Njegove duse veoma jak strah od prisnosti, od raNjivosti koju zahteva ljubav. Napokon se skupio u prvom redu na sedistu koje mu je prijatelj sacuvao. Posle mi je rekao da sam ja jedan od prvih odraslih kojem je bio voljan da veruje. Dok sam ucio to vece, Gregovo srce je iz nepovereNja i sumNjicavosti preslo u povereNje. Od tada je poceo poadjati svaku nasu sluzbu, kupajuci se u uceNju i u kasetama. Izgledalo je kao da mu nikad nije dosta.

Sta Bog moze da uradi sa "nepozeljnim" poklonima

Greg je kao neobraceni mladac imao mnogo negativnih "nepozeljnih" poklona, medju kojima je bio izvestan strah i nesigurnost. Isto tako je imao pozitivne "nezelenosti" kada se obratio i postao zeljan da sluzi. Jedna od tih je bio i biblijski cas. Greg je dosao jedne veceri, a vodja se nije pojavio. Niko drugi nije imao sta da kaze pa je Greg poceo deliti ono sto mu je bilo u srcu. LJudi su zamislili da on vodi biblijski cas sledece nedelje i nadalje. Dotad je Greg isao u Kalvari Cepl vec nekoliko godina.

Jos jedna situacija je uputila Grega na planove koje je Bog imao za Njegov zivot. Greg se pojavio u zalivu Pajrots na plazi Korona Del Mar da bi prisustvovao jednom od nasih Kalvari Cepl krsteNja. Do 1972 mi smo krstavali oko devet stotina ljudi mesecno. Greg je stigao, a tamo nije bilo nikoga. Mislio je da je dosao prekasno. Zatim je video grupu od oko tridesetak hriscana kako pevaju na plazi. Pridruzio im se i, bas kao sto je to uradio na biblijskom casu, poceo je da deli ono sto mu je bilo na srcu.

Uskoro su stigle dve devojke i pitale ga da li je on pastir i da li bi mogao da ih krsti. Greg je poskocio i rekao: "O, ne, ja

nisam pastir. Ja to ne mogu uraditi." One su bile ocajne. Osecale su da moraju biti krstene tada i tamo i bile su pogodjene sto su propustile Kalvari Cepl krsteNje. Opet su ga zamolile, i Greg ih je uveravao: "Ja nisam propovednik." Onda je osetio Boziji glas kako mu govori: "Ucini to."

Okrenuo se ostalima i rekao: "Pa, ove devojke treba da se krste. Hajdemo u vodu da to i uradimo." On je hodao po plazi ispred trideset i dvoje ljudi i razmisljao u sebi: "U sta sam se ovo uvalio?" Greg nije bio siguran da je sve ispravno rekao, ali je to uradio. Kada je to bilo gotovo, pojavilo se jos dvoje ljudi koji su trazili da budu krsteni. Greg je i Njih krstio.

Posle toga je Greg pogledao na strmu liticu iznad sebe i video grupu

zainteresovanih posmatraca. Vec je izveo cin krsteNja i osecao je da mu Bog kaze da propoveda. Stao je ispod Njih i pozvao ih: "Mozda se pitate sta mi ovde dole radimo?" Kada je završio, nekoliko Njih je predalo svoje zivote Hristu. Bog je upravo pokazao Gregu jos jedan vid Njegove sluzbe: kao propovednik\evangelist. Posle se ispostavilo da je Kalvari Cepl krsteNje bilo satima posle Gregovog cina.

Kada je Greg završio sredNju skolu, imao je jak osecaj da treba da ostane u blizini Kalvari Cepla i da ne ide na koleDz. U to vreme nastavio je da sluzi, da vodi biblijske casove i da se bavi crtaNjem. Stalno je bio u blizini kancelarije i radio bezbroj stvari da bi pomogao osoblju kao sto sam za sebe kaze, potrcsko spreman da radi bilo sta. Nestrpljivo bi cekao da zazvoni telefon kada ja nisam bio tu, jer bi onda sekretarica predavala pozive Njemu. Cesto sam se pitao sta bi uradili neki od ljudi koji su zvali da su znali da je osoba koja ih savetuje devetnaestogodisNji hipik.

Sledeci poklon koji je Greg primio stigao je u Njegovoj dvadesetoj, skoro tri godine posle obraceNja. Postojala je zajednica u Riversajdu koja je nekad imala tri stotine ljudi a sada je spala na osamdeset. Problem je bio naci nekoga da vozi od Kosta Mese skroz do Riversajda. Moj sin Cak Jr. je pomogao da to zapocne, ali je osecao poziv od Boga da

zapocne drugu crkvu. Posle Njega niz vodja je to preuzeo na kratko. Onda su jednog dana, dok je grupa pokusavala da nadje nekoga da je vodi te nedelje, i posto su ih svi drugi odbili, ponudili Gregu.

Greg je bio voljan da prihvati bilo koju mrvicu koja padne sa stola, pa je odusevljeno prihvatio tu priliku. Ta opadajuca grupa u Riversajdu je bila bas ta zajednica koja je postala ogromna crkva Harvest Felosip kakva je danas.

Kada je Greg preuzeo zajednicu, posecenost je gotovo preko noci skocila ponovo na tri stotine. Delili su drugu crkvenu zgradu, a mladi ljudi su hrlili unutra. Pojavili su se clanci u lokalnim novinama o ovom fenomenu kontrakulturne omladine koja se obraca Hristu i o dinamicnom vodstvu Grega Lorija, koji je koristio hriscanske grupe da vode slavljeNje kao i druge antikonvencionalne inovacije. On je takodje putovao po celoj zemlji drzeci evangelisticke skupove.

Kako je posecenost rasla, Greg je osetio da ih Bog vodi da se usele u svoju zgradu. Oko godinu dana posle prikljuceNja zajednici on je pronasao crkvenu zgradu koja vise nije bila u upotrebi. Nije dugo prošlo i ja sam bio sa Gregom u kancelariji posrednika za prodaju nekretnina. Posto sam potpisao racun, osecao sam uzbudjeNje i govorio Gregu: "Upravo si dobio svoju crkvu". Zajednica od tri stotine je skocila na pet stotina na prvoj sluzbi. Za godinu dana broj se udvostrucio. To je iziskivalo veci broj sluzbi.

Do 1974 Riversajd Kalvari Cepl, kako se onda zvala, sretala se u Sivik centru, u centru grada, nedeljom uvece. Tamo je bilo 1500 sedista. U medjuvremenu su prosirili svoju crkvu za jutarnje sluzbe. Do 1980, posle pet godina stalnog rasta, Greg je znao da treba da sagrađe novu zgradu. Rezultat je bila kolosalna zgrada koja danas nadvisuje Riversajd sa velikim znakom "Harvest Krischn Felosip". Danas tri prepune sluzbe nedeljom imaju vise od devet hiljada posetilaca.

Gregu je Gospod takodje dozvolio da istupi i da koristi svoj dar za evangelizaciju. Nedavno se obratio grupi od 10.000 na Filipinima, zajedno sa Ralom Risom, koga cete sresti kasnije.

Greg je delio ono sto ga je Bog naucio o vodstvu na pastirskim konferencijama u SAD, Japanu, Evropi i Africi. Takodje je iznajmio i ispunio salu od 1000 sedista u NJu Jork Sitiju, posto je tamo bio na radiju vise od godinu dana. Mnogi su od Grega posle toga zahtevali Kalvari Cepl u NJu Jork Sitiju. Rezultat je Kalvari Cepl na Menhetnu koja se sastaje u plesnom studiju DZofri baleta. Vec je narasla na tri stotine clanova i predvodi je Gregov stari prijatelj Majk Finizio, bivsi pastor Kalvari Cepla na Aljasci. Greg je takodje na radiju u dvanaest metropola u celoj zemlji.

Bog je imao jos neverovatniji plan na Gregovom putu za NJu Jork. Neko iz Gregove proslosti, ko mu je bio jako drag ziveo je u oblizNjem NJu DZersiju: jedan Oskar Lori, jedini covek koga je Greg ikada smatrao svojim ocem. Greg je otisao da vidi Oskara i da ga upozna sa svojom lepom, mladom zenom Ket. Uradio je jos nesto - i tu vidimo Boziji neverovatni plan otkupa. Greg mu je rekao tacno ono sto je promenilo Njegov zivot - Isus Hristos.

Posto je Oskar pretrpeo ozbiljan srcani napad, poceo je da uporedjuje vecne vrednosti sa onim privremenim.

Sledecı dan Oskar je rekao: "Greg, razmisljao sam o onome sto si rekao sinoc. Zelim da znam sta treba da radim da se spasem i primim Isusa Hrista u svoj zivot."

Greg je ponovo podelio sa Oskarom smisao Evandjelja. Oskar je odgovorio:

"Ja sam spreman da to uradim bas sada." Obojica su klekli i molili se. Oskar je poceo da place i upitao Grega da li bi Bog mogao da izleci Njegovo srce. Greg je prosaptao "Da".

Onda se Oskar, sa verom deteta, molio za izleceNje. Za koji minut posli su Oskarovom lekaru da mu dokazu da ga je Hristos dotakao.

Oskar nije imao nikakvih sumNji. Uistinu, nesto se desilo Oskar

fizicki. Danas je Oskar Lori staresina u svojoj crkvi a Njegova zena i dva sina su isto tako hriscani. Greg gleda na ovo · i na sve drugo sto je video da Bog radi u Njegovom zivotu

· sa čistim strahopoštovanjem i zahvalnošću.

Dok smo posmatrali život Grega Lorija, videli smo priču o čoveku koji je imao pet očuha i koji je došao do otkrića da je sve vreme imao večnog Oca na nebu. Greg je shvatio da je Bog uzео Njegove slabosti i nedostatke i preobratio ih u vrline. Greg je takođe naučio da ne traži odobranje od ljudi već od Boga. Ogroman broj onih koje je Njegov život dotakao svedoče o Hristovom obećanju o umnožavanju broja sestara, braca, majki i oćeva koje će On dodati našoj istinskoj porodici u Njemu.

Posebnu radost mu je predstavljao susret sa Ket, svojom ženom. Njeno pojavljivanje u Gregovom životu je pokazalo Božije obećanje da ukoliko tražiš Njegovu volju, On će ti dati želje tvoga srca koje su u skladu sa tom voljom. Greg je takođe bio uplašen od ljubavi. Sada mu je Ket pružila ljubav za kojom je oduvek težio, čvrstu i stabilnu porodicu punu ljubavi. Ako pogledate Grega i Ket danas, možete naučiti suprotno od onoga što neki psiholozi tvrde - da je uz Božiju pomoć moguće da neko ko potiče iz jako nestabilne porodice bude blagoslovljen u braku.

Nakon svega, nisam siguran koji je dar veći za Grega: zetva Njegove službe, ili Njegov brak sa Ket i Njihova dva sina. Kako god da je, Bog je učinio čudo koje nastavlja da raste, kao hlebovi i ribe, od par "nepoželjnih" stvari do opskrbljivanja hiljada.

*japi - osoba koja je u mladosti bila hipik a sada je uspešan poslovni čovek sa skupocanim kolima i velikom kućom (prim. prev.).

Stiv Mejs:

Druženje sa otpadnicima od zakona - od kañjona

smrti do doline mira

Jednog mračnog dana neki sileDjija iz Anhajma se pojavio u jednoj od nasih hriscanskih komuna. Bio je obucen u farmerice sa tregerima i koznu jaknu a u zadNjem Djepu je imao beretu (pistoNj) kalibra devet milimetara. Nije se kupao vec sest meseci i bukvalno je spavao u djubretu dok je ziveo kao begunac od zakona. Zube nije prao dve godine i, sa svojom neo-varvarskom frizurom, bio je stvarno cudo nevidjeno.

NJegovo ime je bilo Stiv Mejs i on je bio otudjen od svakoga - od svojih roditelja, koji su ga godinama pre izbacili iz kuce do motociklisticke bande sa kojom je ziveo, grupe grubih motorDjija i prestupnika zakona. Trazio ga je FBI zbog pokusaja ubistva i nedozvoljenog korisceNja cekova. NJegov zivot je takodje bio uceNjen.

Stivov put do unisteNja je izgledao prilicno jasno zacrtan jos od detiNjstva. Bio je toliko van kontrole da su NJegovi roditelji pribegavali pozivaNju policije kada bi im stvari izmicale iz ruku, sto se gotovo redovno desavalo u vreme kada su ga izbacili iz kuce.

Jedna od Stivovih krunskih tacaka, kojoj su prethodile mnoge bizarne stvari, desila se jedne veceri kada je bio sam kod kuce. Kada su mu se roditelji vratili, morali su na silu da otvore vrata; bila su poduprta peskirima. Otkrili su da im je kuca bila pretvorena u ogromnu kadu za kupaNje. Voda je pokuljala kroz vrata. NJihov sin je sedeo nasred dnevne sobe ne obracajuci pazNju na stetnu koju je priciNjavao svojim roditeljima. On je pusio olovku i pokusavao da im preprica emisiju koju je gledao na TV. Televizor je bio iskljucen. On je dvadeset sedam sati bio u drogiranom staNju od jos jedne hemikalije. Ovaj put je progutao previse astmadora. On je isprobao toliko smesa da ne mozete ni zamisliti.

Dok je policija stigla, roditelji su Stiva smestili u NJegovu sobu.

Pred Njegovim ocima sarke od prozora su se pretvorile u zabe i na izgled mu pricale viceve zasmjavajuci ga. Kada je policija otkrila da je Stiv clan fudbalskog tima SredNje skole Anhajm, prekorili su ga, ali ga nisu uhapsili.

U podne sledeceg dana Stivov otac se vratio kuci ranije da pogleda svog ne bas uzomog sina. Sada je Stiv bio u kuhinji gde je pripremao dva mesta za stolom i postavljao mleko i dva sendvica. Upitan za koga je bio drugi sendvic, Stiv je pokazao na zidni sat i odgovorio da je za "Brada" koji je tamo ziveo.

Ne dugo posle ove epizode Stiv, drogiran kao i uvek - ovaj put od LSD-a, hasisa i drugih droga - teroriso je svoje roditelje sa macetom. Njegova majka je sa strahom posmatrala dok je Stiv pravio grimase i kretao se naokolo vitlajuci ostricom.

Kada je jednom zaspao, Njegovi zbuNjeni roditelji su sklonili macetu. U najmanju ruku mozemo reci da je postojao znacajan generacijski jaz izmedju Stiva i Njegovih roditelja. Njegov otac je bio laboratorijski tehnicar, bivse vojno lice i patriota. Njegov sin koji je pripadao generaciji 60-tih postao je nemoguc. Istinu govoreci, Njih dvojica su prestali razgovarati pre vise godina.

Kad je bio u sedmom razredu, Stiv je tacno odredio jedan dan kada je Njegov zivot krenuo ka unisteNju. On je dosao kuci iz skole promeNjen i svi su приметili tu promenu, iako niko nije znao sta ju je prouzrokovalo. Toga dana, postovana licnost, jedan od Njegovih ucitelja napastvovao ga je homoseksualno. To je bio tako stravican dozivljaj da ga je Stiv u potpunosti izbacio iz memorije godinama. Njegovo ponasaNje je od tada postalo izopaceno. Za kratko vreme, dok je jos bio u sedmom razredu, poceo je da pusi marihuanu i da krade.ocene su mu sa 5 spale na 2 i 1, dok mu je motivacija izvetrila kroz prozor. Zivot je postao gomila pilula, cigateta, trave i zivki na plazi. Stiv je bio izopacen na putu prema zlu.

Dok je stigao do sredNje skole, kradja mu je postala ozbiljan problem. Bio je zbog Nje prijavljen cetiri puta jedne nedelje. Do epizode sa macetom Stiv je napustio fudbalski tim svoje skole (Njegove narko-lakrdije su sve vise postajale nepodesne na fudbalskom terenu) i postao je prodavac droge u sredNjoj

skoli. On i Njegovi bivsi fudbalski drugovi bi popusili vece kolicine trave. Mogli su dobiti drogu koju su hteli i sve su ih isprobali.

Na jednom vikend izletu - Stiv je planirao da ide, ali iz nekog razloga nije mogao - neki od fudbalera su uzeli prevelike doze droge. Kada im se koliba zapalila, bili su nesvesni, previse "otkaceni" da bi se pokrenuli. Svi su poginuli i tragedija je potresla celu skolu.

Do tada se Stiv u potpunosti okrenuo protiv svojih roditelja. UzimaNje jacih droga je prouzrokovalo promene u Njegovoj telesnoj hemiji sto je uticalo na neprijatne promene u Njegovom ponasaNju. Ove droge su sada Stiva drzale budnim tri ili cetiri dana za redom. Stiv je postajao sve vise paranoidan zbog nedostatka sna. Tada doktori uopste nisu znali ono sto znaju danas o metabolicnim ciklusima ovih droga. U medjvremenu je Stiv morao da pronadje nacin za oslobadjaNje tih svirepih izliva energije koji bi mu dolazili. Cele noci bi ostao budan lupajuci svojim cekicama i alatom po svom najnovijem projektu - po svojim sportskim kolima. Kada bi mu se otac vratio kuci sa posla, nasao bi ga u kanalu garaze kako jos od sinoc rastura kola. Stiv je brzo ispadao iz sveta.

Novi Stivov san je bio da bude terorista. Bes je bio razlog Njegovog konstantnog ucesca u skolskim tucama. Jednog momka je udario u lice trideset jedan put. Drugome je odsekao prst. Kada je dobio naredjeNje da se pojavi pred cekovnim odborom, Stiv je prkosno spalio svoju cekovnu karticu i pobegao. Jedini nacin da ode od svojih roditelja je bilo kroz ulazna vrata. Njegovi roditelji imali su nepopravljivog buntovnika u svojim rukama.

Pedalj od pakla

Stivovo novo prebivaliste se nalazilo u delu OrinDj okruga koji se zvao Garden Grov. Bilo je to mesto okupljanja motociklisticke bande. Stiv je mogao da ostane sve dok je koristio svoj dar za mehaniku da bi popravljao motore. NJegovi cimeri su bili neprijatni gospodari. Ako su mu roditelji i bili bez ljubavi i strani ponekad, ovi novi drugovi su ocigledno bili demonski. Stiv je otkrio strah kakav nikad pre ne bi ni pomislio da postoji. Izgledalo je da su izvaljena nekakva duhovna vrata o kojima vecina ljudi ne zna ili ne zeli da zna.

Clanovi motociklisticke bande su bili u svojim sredNjim tridesetim godinama, dvostruko stariji od Stiva. Takodje su nosili oruzje i bili duboko upetljani u kriminal i rasturaNje droge. Koliko god da je Stiv bio los, u poredjeNju sa Njima on je bio nevinasce. Jos jedna stvar je odvajala Stiva od Njih, koja mozda izgleda ne vazna: oni su uzimali slabije droge, dok je Stiv manijacki uzimao one jace. NJegovo fanaticno ponasaNje je islo na zivce nekolicini od Njih. Jedan od Njih je bas imao pik na Stiva i poceo je da ga plasi sve vise svojim pistoljima. Ovo je postao izvor straha, dok su razliciti incidenti pojacavali ono sto je predstavljalo sadisticku igru.

Pusticemo Stiva Mejsa da isprica o ovom vremenu, sto je tako cesto cinio svedoceci o svom zivotu:

"Jedno vece motor je bio prevrnut. Oni su se probudili i kazali da sam to ucinio ja. Ja bih bio budan cele noci i rastavljao bih delove i sarafe i slagao ih sve u apsolutni red. Zatim bih ih sve razbacao po podu i isao bih ponovo kroz celi ritual. Toliko sam bio drogiran. Uzeo bih dvadeset deksendrina odjednom sa deset solja kafe. Uzeo bih tih dvadeset tableta i izlomio ih, zatim bih dodao ekscendrin, vitamin, i sve to bih smuckao u koNjsku pilulu i progutao sa kafom. Toliko bih se 'nalozio' da bi mi mozak jednostavno izgoreo.

Tako su me probudili jednog ranog jutra. Rekli su da sam ja prevrnuo motor. Ja sam im odgovorio da ga nisam ni dotakao.

Momak koji je bio protiv mene posegnuo je za necim. Sledece sto sam video su bili plavi cilindri dvocevne sacmarice kalibra dvanaest. Rekao mi je da otvorim usta dok su me ostali drzali i pomagali da mi se cevi uguraju u usta. Onda sam ja rekao :'To nije napuNjeno, zar ne?' Izvukli su ih, nanisanimi prema jastuku pokraj mog uha i povukli obarac. Perje iz jastuka se razletelo po celoj sobi. Onda su pusku ponovo zabili meni u usta i dim je poceo da izlazi iz cevi. Mislio sam da cu umreti. Moja paranoja je pocela da raste sve vise od tog trenutka. Tada mi je jedan momak koji je ziveo tamo dao svoj pistolj da bih se mogao zastititi. Tada sam poceo nositi pistolj. Morao sam ostati budan cele noci da bih bio siguran da necu umreti ziveci u istoj kuci sa tipom koji je zeleo da me ubije.

Ubrzo posle toga nalazio sam se u dvoristu gde sam popravljao svoj motor. On je izasao napolje sa pistoljem kalibra trideset osam. Dok sam radio oko motora, sedeo sam na kanti sa benzinom. On je ispalio tri puta u podnozje kante. Promasio me je, i samim cudom kanta nije eksplodirala i raznela me."

Stiv nije napustao kucu. Prilagodio se nacinu zivota svojih mentora i postao slobodan sa svojim novim pistoljem. Kako je kuca pocela da prodaje sve vise i vise droge, Stiv je poceo vise da ih rastura. Devojka koja je dosla da kupi drogu zelela je da je kupi od nekog drugog, a ne od Stiva. Ovo je razbesnelo, tako da je kada se ona odmakla poceo da puca na Nju. Bio je prewise drogiran da bi je pogodio. Meci su joj preleteli iznad glave. Posle toga bes je dostigao svoj vrhunac. Sada je zeleo da ubije nekoga, bilo koga. Meta je bila macka.

"Pogodio sam tu ulicnu macku iz pistolja. Posto sam je pogodio, samo se smejala na mene. Zatim sam uzeo vile i zabio joj u glavu. Nastavila je da mi se smeje. Zatim sam uzeo malj i lupio je po glavi. I dalje se smejala. Napokon sam uzeo svoj pistolj, prislonio joj na glavu i razneo ono sto je ostalo od Nje. Otkotrljala se u jarak i dalje mi se smesila. Od tada gde god sam isao svugde je bilo macaka. Mislim da sam u tom trenutku bio blizu da postanem zaposednut demonima."

Član bande je rekao Stivu da je neko izdao poternicu za Njim. U to vreme on je radio na tri motora kojima se koristio: Harley Davidson 1200 Kc Hog, Indijan i Trike. Kuda da ideš kada ne znaš ni ko te proganja? Umesto da vezba Stiv je nabavio pusku sa cilindrom od 12 inča i sa ruckom od pistolja i počeo da vezba u dvoristu, sa trideset do četrdeset saržera.

Jedne večeri, kada Stiv nije ništa sumnjao, Njegov stari neprijatelj koji je živeo s Njim u kući izvadio je pistolj i uperio ga na Njega. "Mrzim te. Tvoja glava je ućena i ja mogu zaraditi taj novac kao i bilo ko drugi." - rekao je. Stiv je ćuo eksploziju i osetio vruć bol, kao da mu je komad usijanog kovanog železa otkinuo list na nozi. Onesvestio se.

Oko dan kasnije probudio se na nekom polju. Bila mu je ubrizgana velika kolićina droge da bi ga držala u nesvesti. Otkrio je krpe u rupi na svojoj nozi, glavni misici na listu su bili unisteni. Krv se osusila, i bol je bio uzasan dok je krpe izvlacio napolje. Znao je da ne može da ide u bolnicu jer je FBI izdao poternicu za Njim. Nije mogao ni kući, jer bi Njegovi roditelji, koje je pokušao da ubije, pozvali FBI. Pored svega toga, šef anđajmske policije im je rekao da ga otpisu.

Neverovatno je bilo to da je Stiv imao samo jedno mesto kako da ode, u istu kuću gde su pućali u Njega. Nekoliko ćlanova bande odneli su ga jednoj medicinskoj sestri koju je poznaćao a koja je stanovala u blizini Njegovih roditelja. Da bi je ućutkao zapretio joj je ubistvom. Ona mu je oćistila kraste i osusenu krv. Prilikom treće posete ona je napokon skupila hrabrosti da pozove Stivove roditelje. Njegova majka je pozvala FBI još dok je Stiv bio na previjañju. Kada su Stiv i par ćlanova bande odlazili svojim kolima, oćetili su da se nešto sprema.

Stiv opisuje ono što je izgledalo kao beznadežan položaj: "Iskoristili su kuću mojih roditelja kao zasedu. Nisam bio kod kuće godinama. Dok smo napustali kuću bolnicarke, primetio sam da je crveni ford napravio snazan zaokret. To je bila retka prilika kad nismo bili naoružani i nismo nosili drogu. Tri ćoveka su bila na predñjem sedistu. Potera je počela.

Dok sam usporavao zbog crvenog svetla na semaforu, ford je

uleteo u mene, gurajući nas nasred raskrsnice gde su se još troje policijskih kola iznenadno zabili u nas. Okruzili su nas sa pusnama i sacmaricama i rekli nam ako se pomerimo da će nas ubiti. Izvukli su me napolje i udarali me u nogu sve dok nisam počeo stvarno krvariti. Zatim su mi nabili lice u krov mojih kola, što je pri visokoj letnjoj temperaturi prouzrokovalo bolove od opekline. Zatim su mi stavili lisice na ruke i na noge, a potom su mi vezali ruke za noge i bacili me na zadnje sediste kola.

Stigao je FBI i shvatili su da me, iako su me uhvatili zbog prekršaja sa čekovima, nisu mogli osuditi za napad na staricu sa pokušajem ubistva. Starica je uzvratila na napad sa puskom kalibra dvadeset i dva i osuđena pogodila takvim metkom, dok je bilo očigledno da sam ja ranjen metkom kalibra trideset osam. Ovde sam video kako je Bog počeo da radi u mom životu: FBI me je pustio da idem! Nikada nisam shvatio zasto su me oslobodili.

Ali kad sam se vratio u kucu, članovi bande su pretpostavljali da sam ih otkucao jer sam bio pusten pre njih. Tako sam završio napolju. Tada sam počeo da spavam u djubretu. Ostao sam tako paranoidan da sam zamisljao da me FBI i dalje proganja. Nastavio sam da se skrivam od onoga ko je ucenio moju glavu. Sve u svemu nastavio sam da zivim kao otpadnik od zakona."

Palata Mesija zvuci primamljivo

"Jednog dana dok sam spavao u djubretu bracni par Serli i Henri su prisli svojim kolima koja su bila parkirana blizu tog djubreta. Pokupili su me i uveli u svoju kucu, otusirali me, nahranili. Ona mi je rekla da je videla Isusa u mojim ocima. Zatim je pozvala tri razlicite organizacije od kojih je jedna bila Palata Mesija od Kalvari Cepla. Pitala me je u koju bih zeleo

da odem. Odgovorio sam: 'Ne znam, Palata Mesija zvuci dobro.'

Odneli su me donde. Unutra sam usao sa pistoljem u zadNjem Djepu pantalona. U tom trenutku taj coveculjak po imenu Orvil me je pogledao pravo u oci i pitao: 'Da li poznajes Isusa?' Ja sam rekao: 'Ne'. Onda je on rekao: 'Pogni svoju glavu, pozvacemo Isusa u tvoje srce.' Ja sam ponovio pokajnicku molitvu za Njim. To se desilo pre nego sto mi je iko objasnio Evandjelje.

Sve je odjednom skljojcnulo. Bog je upravo zgrabio moje srce, usao u Njega i tu plamteo. To je bila najneverovatnija sila koju sam ikada iskusio u svom zivotu. To je bilo osecaNje ogromne vatre u meni. To je bilo nesto od velicanstvenosti Bozije ljubavi. Ne mogu ni da opisem.

U tom trenutku Bog me je oslobodio od droge. Drogu u vrednosti od deset hiljada dolara bacio sam u VC solju toga dana. Od tog trenutka nisam vise dotakao nikakvu drogu. Takodje sam svoj pistolj bacio u okean. Stanovnici Palate Mesija su unistili moju odecu, jako je smrdela. Od tada pa nadalje poceo sam da pevam hriscanske pesme sam dok bih se setao ulicom.

Prvi put u toliko godina telefonirao sam svojoj majci istog dana i rekao joj da sam prihvatio Isusa Hrista. Dok sam joj opisivao sta mi se desilo, ona se spustila na kolena i rekla: 'Sta god da je to sto moze tebe da spase ja to zelim u ovom trenutku.' Ona je dosla Gospodu preko telefona. Zatim sam svedocio mom ocu a on je rekao: 'Ja ne zelim da slusam o tome. Zelim to da vidim.' Sledecih sedamnaest godina ja mu nikada nisam svedocio, samo sam ziveo izmeNjenim zivotom. Kada je izgledalo da on u bolnici umire od raka, rekao sam mu da vise ne mogu da se uzdrzim da mu ne pricam o Hristu. U pitaNju je bila vecnost. Tada je, napokon, on prihvatio Gospoda. Preziveo je operaciju i dalje zivi kao hriscanin. Toliko godina moji roditelji i ja nismo imali nikakav odnos. Sada je to zameNjeno izlecanim odnosima koje imamo medjusobno. U svim ovim promenama u mom zivotu nisam

siguran koje cudo je vece. Cak je i moj brat Geri svoj zivot predao Gospodu, zajedno sa svojom zenom DJudi."

Stiv Mejs daje zakljucni komentar:

"Postao je porodicna sala onaj trenutak kada je moja tetka, koja je bila hriscanka, podsetila moje roditelje na prorocanstvo o mom zivotu tokom najgorih godina u mojoj sredNjoj skoli. Ona je mirno rekla da cu ja jednog dana biti propovednik. Sada se to nemoguće ostvarilo. Ne samo da sam ja, Stiv Mejs hriscanin, vec sam uz to i pastir. Ko bi ikada saNjao, tokom mojih najdivljijih godina, da cu ja jednog dana voditi crkvu u koju ce ici moji roditelji i moj brat!"

Preko pustiNje do oaze

Ali ova Stivova plodonosna sluzba nije se desila preko noci. U stvari, vise puta je izgledalo da Stiv nikada nece voditi crkvu.

On se 1971. uselio u Palatu Mesija na godinu dana, zatim je presao u jos jednu od nasih komuna na jos godinu dana. Tada je Stiv osetio Boziji glas kako mu jasno govori da je pozvan u sluzbu. Ostalo mu je jos mnogo godina ocisceNja od paucine iz glave koja je bila posledica droge i opste pobune. Hriscanski karakter je morao da bude oformljen u Stivu na spor i tezak nacin. U ovome nema precica.

Stivova prva pozicija koja je podrazumevala odgovornost duhovnog vodstva dosla je posto je proveo vise od dve godine u nasim kucama u Kosta Mesi. Jednog dana Stiv je osetio poziv da ode u pustiNjsku oblast Viktorvil u Kaliforniji i da osnuje hriscansku komunu. Pozvao je mog brata Pola i ubrzo otkrio da su oni molili da neko tamo ode i osnuje komunu.

Stivova zelja je bila uslisena. Nije proslo dugo i osnovana je kuca u Viktorvilu i u Njoj je bilo ukupno trideset ljudi. Iz te sluzbe su potekla cetiri Kalvari Cepl pastora. Stiv je tamo takodje otvorio i kafe-bar. U to vreme on je poceo da me zove svake

nedelje kako bih me gNjavi da mu dao odobreNje da zapocne crkvu. Ja nisam bio uveren da treba da mu dam to odobreNje. Naime nisam osecao da je on bio spreman. Napokon kada sam ga pozvao da se sretnemo u Kosta Mesi, on je sedeo i ocekivao da cu ga pozvati medju osoblje. Stiv je bio slomljen kada sam mu savetovao da zapocne bastovanstvo. Vratio se u Viktorvil sav razoren. U stvari kako je posle rekao, osecao je da posle svih tih godina nepromisljene raspustenosti i greha, jedini plan koji je Bog imao za Njegov zivot bio je da ga kazni u pustiNji. Doista se on u to vreme tamo i nalazio usred svog pustiNjskog iskustva.

Te godine u pustiNji su bile jako vazne u radu Svetog Duha pri pripremaNju Stiva za sluzbu koju je Bog imao spremnu za Njega. Stiv je imao seriju kaset sa mojim komentarima cele Biblije i poceo je da slusa po nekoliko komada svakodneвно. Ove kasete su povecale Njegovu zelju da stvara svoju biblioteku biblijskih komentara, koja je danas jedna od najobimnijih biblioteka svih propovednika koje poznajem. U pustiNji Stiv je poceo da otkriva da je Njegov untrasNji duhovni covek zadovoljen zivom vodom.

Onda, uskoro po povratku u Viktorvil, desila se neverovatna stvar. Pojavila se lepa plavusa po imenu Gejl Krol, ostala jedan dan i potom se vratila kuci. U tom trenutku Stiv je bio siguran da mu Bog pokazuje: "Ovo je tvoja zena". Radi dvostruke provere, nasumce je otvorio Bibliju i tamo procitao u Psalmima: "Ko je nasao zenu, nasao je dobro."

I dalje je bio sumNjicav, tako da je stavio Boga na probu. Rekao je: "U redu, Gospode, ako joj telefoniram i desi se da joj je rodjendan, i ne samo to vec ga ni sa kim ne proslavlja, i u stvari, ona se zbog toga rasplace preko telefona, onda cu poverovati." Stiv ju je pozvao i situacija je bila bas takva. Rekao joj je preko telefona: "Zasto ne dodjes u Viktorvil i ja cu sa tobom proslaviti." Gejl je krenula istog trenutka. Dok su vecerali, Stiv je bio previse nervozan da bi jeo. Gejl je mislila da ce je Stiv pozvati da ostane u Viktorvil komuni. Umesto toga on ju je zaprosio. Na Njegovo zaprepasceNje, ona je

prihvatila skoro bez trenutka razmisljanja. Za nedelju dana Stiv i Gejl su se vengali a moj brat je izveo ceremoniju.

Ne dugo posle toga pozvao sam Stiva na Njegovu prvu crkvu - u pustinji. Moj sin je započeo crkvu kod 29 Palmi a zatim se preselio u Juba Siti da tamo započne službu. Ovo je bilo poslednje mesto kamo je Stiv zeleo da ode. Pojavio se, sa svojom dugackom kosom i svim ostalim, u toj pustinjskoj zajednici bivse vojne baze. Dve godine kasnije, potpuno slomljeni, on i Gejl su se pojavili na parkiralištu Kalvari Cepla u Kosta Mesi trazeci me. U tisini, Stiv je spustio ključeve crkve meni u ruku. Crkva se podelila i napokon bila zatvorena. Stiv je mislio da je to kraj Njegovom pozivu pastira.

Istog trenutka sam ponudio Stivu nadležnost nad polovinom nasih komuna uključujući i Kucu Psalama, gde su on i Gejl živeli sedam godina. Gejlino srce je bilo slomljeno, jer je napustala kucu sa tri spavace sobe da bi delila prepunu kucu sa jos cetrdeset ljudi. Njihova nova kuhinja je postala sala za sastanke, pa je Gejl prala sudove u kadi. Takodje su videli vise od hiljadu izmenjenih zivota kako prolaze kroz sve komune. To je bila zrtva koja je imala vecne nagrade.

Posle tih sedam godina Stiv je započeo crkvu u Buena Parku, danas poznatu kao Kalvari Cepl Cipres. Onda mu je posle dve godine Gospod rekao da ode i da se podredi drugom pastiru. Tako je dve godine bio pastir asistent u Hosana Kalvari Cepl u Belfloru. Osetio je da je nekako izgubio svoje prioritete i sada se "nanovo udavao za Gospoda". Isto tako se plasio da nije sposoban da bude glavni pastir. To je pokušao da bude dvaput i oba puta nije uspeo. Bog jos nije završio sa Stivom. Ovo je Gospod rekao na prekrasan i jedinstven nacin, i zatim to potkrepio okolnostima.

Stiv je dosao do tacke ocajanja gde je napokon odustao od toga da ikad ima svoju crkvu. Njegov zadnji uslov Gospodu je bio:

"Cak Smit ce morati da me pozove na tu poziciju." Zatim je otisao na dugzakasneli odmor.

Dok je Stiv pecao ribu, poceo je razgovarati sa Gospodom i traziti nekakav znak: "Ako ikada ponovo budem pastir, Gospode, moram uhvatiti ribu pre nego ova udica izađe iz vode." Poceo je da namotava kalem dok je udica blistala ispod površine. Pre nego što je udica izašla iz vode Stivove oci su se napunile suzama. Nijedna riba neće sada zagristi, prekasno je. Kako je izlazila iz vode ribica je zagrizla udicu. Ta ribica je znacila Stivu više nego neki grgec od par kila. Stiv je cuo Boziji glas kako govori Njegovoj dusi, potvrđujući zahtev za znakom: "Za kratko vreme, Ja cu ti progovoriti ponovo."

Kada se Stiv vratio sa odmora, dobio je poruku da se javi meni ili Don Mekloru. Receno mu je telefonom da je održan sastanak svih glavnih pastira i da je kada se raspravljalo o novoj poziciji za pastira Kalvari Cepla u Sout Beju, Njegovo ime bilo jednoglasno preporučeno. Stiv se od uzbudjeNja skoro onesvestio.

Stiv Mejs je dobio svoju crkvu a odbor pastira i ja smo bili ti koji su ga preporučili: 1980. Usao je u prostorije svoje nove crkve. On je dobio još više potvrda od Gospoda. Odjednom je na nebu video avion sa reklamom Gud Jier (Dobra godina). Cuo je Gospoda kako mu govori: "Ovo će biti dobra godina".

Onda je Stiv rekao Gospodu da celokupno staresinstvo mora da podnese ostavku da bi mogao da počne iz početka. Bas to se i desilo.

Godine 1980. Saut Bej Kalvari Cepl je imala 110 članova i bila na prostoru od 1500 kvadratnih stopa u čije renoviraNje je uloženo 300.000 dolara i taj dug je sada otplaćen. Do tada su ljudi iz Gud Jiera čuli Stivovu često ponavljaju pricu o tom avionu tako da su ga provozali jedan krug besplatno.

Ne samo da je to bila dobra godina već su sve godine bile dobre. Velicanstvena zetva se desila u životu Stiva Mejsa, i ta crkva od samo 110 nedeljom je narasla na više od 1500 ljudi.

U međjuvremenu godine koje su mu sile pakla ukrale obnovljene su na zapaNjujuci način. Bivsi gubitnik i propalica,

kako ga je Njegov skolski trener jednom nazvao, nedavno je bio glavni govornik na Anhajmskom sportskom banketu. Stivov stari trener mu je posle sedamnaest godina dao jaknu sa Njegovim imenom, a Stiv se obratio celom fudbalskom timu tvrđnjom o tome kako ne treba odustajati. Na poziv svoga prijatelja DJona Verhousa i Viktori sluzbe Stiv je imao priliku da se obrati Los Andjeles Dodgersima, bejzbol klubu, na Njihovom stadionu. Stiv je ranije bio zaljubljenik u ovaj sport i bio dosta dobar igrac.

Stiv i Gejl imaju dvoje zdrave dece, plavokose i plavooke, koja nemaju nikakve znake Stivovih oziljaka. Dobri su sportisti, učenici i poslušni su u ljubavi. Gejl ima dom kojim se može ponositi, mnogo lepsi nego onaj koji je napustila u 29 Palmi, plus svoju sopstvenu farmu gde uzgaja himalajske macke.

Stiv sada vidi da je Bog preplavio Njegov život sa više milosti nego što on može da podnese. On je živo svedocanstvo. Kako sam kaže: "Božjom milošću ne samo da sam ponovo dobio ono što je Sotona opljackao, već mi je dato veće izobilje pozitivnih efekata, puno više nego sve zlo što sam nagomilao u prošlosti."

Videli smo život koji je bukvalno presao iz džubreta u milost. Jedina stvar koju Stiv nosi na telu koja ga podseca na Njegovu prošlost je onaj bolni oziljak na nozi. I dan danas ga to boli. To služi kao podsetnik da nauči Stiva zahvalnosti, da nikada ne zaboravi odakle je došao i da ne zaboravi veličinu Božije milosti koja ga je odande izvukla.

Zaharija govori o danima kada je Zorobabel postavio temelje za izgradnju novog Hrama i o tome da su neki prezirali dane malih stvari. Stiv je jedno vreme bio zahvacen željom da gradi zidove pre nego što su im postavljeni temelji. Iz toga je naučio da je od životne važnosti da ništa se ne gradi nedosledno, već da treba kopati duboko i temelje postaviti na Stenu.

DŽon Korsn:

OgaNj i kisa se spustaju na Eplgejt Veli

DZon Korsn je stajao na obali recice Jel u Eplgejt Veli-u u Oregonu. Njegova snazna silueta se ocrtavala na zelenoj podlozi kojom je bio okruzen, a crvena mu se kosa presijavala na letNjem suncu. Ispred Njega su stajali clanovi kolonije mladih ljudi koji su sagradili zajednicku kolibu na okolnim brdima. Stajali su goli nasred reke cekajuci da budu krsteni i veoma su nalikovali na malo vecu decu dok je Njihova dugacka kosa leprsala i blistala na suncu.

DZon je razmisljao da li da postavi pitanje zbog Njihove nagosti. Skupio je snagu i odlucio da na to ne obraca pazNju. Grupa ljudi pred Njim je bila komuna uzgajivaca marihuane cija se zajednica prostirala na ogromnom posedu. Njihove ogromne zetve marihuane su im donosile velike prihode dok je Njihova "Komuna Nirvana" trazila prosvetljeNje kroz istocNjacku jogu i domaci americki samanizam, ali su se Njihovi snovi od sapunice rastopili. Bas kad su sagradili svoju idealnu komunu, ogroman vakuum se pojavio u Njihovim srcima. Ovaj ogromni utopijski eksperimenat nije zadovoljio Njihove duse.

Onda se kasnih sedamdesetih u blizini Njihove komune u prirodi pojavio DZon Korsn sa svojom zenom Teri. Uskoro je ovaj razvijeni hriscanski komsija pripadnicima komune poceo blago da prica o Hristovoj ljubavi i tokom meseci pridruzio im se kraj reke. Prolazio bi rukama kroz vodu dok bi pricao o svojoj veri. Oni su u Njegovim ocima videli snagu i nadu, radost koju sami nikada nisu nasli. DZon je izgledao tako da mu nisu bile potrebne droge ili bilo kakva druga uzbuDzeNja. Za Njih je on bio cvrst kao kalifornijski hrast. Ali Njegova snaga nije poticala od Njega samog, vec od Onoga o kome im je stalno pricao.

Sa plimom nadolazece untrasNje radosti, DZon je svakoga od Njih krstio u ime Hrista. Stajali su mokri na obali usta

razvučenih u siroke osmehe. To veće su skupili svu svoju marihuanu i od Nje napravili ogromnu logorsku vatru.

DZon je u meDzuvremenu nadgledao izgradNju crkve u delu Oregona, koji je bio tako oskudno naseljen da nijedan demografski orijentisan crkveni planer nikada ne bi pokušao ono što je DZon radio. Eplgejt je bilo područje sa planinama, sumama i čistim rekama i rastrkanom populacijom koja je nešto malo prelazila hiljadu.

To je blizu granice Severne Kalifornije. Odatle pa do Eureka u Kaliforniji gomile uzgajivaca marihuane su obraDzivale svoje posede dok su neki posedovali čak i poluautomatske pištolje. VoDza ove komune, koji je nekada bio ozloglasen, sada se odricao svog bogatog stila života da bi sledio Hrista.

Ovo je bio prvi od pet talasa preobracaNja uzgajivaca marihuane u Eplgejt Veliju. Clanovi ove grupe su poceli da sade drveće u svojoj zajednici. Jedan od Njihovih clanova je na kraju postao pastir Kalvari Cepla u Vasingtonu. Jos jedan clan je postao pastir pod DZonovim vodstvom.

Nedavno sam primio pismo od crkve koja je potekla iz DZonove i nalazi se u Azlandu, Oregon, koja sada ima 600 clanova. Pismo opisuje posledicu preobracaNja jedne ogromne komune uzgajivaca marihuane. Ispricacu vam sada ono što se desilo. Nekolicina Njih su otisli u Azland Kalvari zajednicu gde su dobili neke od kasete sa mojim komentarima Biblije i poceli su da ih slusaju dok su radili na zetvi marihuane. Jednog dana su se upitali: "Da li je dobro ovo što mi radimo?" Ubrzo posle toga svi su prihvatili Hrista, spalili svu marihuanu, pridruzili se zajednici i poceli posao sa prirodnom hranom. Svoju firmu su nazvali Maranata Nats (orasi) i proizvodili su razne vrste putera sa kikirikijem, orasima i dr. i razne vrste prirodne hrane. Njihov posao je postao najuspesniji u okrugu. Kada sam procitao Njihovo pismo u Kalvari Cepl u Kosta Mesi, bilo je propraceno dugim aplauzom.

Kada je DZon prvi put dosao u Oregon, samo je pet parova posecivalo Njegovu zajednicu. Napustio je naprednu Kalvari Ceplu koju su on i Njegov brat zapoceli u San DZosu. On je bio

siguran da je Bozija ruka upravljala Njegovim pokretom.

Pre nego sto je DZon presao u Oregon, tokom konferencije za hriscanske parove, bile su dve prorocke vizije o nadolazecoj zetvi. Prva je bila o vatri koja se spusta na Eplgejt Veli i koja se posle siri unaokolo. Druga se odnosila na masivne oblake koju izlevaju kisu i na predviDzaNje kraja dugacke suse u Oregonu. Poruka na osnovu ovoga je bila da ce Bozija milost bila osloboDzena.

Danas je Eplgejt, Oregon i dalje opstina od samo hiljadu ljudi. Ali Kalvari Cepl zajednica - Eplgejt hriscanska zajednica poznata je u celom tom kraju. Clanstvo u crkvi je tri puta vece od populacije grada - tri hiljade clanova -, svi dolaze iz okolnih opstina. Oni se sastaju u velikoj zgradi od 40.000 kvadratnih stopa koju su zajedno sagradili. Velike grede cuvaju krov dok široka prozorska stakla gledaju na prelepu dolinu. Leti se sastaju u ogromnom travnatom amfiteatru koji se nalazi blizu crkvene zgrade. Obe konstrukcije i veliko parkiraliste se nalaze na Njihovom posedu od cetrdeset hektara. Amfiteatar je okruzen cvecem i opremljen odlicnim zvucnim sistemom. Moze da primi vise od 2000 ljudi. Ja sam imao to zadovoljstvo da otvorim novu crkvenu zgradu i velike fotografije tog dogaDzaja bile su u lokalnim novinama.

DZon je osetio ogaNj i kisu ove zetve. On ce vam mirne duse reci da je to cudo. Doista, cetnaest drugih Kalvari Cepla je izraslo iz ove jedne ogromne crkve. Prvo je DZon Peterson otisao u Grants Pas a Gaj Grej u Medford. Ubrzo su sledili ostali. Oni su prisustvovali ogromnim skupovima ljudi u Kantrel Buklej Parku gde su zeleli da cuju DZonove propovedi u leto i jesen 1978 i 1979. DZon se cesto seca te rane vizije spustaNja ogNja na Eplgejt Veli i Njegovog sireNja na okolna mesta.

DZon je takoDze naucio da postoji prociscavajuci aspekt vatre u biblijskom smislu, da je covekov rad za Boga iskusan vatrom. I sva slama i strNjika biva spaljena a ostaju samo trajna dela od zlata i dragog kameNja. DZon je takoDze

iskusio ove talase vatre, u vreme kusNji, i video je kako se Njegova crkva posle svakog talasa postavlja na cvrsce temelje.

OtkrivaNje novih teritorija

Pre nesto vise od deset godina zajednice Kalvari Cepl su pocele da se sire van Kalifornije i da nicu u razlicitim delovima zemlje. Oni koji su zapoceli te crkve, kao DZon Korsn, gotovo bez izuzetka su proveli vreme u Kosta Mesi uceci i druzeci se sa nama. Moguce je da su neki koji nisu iz nase zajednice uzeli nase ime za svoje pokrete. S vremena na vreme cujemo izvestaje o divljim aktivnostima koje ni na koji nacin ne lice na nasu zajednicu. Mi verujemo da pristup izgradNju crkve moze biti samo u poniznosti i ljubavi prema Hristu, a ne u modernim ekstravagantnostima ili semama skupljaNja priloga.

Pioniri Kalvari Cepla su potekli iz razlicitih pozadina. DZon Korsn je bio student Bajola KoleDza u oblizNjoj La Miradi, Los AnDzeles, kada je poceo da dolazi u Kalvari Cepl. Za razliku od nekih nasih propovednika sa senzacionalnim i bizarnim pozadinama, DZon je bio primer normalnosti, samokontrole i blazene usklaDzenosti. U poreDzeNju sa nekim od divljih pobuNjenika meDzu nama on je izgledao kao idealni i uporni americki sin. NesumNjivo je da je DZon dodao znacajan komad mozaiku koji Bog stvara kroz sluzbu Kalvari Cepl. Slika bi bila nekompletna bez Njegovog "tipa". On jos vise doprinosi zamisli da Bog koristi sve ljude da ga sluze: od neobuzdanih kao sto su Stiv Mejs i Majk Mekintos, do onih kao sto je on i DZorDz Marki koji predstavljaju netaknuti centar americke duse.

DZon Korsn i DZorDz Marki, veliki i krsan momak sa farme na

sredNjem zapadu koji je započeo seosku zajednicu (sada ima 1000 članova), verovatno bi mogli komotno da uDzu u ranu Ameriku. Oni su DZoni Eplsid i Pol BuNjan nasih dana - naslednici prošlih vremena nacionalne nevinosti i čistote u poreDzeNju sa danasNjom izopacenoscju. Oni su proizvod starih americkih vrlina sto mozete videti na Njihovim ozarenim licima, i zgodnim licima koja zrnce muzevnom snagom ublazenom blagom samokontrolom. Plasim se da su oni izumiruca vrsta ljudi. Oni su, zapravo, ono sto neki zovu "modernim muskarcem".

Ovo me dovodi do teme koja me jako opterecuje. Dopusticete mi da napravim malu digresiju na trenutak oko pitaNja koje kriticko za nase vreme. Nas svet i Njegovi mediji su se okrenuli protiv starog tradicionalnog poretka ljudi i zena i svega sto on predstavlja, dok aplaudiraju novom uniseks planu muskih i zenskih uloga.

Novi muskarac je napustio ono sto je od pamtiveka vazilo za zdravu muzevnost i preuzeo novu "slobodnu" mesavinu zenskih karakteristika. U ovome nema nicega novog. Mene, zapravo, brine razmer ovih promena. Kao sto je neko rekao, oni su postali "muskarci sa zenskim mozgom", ili "paperjasti muskarci", i oni su sve samo nisu spremni i sposobni da vode kucu ili da budu glava zdravoj porodici. Umesto toga, oni uvode doba porodica sa jednim roditeljem i zbrkanim odnosima meDzu polovima dok isticu najnovije znakove svojih novopronaDzenih sloboda. To su ljudi koji nose nausnice u jednom uhu, momci sa uniseks frizurama koji su bestidno zasli u odeljeNje sa zenskom konfekcijom. I to su ucinili sa napadnim ponosom, podstaknuti ismevaNjem antimuskih zena sto su u sebi pregazile svaku zdravu zenstvenost koju su mogle imati i to zamenile za nametljivu, istaknutu nazovi muskost.

U meDzuvremenu su novi "paperjasti muskarci" podigli svoje prodorne glasove u znak protesta protiv bilo koga ko ih podseca na nekad uobicajenog snaznog tradicionalnog muskarca. Ova bura glasova se moze cuti na bilo kom koleDzu, a predvode je lezbijske i feministicke koalicije uz

odobravaNje antitradicionalnih i levicarskih manija i drugih zainteresovanih strana. Oni bi tradicionalnu Ameriku i sve istorijske zapise o Njoj stavili u masinu za seckaNje kad bi samo mogli. Novi svetski poredak koji oni podrzavaju je kolektivisticki, nemoralni, antifamilijarni, antiamericki i antihriscanski. Biblijski ideal snaznog i odlucnog coveka za Njih predstavlja anatemu. Uplaseni slabic je daleko maNja pretNja.

Ova grupa predstavlja siroke poglede na svet bez ikakvih osuda - oni su takvi dok si ti peder, feminista, liberal, liberacionista, socijalista ili marksista. Ali ukoliko si hriscanin, pogotovu "tradicionalni" beli muskarac, onda si im na nisanu. Oni su u staNju da zaposle dobar deo "prosvetljenog" drustva, da zavitlaju bilo kakvu osudu prema tebi bez ikakve kazNjivosti. Neprestani prevrtljivci, koji se plase da budu izdvojeni, divljacki ce se unakaziti da bi izbegli bilo kakve cvrste optuzbe protiv Njih; izrazi kao "seksista" ili "rasista" mnoge ljude ce spojiti. Igrac fudbala i fakultetski profesor ce uvenuti pred grupom divljih feministkiNja koja ih je oznacila kao "seksiste". Uistinu, zaplaseni ljudi su dopustili ovoj odvratnoj i nagonskoj koaliciji jednostranu moc da ih osuDzuje i definise kako hoce.

Plan drustvenog uskopljeNja gotovo je u potpunosti priveden kraju a rezultati su prljavi. To je kao u prici o kralju bez odece: dekan fakulteta ce izvesti delikatne piruete da bi izbegao pravu rec pri vezbaNju govora za dodelu diploma kako ne bi uvredio razne feministe i prisutne maNjine. Rec "osoba" je oDzednom dodata svakoj drugoj reci. To je savrseni primer onoga sto je Orvel nazvao dvostrukim misljeNjem. Samo nekolicina ima hrabrosti da se suprotstavi ovom ruznom trendu koji predvodi glasna maNjina koja bi se pre cetdeset godina jedva usudila da nesto prosapuce.

U svemu ovome atmosfera izmeDzu polova je postala puna svaDza, cinizma, nepovereNja. Pojedinacna "prava" su toliko istaknuta da spajaNje coveka i zene u braku izgleda

nemoguće. Statistike razvoda ovo potvrđuju.

Da li ste primetili da se ljudi danas skoro i ne zaljubljuju? Zbog toga se grupe homoseksualaca potajno raduju. U današnjoj atmosferi nije ni čudo kada primetite da moderno društvo nalikuje na ono što Pavle opisuje u svom drugom pismu Timoteju: društvena pobuna je stvarno ogromna.

Džon Korsi se osetio pozvanim od Boga da se suprotstavi počecima ove društvene pobune na taj način što će biti uzor. U to vreme najnoviju anarhiju je predstavljao hipi pokret kasnih šezdesetih.

Sasvim obična mladost

Džon se u potpunosti izdvajao kao napredan atleta i učenik dok je bio u srednjoj školi. Bio je predsednik visih razreda i kapiten fudbalskog tima. Dok je stigao do mature, njegov razred ga je nagradio sa tri nagrade, što je dotad bilo nezabeleženo: izglasan je za najpopularnijeg, za najbolju ličnost i za najbolji pogled na život. Takođe je dobio i direktorov kup kao najnapredniji maturant u svojoj srednjoj školi. Kao vrhunac svega, on je bio najnapredniji maturant u celoj Severnoj Kaliforniji.

Kao predsednik baptističke omladine u Severnoj Kaliforniji, Džon je već u srednjoj školi imao aktivnu govorničku službu.

On se obraćao omladinskim kampovima, skupovima i crkvama. Kao herojska figura Džon je svojim životom isticao vrlinu pobožne poslušnosti koja se uzdizala visoko iznad pobune što je toliko ocarala američku omladinu. Tu je stajao zdrav i zgodan počasni student koji je bio kapiten u fudbalu, uspevao da se zabavlja i bude ispušten bez droge ili nekih drugih loših uticaja. On je govorio:

"Ne moraš biti buntovnik da bi bio ispušten ili srećan."

U skladu sa svojim disciplinovanim životom, Džon je dobio

punu sportsku stipendiju na Biola univerzitetu, hriscanskom. Drzao je rekord u bacaNju diska, i u sredNjoj skoli i na fakultetu. U vreme kada je ovaj mladac širokih ramena bio na fakultetu, on je bio osmi bacac diska u fakultetskoj ligi. TakoDze je poceo da vozi svoj bicikl sa deset brzina do Kalvari Cepla vikendom i provodiobi subotNje veceri na podu u kupatilu. Ovo smo saznali tek kasnije.

DZonov polet nije bilo tesko primetiti. MeDzutim, u Njegovom zivotu su se desavale stvari koje ce ga povesti neocekivanom stazom. Na DZonovom dobro smisljenom putu ustaljenosti i casnih dela bilo je i nekih problema. On je bio popularan na fakultetu i pzivao u svim spoljasNjim nagradama dobrocinitelja i uzora. Bio je slag na torti baptisticke omladine i u ocekivao je da se useta u dobro odreDzenu sluzbu. Citav mehanizam je bio podesen za to.

Problem je bio u tome sto je ovaj mladi zelot pociNjao da se susrece sa pitaNjima koja su zahtevala teske i skupocene odluke. Imao je takoDze jedan nov intenzivan sukob sa Bogom. A to moze da bude opasno i presudno za ljudske planove, zamisli i ambicije. MeDzu ostalim stvarima, niko od nas ne moze ceniti Boziju milost dok ne shvati koliko daleko nasa dobra dela padaju od savrsenosti i dobrote Bozijih standarda. Nasi najveći napori su samo jevtine imitacije.

DZon je takoDze radio na nekim teoloskim pitaNjima. U to vreme su neki od DZonovih profesora su bili sumNjicavi prema Kalvari Ceplu i vesto davali su upozoreNja da treba da nas se klone. U vezi s Njim decav alo se i previse stvari. Uostalom, to moze da nalici na kult.

Profesori nisu uspeli ubediti DZona. Umesto toga on je osecao da se Bog drzi u kutiji akademskim teologizovaNjem istorije. TakoDze je osetio priguseNje izazvano duhovnim legalizmom. Cvrst vojni sistem pobožnosti ga je gusio. Osecao je da ucestvuje "u vidu pobožnosti odricuci Njenu silu", kao sto nas samo Pismo upozorava. Osecao se kao da je ogranicen u nekoj zamci sistema koji je poricao susrete sa Bogom na nacin koji Biblija opisuje. DZon je proucavao zivost rane crkve

u kNjizi Dela apostolskih sa svim osobinama stvarnosti, misijskog rada i snage i pitao se zasto se moderno hriscanstvo zadovoljava smaNjenom i nemocnom verom. Da li se Bog promenio kroz istoriju. Da li se on istopio u prauzrok i nista vise? Snazna rana crkva je proterana u praistoriju. To je stajalo ispred DZona izazivacki, kao da je banket u ekskluzivnom klubu rosmatrao samo kroz prozor.

DZon je dosao u Kalvari Cepl u jesen 1972. Cesto prica o svojoj prvoj reakciji. "ODzednom sam bio zahvacen neverovatnom sigurnoscu da se sve ono sto sam proucavao u skoli u vezi sa Delima apostolskim desavalo bas pred mojim ocima. To je oDzednom postala stvarnost i desavalo se u sadasNjosti. Bio sam zapaNjen mogucnoscu da novozavetnu stvarnost mogu da pronaDzem danas. Da se to moze desavati sada. To je dovelo do revolucije u mom zivotu. Duhovna susa u meni oDzednom je bila preplavljena obnovljenom nadom i zivoscu."

Za razliku od vecine nasih Kalvari Cepl pastira, DZon je odrastao u snaznom hriscanskom domu. Ali on se morao boriti sa stvarima kojih Njegove kolege nisu bile svesne, na primer, sa beskrajnom zavodljivoscu dobrih dela i legalizmom koji mogu da budu na putu svakog hriscanina. Zbog toga je tako lako izgubiti iz vida cudo Bozije milosti i poceti slediti cvrsta pravila nemilosrdno osuDzujuci sve ostale vernike. Ova legalisticka zamka unistava hriscane neprestano. Oni zavrse duhovno paralizovani, bez radosti i bez ljubavi. Naravno da bez Bozije ljubavi DZon ne bi mogao videti te talase obraceNja u Eplgejt Veliju.

Kljucni trenutak obracuna za DZona je dosao dok se obracao stotinama mladih. ODzednom je Bog pokazao na DZonovo srce i rekao:

"Tebe uopste nije briga za ovu omladinu. Ti izlazes istinu bez ikakve ljubavi prema Njima. Ti ih uopste ne volis. To je laz." Dva dana posle toga DZon se vozio u svojim kolima. Rekao je Bogu da ce, ukoliko ne dobije ljubav sa kojom ce sluziti, odbaciti sve planove u vezi sa sluzbom.

Kada je diplomirao, rekao je Baptistickoj konferenciji da bi zeleo da radi sa Kalvari Ceplu. U tom trenutku su se vrata Njihovih mogucnosti zalupila Njemu pred nosom. Kalvari pokret je jos bio u povojima i nije bio shvacen. "Van-denominacioni" moze da bude termin prema kojem denominacione crkve postaju sumNjicave. Posle diplomiraNja DZon je predavao godinu dana na nasem centru za konferencije u Twin Piksu, u planinama iznad San Bernardina. Godinu i nesto posle toga, posto su on i Njegov brat zapoceli crkvu u San DZosu, on i Njegova zena Teri su krenuli za Oregon. Ali je pred ovim srcanim momkom bilo gorko iskuseNje koje nije mogao ni pretpostaviti.

Vatrena iskuseNja

Do pre neku godinu DZona su mogli optuziti da mu je sve islo lako. On nije potekao iz porodice sa pet ocuha kao Greg Lori ili porodice koja je bila hladna i odbijajuca kao ona Stiva Mejsa. Porodica DZona Korsna je bila oliceNje americkog zdravlja. On je bio voljen i negovan od strane svojih roditelja. Njegova majka je bila toliko osecajna da je bukvalno plakala nad svojom Biblijom dok se molila ili je citala. Takav dom je danas statisticka retkost. DZonovo svedocanstvo je bilo: "Ukoliko sledis Gospoda, On ce te blagosloviti kao sto je i mene. Ne treba biti buntovnik." DZon se seca trenutaka svog obraceNja kad je imao tri i po godine, kada je svesno predao svoj zivot Hristu na jednoj evangelizaciji na koju su Njegovi roditelji otisli sa Njim u narucju. Secao se toga kao da je bilo juce.

Ali, u zivotima cak i najboljih hriscana postoje teski periodi, periodi testiraNja i susni periodi. Postoje vremena kada vatra spali neki deo naseg zivota da bi se otkrilo ono sto je bilo skriveno. To nikad nije lako. Postoje neocekivane tragedije

koje će doći i prorešetati naše duše za nas nezamislive načine. To se dogodilo DZonu. Jednog dana, u trenutku, prelepa žena Njegove mladosti, Teri, odvojena je od Njega. To se desilo na jednom seoskom putu u Oregonu, u zimu 1982, dok su se DZon i Teri vozili prema Mont Bakeru. Neočekivano, Njegova kola su naletela na ledenu plohu, okrenula se i udarila u drvo.

Dok je pucao kraj puta tražeci pomoć on je u svom srcu znao da je Teri mrtva. U kolima hitne pomoći Sveti Duh mu je progovorio reči iz Jeremije 29;11 dok su išli prema Medfordu. Stih je trezveno odzvanjao u DZonovoj glavi: "Ja znam misli koje mislim za vas. Misli su dobre, a ne zle, da vam dam posljedak kakav čekate." DZon je ispitivao zašto mu je Bog oduzeo Teri, ali nikada sa ogorčenjem, besom ili sumnjom u Njega. Emocionalno je bio totalno rasturen. Ispod svega toga on je osjetio mir koji prevazilazi svaki um. Bog ga je ohrabrio: "DZone, Ja sam ti obećao i dao mir koji prevazilazi svako razumevanje. Nemoj tražiti mir koji će doći razumevanjem. To ne ide na taj način."

Tri godine kasnije Bog je dao DZonu prelepu ženu po imenu Temi koja mu je rodila još dvoje dece. Ona je hitra i mlada i mnogo ga voli. DZon je naučio da kada Sotona smjera da učini zlo, Bog će okrenuti na dobro kroz milosrdje i milost.

I to je poruka DZonovog života i službe. "Sto se mene tiče ja sam pozvan da volim. Nas naglasak je na ljubavi." Mnogi u toj rastućoj grupi zajednice imali su susret sa tom večnom Hristovom ljubavlju. U Eplgejt Veliju su bili i ogaNj i kisa i DZon je bio blagoslovljen kao Božiji instrumenat u ovome.

DZonov život pokazuje da Bog nipošto nije ograničen na obracene buntovnike ili ljude sa "teskim" svedocanstvima. Pogledajte samo na sve biblijske likove koje je Bog koristio a koji su došli iz pobožnih sredina. Bog može i hoće da koristi svaku osobu koja mu se preda. Jedino je pitaNje voljnosti od strane pojedinca.

Hristos govori o banketu na koji je pozvana aristokratija. Kada su oni odbili poziv, to je postao banket prosjaka. Oni su bili

jedini koji su osećali potrebu da dodju. Ostali su bili u svetu i "zivali". Retkost je da neko ko "ima sve" ne bude u kusNji pred divljeNjem ovog sveta, ljudskim misljeNjem i novcem, i zadovoljstvima ovog zivota. Sve to dolazi jako lako. Zbog toga je tako malo Njih koji stvarno "imaju sve" spremno da sve to zrtvuje za Kraljevstvo Bozije. Kada to urade, rezultati mogu biti impresivni kada ih Bog bude koristio u svom radu.

Ral Ris:

Nada izvire iz jame zaborava

Ral Ris kao dete i mladac bio je latinski ulicni borac sa juzne strane granice. Presao je meksicku granicu jos kao decak da bi pobegao od svog poludelog oca alkoholicara. Ali za Njega ni u Los Andjelesu nisu cvetale ruze. U svojim ranim dvadesetim on je vec bio vojni veteran iz Vijetnama, strucNjak za kung fu i neumorni ulicni kavgadzija. Do tada je vec bio naprasit, sumNjicav i pun besa. Obicno je zaskakivao ljude kao doberman - pribio bi nekoga uza zid, gotovo rezeci, tako da bi se daticni ukocio od straha. Ukoliko bi se zrtva pomerila ili uzvratila udarac, Ral bi ga rasturio.

Otkud u covetu toliko besa i mrzNje? Ocigledno je pocelo sa okrutnostima koje su on i Njegova porodica pretrpeli od oca pijanice. Mozda je to raslo u razocaraNju u crkvene rituale koje on nije razumeo. Verovatno je to bilo potkrepljeno ciNjenicom da je, fizicki, Ral bio veoma snazan, brz i neverovatno izdrzljiv. Napad na druge bio je jedan od nacina kako da uzvрати napade. Kad je dospelo do sredNje skole, Ral je vec bio vodja svirepe ulicne bande u Los Andjelesu. Njegova reputacija oko Vest Kovine, latinske cetvrti Los Andjelesa, ucinila ga je osobom od koje se treba plasiti. Napokon, posle napada i hapseNja uz optuzbu za obogaljivaNje fudbalera iz suprotne skole na zurci, sudija je predlozio Ralu da se, kad vec voli

toliko da se tuce, priduzi marincima ili da ide u zatvor. Ral se opredelio za marince i otisao na duznost u Vijetnam. Tamo je ubijao bez prestanka i dobio medalju ljubicastog srca. Takodje je dobio jos nesto, u untrasNjosti svoje duse.

Nesto se dogadja u tebi kada ubijes drugog coveka. Osnovni nerv se presece i jedan vid nevinosti je izgubljen. Niko ko nije prosao kroz to ne moze u potpunosti ga razume. Masta ne moze da nadomesti nedostatak iskustva. To je dilema tih vojnika iz gradjanskog rata u filmu "Crvena znacka za hrabrost." Nikad nisu mogli pretpostaviti svoje reakcije pre prvog pravog susreta sa bitkom, a obicno bi bili veoma iznenadjeni kad bi otkrili kako su se ponasali i mislili. Gotovo kao da su bili stranci za jedan skriveni deo sebe. Onda, posle ubistva, odjednom bi zadobili tu odvratnu samospoznaju. DzozeF Konrad je, na caroban nacin, bio u staNju da otkrije ovu samo-senku u svom klasicnom delu "Srce tame".

Ral se takodje susreo sa svojim srcem tame u Dzunglama Vijetnama. Tamo se suocio sa svojom tamnom stranom. To mu je pomoglo da prezivi u tudjem i primitivnom svetu, daleko od civilizovanog Zapada. Tamna strana je mogla da posluzi. Ta divlja snaga je bila u potpunom kontrastu sa onim neznijim vrednostima slobodnog sveta. Kada se ponovo nasao u slobodnom svetu, ova tamna priroda je jos uvek mogla da se pojavljuje, kao neki istocNjacki demon.

Stravican incident bi se desio s vremena na vreme i uvek bi prestravio nemicne posmatrace koji se nisu nikad susreli sa tolikom kolicinom nasilja. Na kraju je ova ubilacka, tamna strana dovela Rala na ivicu postojaNja. Isplanirao je jedno završno divlje ubistvo koje zamalo da uspe.

Ovaj put zrtve nisu bili vijetkanci vec bespomocni i otudjeni clanovi Njegove sopstvene porodice. Njegov zivot je izmakao svakoj kontroli te su ga se i Njegova zena i deca plasili. Sve gore je postupao prema Njima, dok su ga Njegovi raspaljeni apetiti vukli drugim zenama.

Bas to vece Njegova zena je sa decom otisla u crkvu. Kada je Ral otkrio Njihove spakovane kofere, znao je da planiraju da

ga napuste.

Plamteo je od gorkog i ljubomornog besa. Umesto da dozvoli da ga porodica napusti i mozda završi sa drugim covekom, Ral je odlucio da ucini ono sto sve cesce vidjamo u novinskim naslovima ovih dana: ukoliko nisu mogli da zive zajedno, bar ce zajedno umreti. Kao stari Egipćani u Tebi i Karnaku, Ral je planirao da ukrca svoju porodicu na brod Anubis na putu ka ponoru. Ali je ova misao Njegovom besu dala ukus ogromne grize savesti.

Nije mogao pobeci od ciNjenice da ce jedini ljudi na ovom svetu koje je ikad voleo biti mrtvi. Ovo bi bio završni pecat krajNjeg i apsolutnog propadaNja Njegove duse. Ova tuga se motala po Njegovim mislima kao bolni povetarac.

Ral je sedeo, hodao ili se savijao na podu dnevne sobe sa napuNjenom puskom, cekajuci. Ako se vrata otvore, on ce skociti u akciju kao panter. To je bio Njegov plan. Samo ih srediti sto je brze moguće. Posle toga bi pusku okrenuo prema sebi.

Ali vreme je prolazilo. Da bi smirio pakao, u sebi Ral je odlucio da upali TV. MeNjao je programe dok se slika nije zaustavila na mom licu. Ja sam drzao nedeljnu popodnevnu sluzbu u Kalvari Ceplu u Kosta Mesi. Izgleda da sam mu ja maNje isao na zivce nego ostali programi. Vremenom je poruka koju sam prenosio pocela da prodire do Njegove duse.

Ral je opisao taj trenutak ocaja puno puta i opisao ga je u svojoj kNjizi "From fjuri tu fridom" (Od besa do slobode - prim. prev.).

Postepeno je Ral poceo da slusa reci koje su dopirale do Njega.

Ja sam ucio o Bozijojej ljubavi - tako velikoj ljubavi da je On bio voljan da da svog voljenog Sina umesto nas gresnika. Ral je poceo da razmislja o ovome. Bog ne bi mogao toliko voleti Njega, ne nekoga ko je tako zao. Takva ljubav se ne moze dobiti ako se trazi... ili mozda moze? Nastavio je da slusa.

"Vidite, Bog je savrsen," govorio sam ja. "I u svojoj svetosti,

On ne može da ima ništa zajedničko sa nama grešnicima. Ali On nas toliko voli da je On na sebe preuzeo pravednu kaznu za sve grehe u svim našim životima."

"Ne! Ovo je previše dobro da bih poverovao."

"Bog želi da ti znaš da usprkos onoga što si i usprkos onoga što si možda uradio <196> možda si u potpunosti uništio svoj život - Bog te i dalje voli. On ti pruža ruke i poziva te da pridješ i da sa Njim podeliš tu ljubav, bez obzira koliko si duboko otisao u grehu. Isus nam pruža oprost i Nje kao besplatan dar. Sve što mi treba da uradimo je da to prihvatimo."

Ralovo srce je jako lupalo. Nije ni shvatio da je spustio pusku na pod. Tez i Nja za oprost i Njem ga je obuzela. Poci i Njao je da veruje u ono što je slusao.

Iz stolice se spustio na kolena pred TV ekranom. Kada sam uputio poziv na molitvu, Ral je odgovorio, dok mu se telo treslo od jecaja.

Posto se pomolio odlučio je da se što brže odveze do crkve koja je bila na televiziji. Zeleo je da učini javno priznanje.

Ubrzo je stajao u pozadini te velike crkve i gotovo je potrcao napred kada su oni što žele da predaju svoje živote Hristu zamoljeni da istupe.

To je u stvari bila crkva u koju su otišli Njegova žena i deca.

Ovo je predstavljalo prekretnicu u životu Rala Risa. Nemojte učiniti pogrešku da pomislite da sam ja a ne Bog izveo to čudo. Meni je samo drago što sam ja imao neku ulogu kao učesnik u svemu tome. Bio sam ispunjen radošću gledajući šta se desavalo sa Ralom Risom od tog kritičnog trenutka. On i Njegova porodica su mogli umreti te noći. Umesto toga oni su srećna i normalna porodica a Ral ima i veliku službu. Pitam se: da li vaskršnuće mrtvoga može biti puno veće čudo?

Danas Ral Ris izgleda toliko drugacije da je gotovo nemoguće povezati Njegovu mracnu prošlost sa Njim. Gledajući Rala Risa vidite nekoga ko bi lako mogao da prodje kao profesor na nekom od najpoznatijih fakulteta. Njegovo preplanulo lice, uokvireno naočarima, kratko podsisana kosa,

zakopcana bela kosulja sa okovratnikom daju mu gord i trezven izraz akademika. Kada se sve to doda na ponizan izgled i ostroumnu inteligenciju, cini se da je Njegova proslost potpuno neverovatna.

Dah blagosti, vrlina, mira i zadovoljstva siri se oko Rala. Njegov konstantni smeh i izraz pun ljubavi u potpunosti prekrivaju svirepu mrzNju koja je jednom kljucala u Njemu. Izgleda da za ovo imamo samo jedno reseNje: ili se desilo ogromno cudo, ili mi govorimo o potpuno drugacijem coveku. Mi znamo da je to ista osoba. Jedna stvar koja je ostala nepromeNjena su Ralovi poznanici: Ral i dalje ima istu zenu, decu, roditelje i drustvo koje ga poznaje iz starih dana. Takodje ima iste otiske prstiju. Kao covек koji je bio slep od rodjeNja i koji je stajao pred Hristom, Njegovo svedocanstvo nevernim protivnicima je snazno i jednostavno:

"Pre sam bio slep, a sada vidim." Niko ko je poznavao tog covеka ne moze sa ovim da se prepire. To stoji u istoriji.

Ralova promena je bila tako velika da su oni koji su ga poznavali morali sami sebe da ustinu da se uvere da to nije bio san. Gotovo svi ljudi koji su se uverili u Ralovu alarmantnu promenu zbog toga su sada promeNjeni. Postali su hriscani i vecina od Njih dolazi u Ralovu crkvu.

To nas dovodi do druge neverovatne ciNjenice. Temeljna promena u Ralovom zivotu nije prestala ili promenila smer, vec je skupljala sve vise i vise pozitivnog ubrzaNja dok je on uticao na druge zivote. Njegov zivot je dobijao na brzini kao stena koja se kotrlja niz planinu i koja uleti u jezero u podnozju, a kapljice neprestano prskaju na sve strane.

Ral je danas pastir crkve koju je zapoceo pre deset godina. Ona je narasla od tridesetak ljudi u jednoj prostoriji - Njegovom bivsem kung fu studiju - do masivne Kalvari Cepl sa preko pet hiljada ljudi. A nalazi se na samom pragu dela grada koji je on nekada terorisao, u Vest Kovini, u Los Andjelesu. Efekat kapljica se nastavlja.

Ral je odlazio na nebrojene evangelizacije, ne samo u srce Los Andjelesa vec i u srce Meksika i Latinske Amerike (Juzne

Amerike - prim. prev.), gde se obratio hiljadama ljudi. Takodje je i svakodnevno na radio talasima u Kaliforniji i drugim delovima zemlje u popularnoj radio emisiji. Ja sam ubedjen da cemo jednog dana na nebu videti dugacku lozu Njegove vece latinske porodice kako se proteze unedogled. I ovo ce se uveliko desiti zahvaljujuci tom efektu kapljica u Ralovom zivotu. Izgleda da postoji jedan model u Kalvari Ceplu da su oni iz razlicitih pozadina iskorisceni na nacin bozanstveno simetrican u odnosu na Njihovu proslost i sposobnosti. Ukoliko su u proslosti patili od posledica nekih bolesti, cesto se vracaju tim podrucjima i imaju reciprocne efekte koji vise nego da ispravljaju negativnosti koje su oni sami prvobitno stvorili. Ovo je nusproizvod milosti, a ne rezultat Njihovih nastojanja da poprave sve sto su uradili. To je plod Njihovih zivota, a ne plan izveden na nekom taktickom administrativnom sastanku. To je jedan od onih dubljih primera Bozijeg otkupljenja koji niposto nije ogranicen samo na Kalvari Cepl. Ovu otkupljujucu simetricnost vidimo uvek iznova, kao neku vrstu ekonomije koja nas ostavi bez teksta.

Ralova sluzba snazno oslikava ovu bozansku ekonomiju. Njegovi dar govora i Njegova pozadina su savrseno skrojeni za ovu vatrenu grupu ljudi do kojih je potrebno dopreti a sto se najbolje moze jedinstvenim pristupom. Mislim na milione Latinoamerikanaca iz L.A., Meksika, Cilea i Srednje Amerike i sire, koji imaju tek malu predstavu o hriscanstvu. Ti ljudi uglavnom znaju par osnovnih rituala koje su poluiskreno izvodili. Oni imaju ponizavajući kmetski odnos prema velikoj rasprostranjenoj religioznoj predstavi, Rimskoj crkvi, koju tesko razumeju. To je sve zaodenuo u misteriju, a oni retko prilaze svojim svestenicima osim, u trenucima krize.

Znacajan broj Latina je upotpunosti otudjen od Katolickog sistema, kao sto je i Ral bio u vecem delu svog zivota. Oni u stvarnosti nemaju nista zajednicko sa Crkvom, a ipak je Crkva Njihov jedini model za hriscanstvo. Iskreno govoreci, slika o Crkvi moze za Njih predstavljati prepreku koja ce ih spreciti da

ikada cuju Hristove reci. Svestenstvo zauvek stoji u Njihovim glavama kao jedina karika posrednistva izmedju obicnih ljudi i Boga.

Ako je apostol Pavle mogao tvrditi da je svakome postao sve, Ral je u najmaNju ruku mogao reci svom narodu: "I ja sam takodje bio deo crkvenog sistema koji nisam razumevao. Ja sam bio odmetnik i ozloglaseni kavgadzija. Imao sam tesko detiNjstvo u Meksiko Sitiju i Los Andjelesu. Pio sam, tukao se, ubijao, i imao vise zena nego sto mi je bilo potrebno. Ja sam, takodje, imao oca alkoholicara, kao mnogi od nas. Isto tako sam bio zlostavljan i tucen od strane svoga oca. Odrastao sam u siromasnoj i neobrazovanoj porodici. Takodje znam kako je to biti drugorazredni gradjanin Amerike. Ja sam iskusio rasisticke poglede. Morao sam sa tim da se suocim u marincima i u policijskim stanicama." Ral na mnogo nacina predstavlja kolektivnu dilemu latinskog naroda, i bas to je Bog upotrebio da dopre do tih ljudi koji su otudjeni kao sto su hipici bili u svojim zlatnim danima. Izliv Bozije milosti se vidi u jednoj retkoj snazi u sluzbi Rala Risa.

Posle one noci, kada je Ral prisao napred u mojoj crkvi, evidentnost Njegovog izmeNjenog zivota je bila ocigledna svakome. Ista takva je bila i konstantnost Njegovog zivota. On se udubio u Bibliju, trenutno je poceo da svedoci o svojoj veri, poceo je da vodi biblijske casove kod kuce i da slusa trake. Njegov ucitelj je bio Sveti Duh, a ne seminar.

Ali nije uvek sve islo glatko. Ral je trebalo da se susretne sa duhovima svoje proslosti. Pre nego sto je Njegova sluzba pocela da raste morao je da pretrpi nevolje zbog svoje vere. Jedno vreme je bio isto toliko nepopularan kao sto je neka ga bio popularan zbog svih losih stvari koje je uradio. Ukratko, Ral je trebalo da plati cenu za svoju novopronadjenu veru, a to je nesto sto mnogi hriscani nisu spremni da ucine. NJima postane neugodno i upadaju u tu tihu vecinu koja pasivno ceka da Bog stvori superstarove koji ce sve uciniti za Njih.

Ako je Ralova crkva razvijena danas, to ne znaci da je uvek bila takva. Sa sadasNjim uspehom lako je videti zasto ljudi

zele da se nadmecu ili da je proucavaju u diplomskim radovima o crkvenom rastu da bi dobili formulu za brz i lak napredak Ralov pristup je bio takav da je svoj zivot bacio u Bozije ruke, poslusne, bez obzira na posledice. Ukoliko bi Bog pokazivao nesto Ralu sto je zahtevalo odricanje, on bi to i onda radio bespogovorno. Vidite, na neki nacin on nije imao nista da izgubi. On je bio mrtav covek one veceri kada se obratio. On bi postao samo deo statistike u novinama. Svaki tezak korak posle toga je bio ucinjjen sa zahvalnoscju.

A bilo je teskih koraka. Kada je pokusao da govori o svojoj veri u svojoj kung fu skoli koja je donosila veliku zaradu, clanstvo je opalo i finansije su presusile. Kada je otisao u svoju bivsu srednju skolu da govori o svojoj veri u skolskoj kantini zavrpio je sa krompir pireom i drugom hranom na svom licu i odeci. Ali je bio uporan osecajuci Bozije vodstvo.

Znaci Ralovog poziva

Onda su se jednog dana desili prvi znaci Ralove zetje. U vreme rucka, dok je hrabro svedocio o svojoj veri barem polovini djaka, on je uputio poziv i cetiri stotine srednjoskolaca su istupili napred da prihvate Hrista. Ovo je bila petina djaka iz srednje skole Baldwin Park, iste one skole iz koje je Ral bio toliko puta izbacen.

Danas vecina od ovih djaka, sada odraslih i sa porodicama, ide u Ralovu crkvu. Oni su pomogli pri formiranju jezgra crkve u njenim ranim danima 1975.

Onda se jedne veceri u Njegovoj crkvi desilo cak i ono nemoguće:

Ralov otac alkoholicar je istupio napred da bi predao svoj zivot Hristu. Ovaj covek sa kojim je bilo nemoguće ziveti, koji je bio tako okrutan prema svojoj porodici, kome se Ral protivio celog zivota, sada je bio promenjen. Za dete alkoholicara takva promena je cudesan dar. Veliki teret je spao sa Ralovih

ledja - onaj koji je nosio celog zivota.

Danas je Ralova crkva, Kalvari Cepl Vest Kovina, prepuna ljudi na sve tri nedeljne sluzbe. Postoji jedno groznicavo uzbudjeNje, osecaj iscekivaNja. Impresivna prostorija je jedno prepravljeno ogromno staro skladiste. Glavni auditorijum je velik kao gotovo dve trecine fudbalskog igralista. Na bini je jednostavan Kalvari Cepl amblem i obicno je pretrpana muzickom opremom - zvcnicima, bubNjevima, klavirom, gitarskim pojaalima i sintisajzerima. Pre nego sto Ral izađe na binu da drži biblijski čas, bude oko cetrdeset minuta slavljeNja, svi se pridruže slavljeNju razlicitim solo ili grupnim umetnickim sarkama.

Ral je ziv i dinamican. Njegov dopadljiv stil kao da privlaci pazNju pojedinca. Ono sto on govori odnosi se na Njih. Kada govori Ral obicno zraci radoscu. Ukoliko bi on pogresio, clanovima crkve bi dao objasNjeNje kako se to desilo i kako ga je Bozija milost izbavila. Mozda je malo falilo da upadne u zucnu raspravu na autoputu. Ali Bozija milost ga je smirila i on je zamolio tog coveka da mu oprost. U svemu ovome je nada dok Ral govori iz svoga srca sa krajNjom iskrenoscu.

Ocigledno da je to covek koji je ozbiljan i zadovoljan, predan onome sto govori i nikad ne zaboravlja da spomene svog Spasitelja sa entuzijazmom prepunim postovaNja. Ako razgovarate sa Njegovim ljudima, videcete Njegovu kompletnost i cistotu Njegovog zivota. Ral je primer hriscanskog karaktera, cistote i odanosti.

Svake nedelje ovaj veoma nadareni i inteligentni govornik stoji pred Njima kao stalni podsetnik na cudo nekoga ko je natprirodno izmeNjen iznutra prema spolja.

Sveti Duh radi kroz pojedince. Svaka licnost pojedinačno je sacuvana i postaje sredstvo koje Bog koristi kao mikrofona da bi saopstio svoje istine drugima. Ral ostaje Ral, od svojih neobicnih pokreta do svog meksickog naglaska, do svoga slenga, do izliva svojih osecaNja i entuzijazma, do svojih trenutaka mirnog ili tuznog izraza. To formira tapiseriju koju je

Bog napravio.

Ral Ris je presao od zaborava do radosti. Ja gledam na Bozije ciljeve sa strahopostovaNjem i znam da niko sem Boga ne bi mogao sastaviti ovu divnu zivu poemu.

DZef DZonson:

Od rasturaNja velikih kolicina droge do hraNjeNja hiljada ljudi Vecnom recju

DZef DZonsonu je bilo potrebno mnogo prostora. Otisao je duboko u Dzungle Ovahua, havajskog ostrva koje je bilo okruženo debelim tropskim rastiNjem, sasvim sam. DZef je na Havajima proveo nekoliko meseci u svojoj potrazi za "cistim svetlom". A onda se spremao za najveći skok u svom zivotu. Bilo je kasno leto 1968.

DZef je postio cetiri dana. Sa sobom je poneo minimalne potreptine i ziveo je u satoru. NJegov plan je bio da sebi ubrizga dotad najveću dozu LSD-a 25 koju je ikad uzeo, a kao preprodavac droge DZef je uzimao ogromne kolicine. Ovaj put je posedovao okultnu formulu koju ce slediti. Hteo je da postane moderni saman i da sledi stari put. Kao i u izvestajima Karlosa Kastanede koji je bio pod vodstvom indijskog vraca. DZef je pokusavao da se sretne sa prvobitnim silama da bi pronasao visu stvarnost.

Film "Smaragdna suma" prikazuje belog decaka koji je odrastao duboko u unutraNjosti brazilskih Dzungli. On je prvo bio kidnapovan a zatim usvojen od strane plemena koje nikad nije kontakiralo sa modernim spoljasNjim svetom dok buldozeri nisu prodrli duboko u Dzungle Brazila. Decak je prihvatio Njihov nacin misljeNja. On je usao u obicaje samanskog plemena pri stupaNju u svet odraslih. Od jedne snazne i retke biljke iz Dzungle, on je iskusio krajNju psihodeliju, i dobio samansku sposobnost da se pretvori u

razne zivotiNje. Mogao se vinuti u nebo kao soko ili zapovediti zabama da krekecu, donoseci poplavu. Film je zavodljivi pogled u verovaNja NJu EjDz pokreta: psihicke untrasNje moci, untrasNjeg ja, jedinstva sa prirodom i iskustva promene uma. DZefov obred u Dzungli Ovahua, deset godina pre ovog filma, svakako da je predvidjao ta uceNja. On je zeleo da sazna mudrost skrivenu iza prirode.

Pre nego sto je dosao na ostrvo Ovalu DZef je razvio znatan posao od prodaje droge u Juznoj Kaliforniji. Uspevao je da se drogira cime god bi hteo. Ali je DZef takodje bio na jednoj duhovnoj potrazi. Isao je za misticnim uceNjima Joganande i Drustva za otkrivaNje samosvesti pre nego sto je napustio Kaliforniju.

Sada je DZef primecivao vezu izmedju uceNja Joganande i najnovijih izjava Timoti Leri, droga-gurua koji se cesto nalazio na Havajima. Leri jeva klasicna kNjiga "Psihodelicno iskustvo" opisivala je metod koji je Leri propagirao za pronalazeNje "cistog svetla" kao precice kroz prastare tibetanske budisticke rituale. Umesto desetina godina joge i astralnih putovaNja i vodstva kroz niveoe smrti, kao sto je Tibetanska kNjiga mrtvih zahtevala od svojih sledbenika, Leri je ucio da se to moze postici trenutacno sa LSD-om. U stvari je Leri preveo ovaj stari tibetanski tekst u moderni zargon prilagodjavajuci Njegove rituale za LSD putovaNja. Droga je bila moderno otkrice koje je omogucavalo trenutni pristup mudrosti starih, u to je Leri uveravao svoju rastucu publiku dece cveca.

DZef je dosad ziveo sa jos cetnaestoro ljudi u kuci ,komuni sa dve spavace sobe. Ona se nalazila u untrasNjosti na samoj granici Dzungle Ovahua. Ali postojali su neki problemi. Polovina Njih je uzimala LSD, i to je bilo u redu sto se DZefa tice. Druga polovina je uzimala lakse droge koje dovode do agresivnosti i to je donekle otezavalo komuniciraNje. Na primer, DZef bi bio u lotus poziciji, naopacke, pokusavajuci da otvori svoje "trece oko". Onda bi neko ko je uzeo laksu drogu upao kroz vrata sa pazNjom bika i

upitao: "Hej covece sta to radis?"

DZef bi nervozno odgovorio: "Kako to mislis sta radim? Uspostavljam kontakt sa Bogom. Vi biste trebali da se malo sredite. Uzimate sve te lake droge a to ce vas ubiti. Treba da se popnete na visi nivo - tu gde sam ja."

Bilo je i drugih prepreka na putu do raja. Dok su se svi drogirali i radili ko je sta hteo, niko nije vodio racuna o kuci. Sudovi su nagomilali do plafona. Bilo je prekriveno ostacima hrane i sve je to pocelo da smrdi. Spremanje hrane je isto tako bila velika nevolja. Prepreka je bila i to sto je vecina stanara morala pisati kuci da bi im poslali novac. Bio im je potreban svet ispravnih da bi oni mogli biti otkaceni.

Tako je DZef otisao u Dzunglu u izolaciju. Droga koju je DZef tamo ubrizgao je bila pomesana sa strihininom, otrovom za pacove. Preprodavci su cesto LSD-25 mesali sa drugim hemikalijama, a strihinin, u manjim količinama, je bio popularna zamena zato sto je proizvodio efekat slican drogi. Ali u količinama u kojima ga je DZef uzeo mogao bi biti poguban. Kontrakulturna hemija je pala ispod svake etike. Nisi uvek bio siguran sta kupujes.

Dva dana se DZef borio za svoj zivot. Povracao je bez prestanka dok se teturao i pridrzavao za biljke i drvece. Po noci se klatio napred-nazad u sredistu satora. Usao je u kovitlajuci, bestezinski atavisticki okvir. Prosao je kroz vrata neznanog svemira: mogao je da cuje mrave; video je i cuo koru sa drveca kako govori. Zvuci za koje nije ni sanjao da postoje presecali su unutrašnjost Dzungle. Posle dva dana, kada su prošli efekti strihinina, izgledalo je kao da mu je LSD unistio mozak u potpunosti.

Treceg dana ogromna konjska muha je usla u sator i sletela na DZefov zglob. DZef je pokusao da prebaci svoju volju na muhu meditativnom silom. Rekao joj je da se prevrne u vazduhu i to se i desilo. Zatim joj je naredjivao da na razlicite nacine leti po vazduhu. Izgledalo je da je DZef u stanju da je natera da uradi bilo sta.

Posle par sati mentalno ju je oslobodio i ona je izletela iz

satora. DZef se priseca: "Gospodar muha, Belzebub, dao mi je nesto malo moci."

Padala je kisa u prethodna dva dana. Sada se razvedrilo i vazduh je bio ispuNjen svezinom. DZef je izasao napolje i zaspao na zemlji. Neko vreme je bio potpuno nag. Na Njegovo zaprepasceNje, probudio se u ranu zoru sa hiljadama paukova i buba po celom telu.

Dopusticu da vam on svojim recima opise ove trenutke: "Poceo sam da gubim razum. Nisam znao gde se nalazim. Poceo sam da panicim. Strah me je zahvatio i ja sam poceo da trcim po Dzungli go. Paukove mreze i svakakve razne grancice su me sibale dok sam trcao nekontrolisano. Bio sam izgubljen u Dzungli i uopste nisam znao kako da izadjem. Nisam imao nista od odece i bio sam potpuno bez orijentacije. Poceo sam da placem, grcevito, znajuci da sam izgubio um. Malo sam znao o tome da je Bog imao svoju ruku nada mnom, stiteci me u ovoj smrtonosnoj epizodi.

Odjednom sam pao preko ivice i otkotrljao se na glavni zemljani put koji je vodio iz Dzungle. Posao sam tim putem i dosao do ivice stene koja je nadvisivala severnu stranu Ovahua. Dok sam stajao na uzvisinama iznad plaze Sanset i zaliva Vajhama, osetio sam Sotonino prisustvo. Poceo sam da pevam sanskritski zvuk oma - navodno prvobitni zvuk u svemiru. Moj glas je postajao sve glasniji. Kao sto sam kontrolisao koNjsku muhu, sada sam zeleo da kontrolisem sira podrucja prirode na Boziji nacin. Sada sam se skoncentrisao na talase. Mozda su me moja cula varala, ali ja sam poceo da vidim kako se to desava.

Moje misli, dok sam pevao, govorile su da se dignu talasi iz mora da bi unistili sve koji su se nalazili dole. Talasi su nadolazili i video sam kako je mreskaNje raslo. Uskoro su veliki talasi unistavali svakoga ko je tog dana bio u okeanu i surfovao. Veci broj kuca na obali je bio izbrisan. Osetio sam da sam imao pristup neogranicenoj moci i da sam napokon usao u izvor svake sile, sile skrivene iza prirode. A ipak nisam

ni nazirao to 'cisto svetlo' - to je za mene bila indikacija kako je veliko bilo to svetlo. To je bila kosmicka sargarepa na kraju stapa."

Put se završio i DZef se oteturao kuci po starom prasNjavom putu koji je oivicavao Dzunglu. Od tada su mnogi od onih koji su bili clanovi DZefove havajske LSD grupe Timoti Lerija, koji je tvrdio da je video "cisto svetlo", pomrli. DZef sada shvata da je "cisto svetlo" jedna od Sotoninih tajni. Vrata za zaposedaNje.

DZef zakljucuje: "Posto je moj saNjalacki zivot o trazeNju Boga na Havajima propao, a ja sam mislio da gubim razum, pokusao sam da odem sto je pre moguće. Slatki ukus pronalazeNja blazenstva u prirodi pretvorio se u gorcinu. Na kraju sam prodao svoju dasku za surf i uz pomoc mojih roditelja kupio kartu do kuce. Osecao sam se kao evnuh koji je otisao u Jerusalem da pronadje Boga, ali se vratio praznih ruku. Bio sam unisten od droge i osecao sam nostalgiju."

Kada se vratio kuci u domovinu, DZef je ucinio jos jedan nagli zaokret. Odlucio je da ostavi tragaNje za Bogom. Odlucio je da proba ziveti ispravno. "Uradicu ono sto svi kazu da je izvor sreće." Njegova nova ambicija je bio americki san: kuca na sprat, zena, deca, auto, cak i pas - sve po redu. Mislio je da je to odgovor koji mu je bio potreban da ispuni prazninu u sebi. DZef je to ostvario. Cak je jedno vreme imao i stalan posao. "Imao sam kucu sa belom ogradom i malog psa, dobar posao, dete i zenu." Rezultat je bio bol isto tako veliki kakav je osecao i na Havajima.

Sa svim svojim propalim reseNjima DZef je upadao u ocaj. Stari poznanik je dosao i dao mu veliku crnu loptu indijskog hasisa pomesanog sa opijumom. DZef je osecao pritisak da se vrati drogama, a to je pocelo unistavati Njegov brak. On je znao da postoji vremenski osigurac Njegovog zivota. Nesto je moralo da se desi. Jedne veceri, dok je pusio svoju lulu hasisa, pogledao je na Kerin, svoju zenu. Ona je takodje pogledala Njega i rekla: "Da li je ovo sve od zivota? To je

tuzno." Razvod je izgledao neminovan. Americki san se raspadao a povratak svetu droge nije bio nista bolji.

Onda je jedne noci jos jedan stari poznanik, veliki snabdevac drogom, usao na Njegova vrata - ne sa drogom, vec sa Biblijom u svojoj ruci. Sa vatrenom iskrenoscju on je rekao DZefu kako je Hristos usao u Njegov zivot i kako se on odrekao smrtonosnog puta droge. DZef je bio osamucen. Ovo nije bio neki naivni crkveNjak sa kojim se nije mogao poistovetiti, vec neko ko je bio Njegov tip u potpunosti.

Njegova iskrenost i ozbiljnost se nije mogla opovrci. Cak je i izgledao drugacije. DZef je mogao osetiti kako iz Njega izlazi snazna ljubav. Napokon, da bi smirio svog starog druga, DZef je pristao da podje sa Njim na vecerNju sluzbu u crkvi tog dana.

Te noci je DZef DZonson, bivsi preprodavac droge sa Zapadne obale i narkoman, prekrsitelj zakona i buntovnik, covek koga su okultna iskustva dovela do ivice unisteNja, istupio napred da prihvati Isusa Hrista kao svog Gospoda i Spasitelja. On je znao da je cuo istinu. Probao je sve drugo i to su bili samo zavodljivi plagijati, namestene i podmetnute igrice. Recii Hrista su imale prizvuk vecne istine.

DZef se promenio dramaticno i trenutacno. Biblija koju on nikada u potpunosti nije mogao da razume, pocela je da ima savrseni smisao vec te veceri. Od tada pa nadalje on se udubio u citaNje Njenih stranica, upijajuci iz Nje velike istine. Zasto to nije video pre? Jer je Njegov um pre bio zamracen. Bog je morao da otvori DZefove oci.

Promene u DZefovom zivotui karakteru su bile toliko intenzivne da je, u roku od sest meseci, Njegova zena otisla. On vise nije bio isti covek. U stvari, Njoj se vise svidjalo Njegovo drogiraNje od Njegove nove strasti. On je bio gori kao zelot za Hrista nego kao narkoman, bar sto se Nje tice. Njegov polet za Gospoda je bio nezaustavljiv. Uistinu, mozda je bio malo previse sirov, previse neosetljiv za prihvatljiva ograniceNja drugih i potrebno je bilo da se smiri.

U roku od dve nedelje od obraceNja, DZef je poceo redovno

da dolazi u Kalvari Cepl Kosta Mesa. Dolazio je cetiri godine i slusao moje uceNje posle cega se osecao spremnim da zapocne sopstvenu crkvu. Do tada smo vec dvaput prošli kroz Bibliju. DZef je bio nezasitni ucenik i strastveni apologeta vere. Kada ga je zena napustila, on se pridruzio sestorici momaka i zapoceli su hriscansku komunu u Dauniju, predgradju Los Andjelesa. Nazvali su je Kuca Filadelfija, i sezdeset do osamdeset sredNjoskolaca su dolazili tamo svako vece da cuju DZefa kako uci. Ali su susedi bili sumNjicavi povezujući to sa kultom tipa Mnson. Policija bi dosla gotovo svako vece helikopterima i kolima za raciju, ali sve sto bi ikada nasli bili su ozbiljni ucenici koji su nezaustavljivo delili svoju veru.

Kerin je u to vreme otisla sa drugim covekom, pocela da se drogira i izlazi na zurke, iako je posle priznala DZefu da se iznutra osecala apsolutno praznom. On se molio za Nju, ali nije ni pomisljao da se vrati tom nacinu zivota. Napokon je nasao stvarnost. U medjuvremenu, Kerin je pronasla cak i savetnika "profesionalca", koji se slozio sa Njom da je DZefu ispran mozak, da je fanatic i da treba da se razvede. Ali Kerin se vratila i proveli su mesece radeci tesko na izmireNju, isli na bracka savetovaNja uz puno molitve i medjusobnog razgovora.

Posle te cetiri godine od dolaska u Kalvari Cepl Kosta Mesa, brak izmedju DZefa i Kerin je bio zdrav i cvrst. Gospod ih je proveo kroz Njihove pocetne probleme i bolove sazrevaNja. Ali oni jos nisu u potpunosti prošli. Pastirski poziv ce postaviti neke neocekivane zahteve.

DZef je poceo da oseca da je imao misiju u svom rodnom gradu. Osecao je da je pozvan da bude pastir. Takodje je znao da je Dauniju potrebna crkva nalik na Kalvari Cepl. Tako je on godinu dana postao, na skraceno radno vreme, neslužbeni omladinski pastir u crkvi u Dauniju. Brzo ga je uznemirilo toliko politike, neefikasnosti, sputavaNja i manipulisaNja koje je tamo video. Crkva nije ispuNjavala velike potrebe Daunija, koji je on nazvao "duhovnom pustiNjom". U medjuvremenu DZefovi biblijski casovi preko nedelje su privlacili vise ljudi nego

pastirovi casovi, i doslo je do zavisti. Pastir je zatvorio DZefove casove dok nisu vraceni na zahtev vernika. Uvek iznova DZef bi bio beskrajno rastuzen kad bi video da je Boziji rad u stvari sputan od strane same crkve - posude koja bi trebalo da donosi istinu svetu. To je bila tragicna ironija.

Jedno vece Bog je pokazao DZefu da treba da napusti crkvu i zapocne Kalvari Cepl. Trebalo je poceti iz pocetka.

Tako je, u maju 1973, on zapoceo ono sto ce postati Kalvari Cepl Dauni u Fulmen Parku. Bilo je jednostavno i prirodno. Ha Njegovom prvom casu je bilo deset ljudi. Nije bilo ni najmaNjeg znaka o vrtoglavojoj velicini koju ce ova zajednica jednog dana dobiti. DZef je osecao da je Dauni Njegovo podrucje koje mu je dao Bog. Bilo je jos nekih stvari koje je DZef morao da nauciti pre nego sto je dosla prava zetva.

Kada je dosla kiska sezona, DZef je putem Duha osetio kuda da vozi da potrazi svoju novu zgradu - Aveniju Dauni u Cetvrtoj ulici. I tamo je nasao staru prodavnicu. Mogla je da primi stotinu ljudi po sluzbi. DZef prica o ovom vremenu svoje sluzbe: "Ovo je mesto gde je Bog poceo da mi pokazuje, za dve i po godine, sta to znaci biti pastir i imati pastirsko srce. Sta to znaci biti predan ljudima, voleti ih, uciti ih, i nauciti pouzdati se u Gospoda da ce uraditi svoj posao. To je bila moja duhovna divljina gde je Bog stvarno radio sa mnom i tek posle smo poceli da rastemo. Na kraju tih dve i po godine narasli smo na dve stotine ljudi."

Onda je pocela zetva u Dauniju. DZef i Dauni Kalvari Cepl su poceli da se sele u razlicite zgrade kako je zajednica rasla. Jednog dana u martu 1977. Njegov crkveni racunovodja mu je prorocki rekao: "Treba da pronadjes zgradu koja ce moci primiti hiljadu pet stotina ljudi." U to vreme, ovaj komentar je zvucao besmisleno.

Sasvim sigurno, dok je DZef jednog dana vozio po autoputu, pao mu je u oci Dauni gradjanski centar, ogromno multimilionsko pozoriste koje je primalo 750 ljudi. Zakljucio je da bar treba da predlozi da ga iznajme nedeljom ujutro. Dok je ocekivao da mu se direktor nasmeje u lice kao odgovor na

pitaNje o upotrebi, cuo je veselo izgovoreno: "To nece biti nikakav problem." Ali kada je DZef izasao na binu i video veliki auditorijum Njegov odgovor je bio: "O, ne. Ja to ne mogu uciniti Gospode." Bog ga je uverio da ce to biti uradjeno kroz Njega i da nijedan covek nece dobiti slavu, osim samoga Gospoda.

Ubrzo nakon kNjigovodjine prorocke primedbe, DZef je poceo sluzbe u tom pozoristu. Sest meseci potom ljudi je bilo toliko da je DZef bio primoran da drzi dve sluzbe nedeljom ujutro. To je odgovaralo broju od 1500 ljudi, kao sto je i bilo proceno.

Ali DZef se sukobljavao sa tajnim protivnikom koji je bio klasican kamen spoticaNja pastira kroz vekove. To je mozda najveca nesreca, najteze pitaNje sa kojim se susrece bilo koji pastir. To je takodje pokvarilo mnoge sluzbe. Ja mislim na potrebe covekove porodice koje su na izgled beskrajne. DZefova sluzba je postajala pustiNjsko iskustvo za one koje je najvise voleo, za clanove Njegove porodice.

On je rekao svojoj publici sta je bilo u pitaNju. On kaze: "Tokom sveg tog napretka i zaposlenosti u crkvi, upao sam u jednu aferu. Ne sa zenom vec sa crkvom. Moja porodica je patila, narocito moja zena. Ona je prolazila kroz velike promene, a moje odsustvo joj je odmagalo. Pocela je da se povlaci posle teskog iskustva u zenskoj grupi. Ona je puno plakala i ja sam mislio da joj treba vise Biblije i druzeNja (klasican, lagani odgovor), ali je u stvarnosti ona bila na ivici nervnog sloma. Tek godinama posle smo otkrili da je Kerin mucio strah od mase.

Meni to uopste nije padalo na um.

Na kraju smo zena i ja otisli do jednog starog prijatelja na savetovaNje o braku. Tada me Bog pogodio Delima 1:8, i rekao mi da se nisam brinuo prvo za svoj 'Jerusalim'. Moj dom je bio moja sluzba, moja crkva moj poziv. Ja sam o tome propovedao, savetovao mlade parove, ali to nisam sam ziveo kod kuce. Morao sam da se pokajem, da promenim svoje ponasaNje i da volim svoju zenu kao sto je Hristos voleo crkvu. Od tog trenutka pa nadalje nas brak je rastao i postajao snazniji. Jos jedna stvar, moja zena je pobedila fobiju uz Boziju

pomoc."

DZef se takodje suočio sa problemima u Gradjanskom centru. Svećani događaji bi onemogućili korišćenje centra od strane crkve. To kao da je DZefa stavilo u bezizlaznu situaciju. Kako naci veću salu od sale tog centra? Sta je u okolini bilo veće?

Kada se DZef jednom susreo sa porodičnim problemima, Bog je još jednom dokazao da je u stanju da resi nemoguće situacije. DZef je sada bio spreman za sledeću stvar koju je Bog pripremio za Njegovu službu.

Ako ste ikada videli najveće prodavnice Target, zapazili ste ga su velike gotovo kao jedna sportska hala. Mi smo u Kaliforniji imali lanac prodavnica koje su možda bile još veće a zvale su se "Vajt Front". Jedna koja je bila u Dauniju, a koja se više nije koristila, bila je izvanredna. Imala je parkiralište veličine dvanaest jutara.

U maju 1978, samo pet meseci posto je DZef počeo svoju malu zajednicu u Fulmen Parku, Kalvari Cepl Dauni se preselila u kolosalnu gradjevinu - 150.000 kvadratnih stopa pod jednim krovom. To odgovara veličini tri fudbalska igralista.

Los Andjeles Tajms je 8. februara 1980, godinu i po posto su se uselili u masivnu novu zgradu, objavio glavni članak o ovoj crkvi, pod nazivom "Najveći u Dauniju". Spomenuli su salu od 1500 mesta koja je bila u izgradnji i ukupan broj od 5000 ljudi na tri prepune službe nedeljom ujutro. Nesto od prostora gradjevine je odvojeno za skolu.

Članak u Tajmsu je započeo ovim recima: "Rast Kalvari Cepla koja se nalazi u staroj prodavnici 'Vajt Front' u Dauniju može se smatrati jedino fenomenalnim". Bila je priložena i uvećana slika DZefa ispred zgrade. Mesec dana pre ovog članka poseta u crkvi, na osnovu podataka koje je zabeležilo osoblje, narasla je za pet stotina ljudi. U samom tom mesecu članstvo crkve je poraslo dva puta u odnosu na ono što je DZef imao u prve dve godine svoje službe.

Danas crkva i dalje raste. Upravo su odobreni planovi za izgradnju sale od 4000 mesta. Ali DZef porice da je to povezano sa Njegovom duhovnošću - on je samo posmatrac.

Bog je taj koji dozvoljava da se to desi. DZef oseca da je on pozvan da bude veran i da ne gleda na sebe vec na Boga i da pokusa da ispuni ljudske potrebe.

Kada DZef govori, to se zasniva i na svetskom iskustvu i na nebeskoj mudrosti. On je topao i otvoreno iskren. Clanovi crkve znaju da je onaj ko prica o sopstvenim borbama sa pozudom ili neverom sve drugo samo ne duhovni glumac.

DZefove oci su na savremenim problemima naseg drustva. Na primer on je gresio u prvim godinama sredNje skole i tacno zna kroz sta prolaze mladi ljudi kada postanu roditelji izvan braka. Posto su DZef i Kerin kao nevencani bili otac i majka, oni imaju saosecaNje za nevencane majke. Za Njih su otvorili kucu po imenu Ruta. On govori o ovom modernom problemu i preko radio-talasa. Savetuje ljude u ovim teskim dilemama: da li trudna sredNjoskolka, koja je postala hriscanka, treba da se uda za maloletnog oca, da odgoji bebu sama ili da je da odgovornom paru na usvojeNje? A ako nije hriscanka, kako joj otvoriti oci da vidi da je abortus ubistvo i nesto sa cime treba da zivi ostatak svog zivota? Ovo su neka od pitaNja sa kojima se DZefova sluzba susrece.

A sta je sa drogama? On govori o ovom problemu nekad tokom nedeljnih sluzbi, i na radiju, a ima i sluzbu za ljude koji imaju probleme sa drogom gde mogu da se isciste. Isto tako savetuje ljude o razlicitim kritичnim problemima: one koji su u kucnim svadjama, one na ivici samoubistva ili oni koji su zavisnici od droge.

Postoje i drugi vidovi sluzbe - pozorisna kompanija, koncerti, filmovi, svakodnevn radio-program po imenu "Saund doktrine" (Ispravno uceNje - prim. prev.), razlicite misijske sluzbe i podrške, snabdevaNje hranom, pruzaNje sklonista, sluzbe po zatvorima, bracno savetovaliste i evangelizacije - da nabrojimo samo neke. DZef je bio pozvan da govori po celom svetu, on je drzao pastirske konferencije u Egiptu i drugim delovima Afrike, gde je takodje govorio i na evangelizacijama.

DZef zivi sa snaznim ubedjeNjem da je crkva prvi svetski

agent za pokazivaNje čistog svetla Bozijeg otkrićeNja, istine i milosti, dok Isusovo Evandjelje treba živeti aktivno. NJena najveća odanost na prvom mestu treba da bude natprirodna, onda Bozija ljubav može da sija kroz mnoštvo akcija.

Da bi ste sve sagledali, zamislite još jednom tog golog mladica kako trci kroz Dzungle Ovahua, drogirani LSD-om i otrovom za pacove, u rukama okultnih sila; zamislite bivšeg preprodavca droge koji je pokazivao znake krajNje nepopravljivosti od koga su u trećem razredu svi digli ruke. Morao je falsifikovati podatke da bi završio sredNju školu. Bio je na pragu organizovanog kriminala.

Sada ga zamislite sa kolosalnom službom i sa prepunom crkvom u Dauniju.

Da li ovakva ogromna promena u ljudskom karakteru i životu može biti ista maNje od Bozijeg dela?

Da li bi Karl Marks ili Sigmund Frojd mogli takav život da promene iznutra prema spolja? Tesko. Jer, iako je Marks mogao nekome dati "uzrok" i mada je Frojd mogao taj uzrok da učini "razumevaNjem" samog sebe, oni nisu mogli ispuniti unutrašNju prazninu duše ljubavlju. Ljubav je čudo, sastojak koji nedostaje u svim ovim "uzrocima". Takva ljubav je natprirodni dar božanske milosti od vrhovnog Boga.

Upitajte DZefa DZonsona odakle je došla ova ljubav, upitajte slepca koji sada vidi. Iz samih DZefovih usta čujete reči: "Isus Hristos, Spasitelj sveta, usao je u mene jednog dana, oprostio mi neizrecene grehe, i onda me zauvek izmenio." Samo je Boziji Mesija to u stanju da učini, a to je deo misterije zbog čega je On došao.

Skip Hajcig:

Kalvari Cepl stize na jugozapad

U državi NJu Meksiko 1981. nije bilo nijedne Kalvari Cepl. Danas je masivna Kalvari Cepl u Elbukurkiju postala najveća

crkva u toj drzavi. Pocela je kao biblijski cas, zatim se pretvorila u crkvu i, kako je rasla, pocela da se seli iz objekta u objekat. Na kraju je zajednica kupila "Di Sports Sentr" (sportski centar - prim. prev.), ogroman kompleks sa natkrivenim fudbalskim terenom, teniskim terenima i kancelarijama. Postavili su 1700 sedista na fudbalskom terenu posto su atletsku stazu zamenili tepihom. Nadali su se da ce ovaj novi objekat biti dovoljno velik da drze samo jednu sluzbu nedeljom pre podne. Ali do trenutka otvaraNja renoviranog kompleksa, mase ljudi su nagrnule na dve nedeljne sluzbe. Poseta u Kalvari Ceplu Elbukurki je skocila na 4000 odraslih prvog dana otvaraNja ovog novog objekta.

Instrumentat koji je Bog koristio ovde je Skip Hajcig, zgodan visoki covek. Sve sto je Skip znao, od trenutka kada je postao hriscanin u ranim sedamdesetim, i dok je verno dolazio i radio sa Kalvari Ceplom bilo je da on treba da napusti Kaliforniju jednog dana i zapocne crkvu. Kasnije je otkrio da to treba da bude negde na jugozapadu. Skip je 1981. poceo da drzi biblijske casove. Postojao je period retkih iskuseNja ali su posle toga napredovali.

Ako pogledate Skipa danas, on izgleda toliko normalno da normalnije ne mozete pozeleti. Nikada ne biste pogodili Njegovu proslost. To samo za sebe svedoci sta Sveti Duh moze da uradi u zivotu vernika. Skip je odrastao u pustiNjskom predelu Juzne Kalifornije, i kao tinejDzer je docekao prelaz iz 60-tih u 70-te. On je isao jednim cudnim i opasnim putem kada je Gospod stao na raskrsnicu da bi ga zaustavio.

PoigravaNje sa psiholoskim silama

Skip i DZino, bliski prijatelji, obojica su 1971. imali sesnaest godina i isli u sredNju skolu. Oni su pobegli od svoje sredNjoskolske grupe na ekskurziji i odseli u hotelskoj sobu u

Mazatlanu, suptropskoj regiji na meksickoj pacifickoj obali. Odatle su se nadali da ce uspostaviti kontakte sa duhovnim svetom.

DZina je pratio glas da moze da cita ljudske sudbine iz karata. Ali Njihov cilj je bio da budu preuzeti od strane duhova koji ce kroz Njih, putem "automatskog pisaNja", poslati poruke. ObojiDza su proveli nekoliko noci u svojoj hotelskoj sobi, nadajuci se da ce uspostaviti kontakt.

Skip je bio u transu. U ruci je mirno drzao olovku iznad lista papira. Emitovao je poruke, trazeci da duhovi uzmu kontrolu nad Njegovom rukom i da pisu poruke o Njegovim proslim zivotima. Da li je on bio bivsi veliki svestenik Atlantide ili indijski mistik?

Mazatlanski vlazni nocni okeanski vazduh je poceo da zavija kroz prozore. Zavesa su se razmaknule. Elektricno prisustvo kao da je ispunilo vazduh. Skipova saka je pocela da se pomera nekontrolisano. Olovka je besmisleno sarala neko vreme. Zatim su pocele da se pojavljuju reci: "Ti si bio u Francusko-pruskom ratu gde si poginuo." Skip i DZino su bili uznemireni a zatim preplaseni. Sta su oni dozvali? Zatim mu je duh dao poruku: "Skipe, ti ces umreti na povratku iz Mazatlana." Sada su bili preplaseni na smrt. Posle par sati, ponoc je bila vec davno prosla, lezali su u svojim krevetima pokusavajući da zaspu, povremeno raspravljajuci sta je to znacilo. Da li ce stvarno poginuti na povratku vozom u Kaliforniju?

U ranim jutarnjim casovima svetlost je privukla Skipovu paznju. Nesto svetlucavo je skakalo gore-dole po zidu. Izgledalo je da je i to deo poruke. Povikao je da probudi DZina i onda su otkrili da je to bio odsjaj meseca sa noza koji je bio pored Skipovog kreveta. Nisu znali kako se noz stvorio tu. Skip je odjednom shvatio: "Neko ce nas izbosti nozem u vozu!" Jedno vreme nisu zeleli da se vrata kuci. Onda, kada su se napokon slozili da se vrata sa grupom, nista se nije desilo.

Sa idejom o reinkarnaciji Skip je osetio novu slobodu. Ako je imao beskrajno mnogo zivota pred sobom da iskusi sve stvari,

svaki od Njih je mogao da odbaci kao cigaretu. Uvek ce postojati jos jedan zivot. Zasto onda ne probati nova uzbudjeNja? On je sa svojim rok bendom poceo da pusi ogromne kolicine marihuane u dobro zatvorenoj sobi za vezbaNje. Jedne noci se sa svojim prijateljem otisnuo u novu avanturu. Koji sat zatim su bili u policijskoj stanici, uhapseni zbog kradje u vrednosti od hiljadu dolara. Otac ga je kaznio na mesec dana, ali se on u sebi smejaio. Skip je retko kad bio srecniji nego kad bi cinio zlocin. Mislio je da ga Bog zeli srecnim, a kriminal ga je cinio srecnim, tako da je Bog to odobravao. Takodje je nastavio potragu za psiholoskim mocima. U transu bi pronasao stvari koje je izgubio pre vise godina. Bio bi "vodjen" do tog mesta gde su one bile. U potpunosti novi okvir se otvarao pred Njim.

Onda je Skip poceo da proucava astralnu projekciju. Naucio je da lezi u transu, paralizovanog tela, sa glasnim zujaNjem u usima. Odjednom bi se odvojio od tela koje kao da je ostavljao za sobom. Jednom su se Skip i DZino dogovorili da se sretnu kao duhovi u predvorju hotela Mazatlan. Uporedili su beleske, posto su se medjusobno osetili na tom mestu: videli su iste ljude u baru.

Skipov sledeci eksperimenat je bio usmeren da ostavi utisak na devojku koja je bila "Mis Viktorvil" i model, a koja je isla sa Njim u istu skolu. "Ja mogu da se projektujem u tvoju spavacu sobu", izazivao ju je. Ona mu se smejala u lice. Tako se on Njoj zavetovao da ce joj to pokazati.

Skip je lezao u svojoj sobi, pao je u trans i odvojio se na izgled od svoga tela dok je svoju volju upravio ka Njenoj sobi. Video ju je kako cita u krevetu, ispitao je Njenu sobu, crvene zavese, a potom pokusao da ostavi mentalnu poruku da je bio tamo.

U skoli joj je opisao sav raspored Njene sobe u trenutku kad se pojavio i da ju je video kako cita. Ona je izgledala prestravljeno. Zatim je rekao da je bio kruzio oko podnozja Njenog kreveta. Ona je odgovorila da je bas u to vreme pogledala na pod i videla kako se ravno parce papira odjednom guzva u loptu na podu. "To sam bio ja", Skip je

odgovorio sa smeskom. "Znao sam da ti je nesto dalo do znaNja da sam bio tamo prisutan duhom." Prekrila je usta rukom i rekla: "Ti si cudan. Odlazi odavde."

Glavni bubNjar u bendu je pokusao astralnu projekciju kad je uzeo LSD i umalo da nije poginuo utrcavajuci u gust saobracaj. Mislio je da je duh dok je jos uvek bio u svom telu. Posle par godina bio je uhapsen zbog prodavaNja sintetickog heroina u vrednosti od pola miliona dolara.

U medjuvremenu Skipova mrzNja prema ocu, hladnom perfekcionista prepunom zahteva koji mu je pokazivao jako malo ljubavi od kako zna za sebe, postajala je patoloska. Skip je poceo da priprema smrt svoga oca. Takodje je uzivao dajuci svojoj majci male sadisticke poruke tipa: "Mama, ja mrzim oca i ubicu ga."

Njegov otac je ocekivao od Skipa da postane dobar govornik kao i Njegova dva starija brata. Kao i Njima, Skipu je bilo naredjeno da sledi cvrst akademski rezim, uz svakodnevno igranje golfa i uceNje javnog govora kao deo dobro isplaniranog puta uspesne karijere. Ali nikakav Skipov napor nije bio dovoljan da zadobije odobravaNje Njegovog oca, pa je on prestao da se trudi. Umesto toga Skip je posmatrao ovaj sterilni plan sa podsmehom, birajuci umesto toga nesto cime ce da sokira svoje roditelje. Skip nije bio jedini sin koji se bunio protiv ove hladne discipline. Imao je brata Boba, dve godine starijeg, koji je bio jos visi od Njega i koji je bio clan Andjela pakla. Na izgled je on bio besprekoran, ali je o svom ocu razmisljao sa prezirom. Jednog dana otac je osamario Boba. Zauzvrat ga je Bob izgurao kroz vrata tako da se sunovratio niz stepeniste. Bob je, kao i Skip, napustio dom jos dok je bio maloletan. Kada mu je bilo dvadeset cetiri, poginuo je u saobracajnoj nesreci na motoru.

Vecni zaokret

U svojoj osamnaestoj Skip je bio na pragu polaska na fakultet, što uopšte nije želeo, znao je da Njegov život ne vodi nikamo. Skip je probao sve - sva uzbuđenja Južne Kalifornije, od droge preko surfa, do rokendrola, dalje mu je bilo dosadno i osećao se frustriranim. Nijedna od tih stvari mu nije pružila ono što je obećavalo sreću. Skip uopšte nije znao šta da radi. Psihokanali su bili nalik na minsko polje. Svaku vrednu stvar koju bi otkrio morao je da prihvati sa gomilama djubreta koje su nadolazile.

Skip je provodio leto u kući jednog od svojih dva "uspešna" starija brata koji su živeli u San Diegu, Severna Kalifornija. To je bilo veoma blizu San Franciska i Njegovog Istočnog zaliva. Za razliku od pustinjskih predela, leta su ovde bila veličanstveno sveža, vazduh je bio prepun mirisa živih zelenih drveća. Za sat vremena vožnje motociklom mogao je stići do Standarda ili do druge strane zaliva gde se sarena družina kretala Avenijom Telegraf i slivala na univerzitet UC Berkeley.

Jednog dana Skip je sam sedeo i gledao TV. Od oca je naučio da ceni umetnost dobre komunikacije. Bio je hipnotisan licem čoveka na TV koji se obraćao prepunom stadionu. Njegove plave oči su prodirale kroz ekran. Njegov glas je izgovarao pitanja koja istražuju dušu i zatim dostojanstveno pauzirao. Reči su dotakle Skipa stvarima koje pre nikad nije čuo niti je o njima razmišljao.

To je bio Bili Grejems i Skip je osećao kao da glas prodire u njega, otvarajući njegovu nedodirljivu unutrašnjost. Značenje tih reči sada je počelo da ga ubedjuje. Prvi put u svom životu, Skip Hajcig je slušao Evandjelje Isusa Hrista kroz usta verovatno najvećeg evangelizatora naseg doba. Skip je osetio da se našao pred izborom sa kojim nije hteo da se suoči. Razmišljao je o tome da isključi TV pre nego što postane kritično, pre nekog poziva na predanje. Ali je čekao i odjednom shvatio da mu je drago što sedi sam kod kuće, a ne tamo na otvorenom stadionu gde su stotine ljudi istupale

napred. Bio je svestan toga da bi i on, kada bi se tamo nalazio, verovatno istupio. Ali sada je bio siguran, niko ga ne moze videti.

Zatim su ostre oci pogledale na kameru TV publiku. "Gde god da se nalazite, bilo da ste u baru, ili u hotelskoj sobi" - Skipu se stegao stomak - "i vi takodje mozete predati svoj zivot Isus Hristu, bas tamo gde se nalazite. Mozete kleknuti i moliti pokajnicku molitvu." Grejem je glasno izgovarao reci te molitve. A Skip je u unutrašnjosti svoje duse uradio isto to. Radio je ono sto je rekao da nece uciniti. U sebi je razmisljao: "Gospode, slabo ces proci sa mnom. Ja tebi predajem svu ovu sirovost i besmislenost mog zivota. A Ti meni zauzvrat dajes vecni zivot i blagosiljas me. Morao bih biti idiot da to odbijem." Bio je na kolenima i molio se. U trenutku, teret od hiljadu kilograma je bio podignut sa Njega.

Za svega nekoliko dana Skip Hajcig je bio na svom motoru vozeci se devet sati od mesta na kojem je bio nazad u Juznu Kaliforniju. Napustio je novi, tek dobijeni posao i ispisao se sa fakulteta. Osecao je radost po prvi put u svom zivotu, pravu radost, i pevao je celim putem do kuce.

Jednom je u pustiNji Viktorvila sreo nekog od svojih starih prijatelja koji je bio u Kuci Makedonija, jednoj od Kalvari Cepl komuna koju je moj brat Pol Smit vodio sa Stivom Mejsom. Skipov prijatelj je sada bio hriscanin. Odmah je upitao Skipa: "Da li si ti nanovo rodjen?" Odjednom je to bila rec koja je opisivala sta mu se desilo. Tu je bio i deo iz Biblije koji je to potvrdjivao, Jovan 3. Njegova dusa je bila oprana i uciNjena novom. Skip se promenio i dobio je novu prirodu.

Od tada Skip je radio sa Kucom Makedonija i bivao utemeljen u veri. Otkrio je da je mnogo Njegovih bivskih prijatelja obraceno i da su se molili za Njega. Nedeljom bi Skip iz pustiNje dosao u Kalvari Cepl Kosta Mesa da cuje mene kako predajem. Moj brat je uskoro stavio Skipa u takvu situaciju u kojoj je bio primoran da drzi biblijski cas. Tada je sam Skip otkrio da poseduje dar.

On se ukljucivao u rad raznih Kalvari Cepla kada se preselio

iz Kuće Makedonija u San Bernardino gde je dve godine studirao radiologiju. Ja sam mu rekao da za propovednike koji započinju crkve nije loše da imaju zanimanje koje mogu poneti sa sobom bilo kuda da bi se mogli izdržavati. Skip je dobio diplomu 1975. Posle toga se preselio u blizinu Kalvari Cepla Kosta Mesa i držao biblijske časove dok je nastavio da provodi vreme sa nama i čeka na Boga da usmeri Njegov put u službi započinjanja crkava.

Tokom ovih godina rasta Skip se pomirio sa svojim ocem. To se desilo nakon što mu je brat poginuo u već pomenutoj saobraćajnoj nesreći. Skip je primetio oca na sahrani i znao je da Gospod želi da mu pokaže Hristovu ljubav. Zagrlao je oca i naglas izgovorio molitvu: "Gospode, hvala ti za mog oca. Volim ga. On je pravi poklon za mene. Bio mi je divan otac." To je začudilo Skipovog oca dok je tamo stajao suznih očiju. Ako je ista moglo signalizirati promenu u Skipovom životu Njegovom ocu, to je bila ova nova ljubav i krotkost. Od tada su se Njih dvojica zblizili. Sada se ova dva druga, koji se nikada nisu grlili, zagrlje svaki put kad se vide.

Skip kaže da je samo dve nedelje pre smrti svoga brata osetio jasno vodstvo od Boga posle jednog biblijskog časa. Trebalo je da ode do bratovljeve kuće i da mu svedoci. Njegov brat je uvek na grub način odbijao Skipovo hrišćanstvo. Skip je rekao ovom ogorčenom andjelu pakla: "Ti nikad ne znaš kada ćeš umreti. Život se može završiti bilo kada." I jeste. Na žalost, Njegov se brat samo smejao.

Bog obezbeđuje partnerku i službu

Skip je 1978. bio hrišćanin već sedam godina. Bio je vatren, energičan, predajući i svedočeci u svakoj prilici držao je pogled na horizontu proceđujući gde može započeti crkvu. Te godine je sreću našao na jednoj od crkvenih funkcija. Kada je

ona bila na fakultetu, Njen otac, dr Farli, ateisticki doktor, napisao je knjigu o pozitivnom razmišljanju pod nazivom "Kako ostvariti svoje snove." Naveo je Isusa kao dobar primer. Ali kad je procitao Bibliju, nesto se desilo, obratio se. LeNja je uskoro posla stopama svoga oca. Kao i on, ona se pocela uplitati u sluzbe Kalvari Cepla da bi ucila i bila izgradjena posto je napustila fakultet. Iznenada je bila zaustavljena na putu od strane ovog visokog i zgodnog mladica. LeNja, bistra i zgodna devojka, trenutacno je privukla Skipovu paznju. Zabavljali su se sest meseci.

Zatim se Skip povukao. Plasio se predanja. U svojoj porodici je video jako malo ljubavi i plasio se rizika ranjivosti osecanja. Osim toga, on je samom sebi rekao da je zreliji hriscanin, a sada i odgovorni vodja, dok je LeNja tek bila obracena. Nisu bili na istoj talasnoj duzini.

Ubrzo posle bratovljeve smrti Skip je ostavio LeNju u Kaliforniji i otisao u Izrael da radi na izgradnji naselja. U medjuvremenu LeNja se pridruzila jednoj omladinskoj misijskoj organizaciji i provela dve godine na Havajima. Rasla je u svojoj veri, ali je i Njena teznja da se uda za Skipa i bude pastirova zena takodje rasla. Za Nju je to bio stvarno veliki poziv. Takve zelje su bile protiv struje feminizma i protiv njenih drugarica koje su bile orijentisane prema karijeri i koje su joj savetovale da "treba da ucini nesto sa svojim zivotom". Ali LeNja je znala gde je bilo Njeno srce. Skip je bio Njen muz iz snova, prijatelj i drug.

Njen otac je znao sve o ceznjama svoje kcerke. Da bi se one ispunile, dr Farli je resio da prekine neizvesnost, kako bi LeNja saznala ono sto je interesuje i bila u stanju da nastavi ziveti svoj zivot. On je uradio nesto sto ovih dana retko cine moderni ocevi.

Skip je odlucio da Gospod zelio da on zapocne crkvu u Nju Meksiku. Kad se nalazio pred samim pokretom 1981, dr Farli ga je nazvao. "Skipe, ja volim svoju kcerku dovoljno da ucinem ovo i da ti kazem ono sto ti ona nikad ne bi rekla. Skipe, ona je zaljubljena u tebe. Ako i ti Nju volis, zelim da joj to

kazes. Treba da joj kazes sta osecaš. Ako je ne voliš, onda joj kazi da ne želiš ništa da imaš sa Njom. Kako god da je, kazi joj da bi mogla da nastavi dalje svoj život." Skip je bio zabežeknut. Kao u staro vreme, otac se brinuo o svojoj kćeri i gotovo ugovarao brak. Skip je stigao da odgovori samo: "Ja nisam znao da me ona voli."

Skip je učinio jedan pokušaj. Poslao joj je površno, neodređeno pismo sa svojom slikom na kojoj drži dasku za surf. Ona je odgovorila pismom koje je bilo tako rašljivo i samootkrivajuće da ga je umesto Nje morala poslati prijateljica. U Njemu je sasvim otkrila svoju želju da se uda za Skipa, da postane pastirova žena, i da se preseli u drugo mesto. Skip ga je pročitao drhtajući. Osetio je kako je Njegovo srce opisano Njenim rečima. Poslao joj je buket cveća. U pismu koje je stiglo nedelju dana posle toga pisalo je: "Volim te."

LeNja se u proleće 1981 vratila sa Havaja a Skip ju je čekao sa ružom u ruci. Otišli su pravo na plazu da se mole. Posle toga su bez prestanka razgovarali tri dana. U roku od dva meseca, 13. juna 1981, bili su venčani, a dve nedelje posle toga su se preselili u Elbukurki.

Sve ove iznenadne promene - mladi brak, novi posao za Skipa u radiologiji, nova služba (biblijski čas u Njihovom stanu), novi grad - bile su ogroman pritisak na taj par. Povrh svega toga Skip je pao u depresiju zbog vremena. On je navikao na južnokaliifornijske zime srednjih sedamdesetih, prepune suncanih dana i plavog neba. Zbog nečega nije razmišljao o vremenu pre selidbe. U stvari, oboje su bili pod velikim stresom, zbog čega su gotovo svakodnevno plakali izvesno vreme.

Skip je bio obećao Bogu godinu dana u NJu Meksiku, ali je odlučio da je šest meseci dovoljno. Kada su za božićne praznike došli u Kaliforniju, Skip je rekao: "LeNja, ja pripadam ovde." Ali je LeNja imala predosećaj da treba da se vrate. Onda je Bog progovorio Skipovom srcu: "Duguješ mi šest meseci" i Skip je znao da je to istina.

Nevoljno se vratio u NJu Meksiko. Skip sada kaze da su to bili najneverovatnijih sest meseci u Njegovom zivotu.

Pred Valentinovo 1982, pocete su nedeljne sluzbe u bioskopskoj sali. Ovo se desilo taman posle dolaska Raula Rajsa u grad i posle Njegove evangelizacije. Skip je bio siguran da ce prostrana sala biti prazna, ali se pojavilo 150 ljudi. Do juna je svih 300 sedista bilo ispuNjeno nedeljom pre podne. Prosirili su se na salu od 400 mesta, a u roku od nekoliko meseci, do septembra, morali su da je prosire na 550 sedista. Do 1983. su morali da predju na dve sluzbe.

Posle toga su presli u trgovacki centar sa zgradom koja je primala 900 ljudi. To je bilo 1984. Tamo su ostali dve godine, ponovo prelazeci na dve sluzbe. Kada je vlasnik postavio nemoguće uslove, zbog svog napadnog antihriscanskog stava, Njima se otvorio put da kupe sportski centar. Svaka prepreka je bivala uklonjena i sa svakom promenom kursa Skip je video svoju zajednicu kako raste i priprema obilnu zetvu.

Danas Skip i LeNja imaju duboko ispuNjene zivote sa srećnom porodicom i zdravom crkvom. Skip je na radiju svakodnevno u NJu Meksiku i drugim regionima. DZino, Skipov sredNjoskolski drug, sada je hriscanin i clan osoblja crkve. Iz Kalvari Cepla Elbukurki izrasle su brojne crkve, ukljucujuci Kalvari Cepl u Tuksonu, Denveru i jos cetiri crkve u NJu Meksiku. Skipova i LeNjina zelja za misijskim radom je takodje ispuNjena. Skip je odlazio u Indiju da drzi pastirske konferencije. Sada planiraju da izgrade misijsku skolu u planinama iznad Elbukurkia.

Sve sto su oni demonski duhovi, koji su pomerili Skipovu ruku u hotelskoj sobi u Mazatlanu, mogli ponuditi bile su pretNje smrću. Ali suvereni Bog koji je vodio celi Skipov zivot doneo mu je bogatstvo i punocu zivota, nadu i radost, kvalitet bivstvovanja i zetvu dusa, sto sve prevazilazi Skipova najsmelija mastaNja.

Bog mu je takodje doveo prelepu zenu koja voli svog Gospoda i svog muza. Ona je u Skipov zivot donela lepotu,

obogatila ga i pomogla mu da istraje u sluzbi.

Skip je svaki put slusao Boga, i dopustio Mu da izgradi Njegov zivot u nesto sto nijedna licna taktika nikada ne bi postigla. U ovoj tapiseriji zivota vidimo coveka koji se bavio psiholoskim silama kako postaje velika posuda za Gospoda. On koji je nekada bio pod uticajem demonskih duhova sada je pod vlascu i u Njemu se nalazi Sveti Duh. Ova dva stanja, kako ce vam Skip reci, odvojena su vecnoscu, kao sto to i plod Skipovog zivota, pre i posle, jasno pokazuje.

Kao sto je apostol Pavle prepricavao svoje iskustvo obraceNja kralju Agripi, kada je rekao da ga je Isus poslao poganima da ih obrati iz mraka u svetlo, od vlasti Sotone ka Bogu. Ovo opisuje sta se desilo Skipu. On svedoci drugima da ne postoji tako taman zivot u koji Isusova svetlost ne moze prodreti, obasjati ga, ocistiti i uciniti ga novim.

Bil Geletn i DZo Fokt:

Kalvari Cepl se probija na Istok

Bil Geletn u GorNjoj drzavi NJu Jork

Kalvari Cepl zajednice, tako velike zajednice, niposto vise nisu fenomen samo Zapadne obale. Zetva koju smo videli u zapadnom delu SjediNjenih Drzava sada se pojavljuje na SredNjem zapadu, na Jugozapadu i na Istocnoj obali.

Bilo je narocito ohrabrujuce videti istocNjake kako odbacuju predrasude o "ne-tradicionalnoj" crkvi kao Kalvari Cepl i otvaraju svoja vrata i srca nasim zajednicama. Ja mislim da price o Bilu Geletnu i DZou Foktu na lep nacin ilustruju voljnost da bi se pustio novi povetarac Svetog Duha da udje unutra. Bil i DZo su se preselili na Istok sa svojim verama velicine gorusicinog zrna, molili se za Boziju milost, ustrajali, a zatim

gledali kako se sve desava; a Bog je prineo zetvu. Kao i uvek, poceli su sa biblijskim casom i posmatrali kako to prerasta u crkvu.

Bas nedavno sam se vratio sa konferencije pastira Istocne obale u GorNjoj drzavi NJu Jork kojoj je prisustvovalo stotinak nasih pastira na Istocnoj obali. Bili smo samo nekoliko milja udaljeni od Maranata zajednice Bila Geletna, gde sam govorio uvece. Bilo je uzbudljivo videti sta se desava u ovim zajednicama. Cak smo pastirom proglasili momka koji ide na filozofski fakultet u Vest Pointu i koji je zapoceo Kalvari Cepl zajednicu bas tamo. Pastiri su dosli iz Pensilvanije, NJu DZersija, Ilihoa, Nort Karoline, DZorDzije, Saut Karoline, Ohaja, Tenesija, VirDzinije i NJu Jork Sitija, gde, sto smo vec pomenuli, imamo zajednicu na Menhetnu koja se sastaje u plesnom studiju sa oko pet stotina clanova. Greg Lori, pastir crkve Harvist Felosip u Riversajdu, dosao je u NJu Jork pre par godina da pomogne pri pocetku Menhetn zajednice.

Ako bismo ispitivali rast Kalvari Cepla na Istocnoj obali, morali bismo izdvojiti Maranata zajednicu Bila Geletna koja je blizu Rocestera, NJu Jork, kao kljucnu i osnovnu. To je na neki nacin glavna baza mnogih Kalvari Cepla, dok je Bil bio inspiracija i glas ohrabreNja mnogim zajednicama u povelju.

Maranata zajednica je eksplozirala u periodu od deset godina. Sastaju se na klizalistu koje moze da primi preko hiljadu ljudi i imaju tri sluzbe nedeljom pre podne.

Pre deset godina Bil Geletn je bio u osoblju Kalvari Cepl Kosta Mesa kao stolar. Pre toga je bio gradjevinski radnik, propali student i jedno vreme hipik.

Kada se Bil obratio ranih 70-tih, ovaj krupan covek, zarastao u bradu i dugacke kose, pojavio se u sasvim obicnoj odeci. Nedavno je prodao svoj revolver magnum 3,57. Bil je bio neko sa kim se ne bismo hteli upustati u svadju.

On je završio svoje kratke studije na fakultetu Boling Grin Stejt u Ohaju, kasnih 50-tih, kada je nekog od studenata

bezosecajno pretukao. Posle izdavanja nalog za hapšenje on je pobjegao i stupio u marince. Kada je završio i izasao 1960, on se oženio sa Rozmari, ali je nastavio da pije i da se tuče. Radio je različite poslove u Ohaju, dok se njegov brak raspadao. Bil i Rozmari su 1968. gledali u Kaliforniju, sunce i novi život. Tamo je Bil otkrio psihodelične droge i okult. Posle svega toga on je bio spreman da sretno Isusa Hrista. Kada je Bil usao u svoju kancelariju ranih 70-ih, kontrakulturni fenomen je dostizao svoj vrhunac.

Oko mesec dana pre nego što sam prvi put video ovog čoveka divljih očiju, Bil Geletn je bio na jednom od svojih poslednjih psihodeličnih putovanja. Bio je na groblju u blizini obale Pacifickog okeana, blizu Korone Del Mar, kada je imao viziju koju mi je opisao kao kraj sveta. Citava obala je bila zahvacena nuklearnom vatrom i video je kako je sve bilo uništeno. Ogroman smog je bio nad ostrvom Santa Katalina. Atomske bombe su eksplodirale u serijama odatle do Los Andjelesa. Amerika je potonula kao Titanik. Vizija je ubedila Bila da moderni čovek nije imao odgovora za opstanak, da je kao kormilar ovog sveta samo gresio i unistavao sve što bi dotakao.

Neku nedelju posle ovog iskustva Bil je prihvatio Hrista. Ali je želeo hrisćanina sa kojim će moći pričati, tako da je završio vožnju se prema našem parkiralistu i dolazeci pravo k meni. Imao je da predje dugacak put pre svog potpunog izlaska, ali je učinio snazan korak vere. Bio je siguran da je Hristos Sin Boziji. Ovde je potrebno da zastanemo, pogledamo unazad i sagledamo gde je počela Njegova nevolja.

Slučaj zaposednutosti

Ironično, kao što ćemo videti i sa Majkom Mekintosem, Bil je bio zatvoren na psihijatriji nekoliko nedelja. Kada je

otisao tamo sa svojom ženom, bio je siguran da će oni da je zadrže. Umesto toga, oni su zadržali Njega, vezujući ga za kolica i gurajući kroz velika metalna vrata. Ovo je stvarno bio crni humor. Posle su rekli Rozmari da je on bio beznadežan slučaj i da je bolje da se navikne na činjenicu da verovatno neće izći odatle. Dugi meseci Njegovog bizarnog ponosa - očigledna telepatija, zamisljeni posetioци na večeri, i dugotrajno uzimanje meskaline i LSD-a - uzeli su svoj danak.

Ali pravi problem nije bio mentalne prirode, nego je duhovne, demonske. Ponekad je nasilje, koje je Rozmari osećala da se krije ispod Njegove snažne figure, bilo nalik na vulkansku erupciju. Imao je dugu istoriju tuča zbog kojih ga je ona nebrojeno mnogo puta morala vaditi iz zatvora. Ona je stvarno osetila nešto čudno i strano u Bilu, ali nije mogla ni da pretpostavi šta je to bilo. Nijedno od Njih nije ništa znalo o stvarnosti demonske zaposednutosti, iako se Bil plasio da se u Njemu desavalo nešto stravično.

On se seća kada je to počelo. Nalazio se na nedelju dana drogirajući u Baji, Meksiko na početku 1968. On i mala grupa prijatelja su bili na plazi istražujući spoljašnje granice slobode. Tada je jedne večeri video Sotonu u vatri koju su nalozili na plazi. Bio je neverovatno lep i ocaravajući. Njegova poruka Bilu je bila: "Nemoj da se plasiš. Ne treba da se plasiš ničega na svetu."

Koji mesec posle toga - Bil je već tri dana bio na psihodeličnim drogama - usao je u svoju kuću, stao na kuhinjska vrata i gledao Rozmari u oči. Ona je bila prestravljena. Ogromna onesvesujuća sila ga je pogodila u kicmu, oborivši ga na leđa. Nešto je uslo u Njega i osetio je novu silu u sebi. Odjednom je mogao da čita Rozmarine misli. Imao je pristup svim Njenim mislima i ona više nije mogla ništa da sakrije. Kada je ustao sa kuhinjskog poda, Njegove oči a i sama pojava su izgledali dramatično drugačiji. Od tog trenutka pa za sledeće dve godine Rozmari je živela u strahu.

Bil govori o svom oslobađanju kao o suverenom Božijem cinu. To se desilo u kuhinjskoj kući u koju su se oni preselili. Niko

drugi nije bio prisutan. Bil je citao Bibliju i osecao znatno neprijateljstvo dok je to radio. U dva sata posle podne - ovo je bilo dve godine od kako je postao zaposednut i kratko vreme posto je shvatio da je Isus bio Boziji Sin - Bil je odjednom bio oboren na ledja.

Dok je lezao na kuhinjskom podu, on se bespomoćno grčio i uvijao. Jedna misao mu je pritisla um: "Za mene nema nade. Gotovo je. Sa mnom je svršeno." Onda je odjednom zazvao ime Isusovo. Bil je promrmljao reci: "Isuse, pomoz mi!"

Bilovo telo je odjednom postalo nepokretno i nesto kao da je izlazilo iz Njega. Lezao je potpuno nepokretno. Onda ga je preplavio jedan neverovatan mir. Prvi put u svom zivotu Bil je osetio kao da je sa Njega podignut tezak teret. Zatim je primetio da je Njegova znojem natopljena odeca imala apsolutno odvratan smrad. Proveo je sate tusirajuci se. Bil tvrdi da ga je Bog spasao pri tom cinu oslobadjanja. Kada je Rozmari dosla kuci, pronasla je drugacijeg coveka. Ali to ju je jos vise uplasilo. Ne dugo posle toga ona je smerala da ga odvede na psihijatriju radi posmatranja. Bog je imao svoj plan cak i u tome.

Te dve nedelje koje je proveo na psihijatriji Njegov lekar je bio dr Klarens DZons. On je upravo prihvatio Hrista i pocео dolaziti u Kalvari Cepl. Jedna stvar koja je impresionirala doktora je bilo to sto cak ni masivnim dozama stelazina nisu mogli obuzdati Bilove uzbudljive izjave o Hristu. Oni su se bukvalno poceli plasiti ove snazne licnosti koja im je stalno ponavljala: "Isus dolazi!" O cigledno da je ovo uticalo da dr DZonsa. Cak je dosao da se raspravlja sa mnom o tome da je agnosticki pogled jedino prihvatljivo rešenje za "realiste".

Dr DZons je sada obraceni Jevrejin. Ubrzo po Bilovom otpustanju iz bolnice, video ga je na jednoj od Kalvari Cepl sluzbi. Dr DZons se naglo okrenuo da bi ugledao nasmejanog i normalnog Bila Geletna kako sedi tacno iza Njega. Zatim je rekao Bilu: "Nemoj da se brines oko bolnickih troskova, platio sam ih."

Oporavak, rast i vodstvo

Sedam godina je Bil Geletn dolazio u Kalvari Cepl Kosta Mesa marljivo uceci. Kao da mu nikada nije bilo dosta. Radovao se promeni sudbine u svom zivotu. Oziljci u Njemu su lagano bili izleceni dok se Bil cesto molio, slavio, druzio se, stupio u osoblje na godinu dana kao stolar i vodio vecerNje sluzbe Afterglo. U leto 1977, Bog je bas doveo Bila na mesto na kojem ga je On zeleo. Bil je bio pripreman za zadatak uspostavljaNja Kalvari Cepla na Istoku.

Za one koji se pitaju kako Bog "govori" pojedincima, Bilovo iskustvo Bozijeg vodstva pruza im cist primer. Neprestano cujemo o raspravama o tome a i kultovi su prepuni laznog vodstva. Ali to ne sprecava cistotu Bozijeg vodstva. Ja ne govorim o "novom otkrivenju" ili doktrinama. Bilo sta u podrucju otkrivene istine sto prevazilazi ili nadodaje nesto Pismu je krivoverje. Kanon potpunog Pisma je stvarno dat svetima jednom zauvek. Ja govorim o tome da Bog vodi nase zivote kada on odabere. Kazati da nas Bog u danasNje vreme ne moze voditi, znaci staviti ga u kutiju. Biblija je prepuna ociglednih primera Bozijeg vodstva pojedinaca, grupa i naroda u odredjenim situacijama. Ali zavrzni test originalnog Bozijeg vodstva, kao sto je Bog pokazao Mojsiju u 5. KNjizi Mojsijevoj, svedoci da se radjaju rezultati u istoriji. To se dogadja! U Bilovom slucaju, sto je izgledalo nemoguće iz ljudskog ugla, to se stvarno i dogodilo.

Kao prvo, dosla je ta untrasNja zelja. Bil je poceo da se oseca pozvanim za sluzbu. Njegov uticaj na Afterglo sluzbe je bio znacajan. U Njegovom srcu je rasla snazna zelja da poucava Boziju Rec. Istovremeno Bil se osecao sputanim u Kalvari Ceplu zbog svog svakodnevnog stolarskog posla. U

medjvremenu su se u Njemu nalazili i drugi neiskorisceni kapaciteti. Bil se premarao radeci.

Zatim je prva strela iz Bozijeg tobolca pogodila svoj cilj. Bil je imao molitveni sastanak sa dvojicom skolskih drugova iz Pastorske skole Kalvari, Majkom Mekintosem i Kitom Riterom. Kit je odjednom najavio: "Imam viziju od Gospoda i to je o Bilu." Opisao je pastoralnu scenu koja podseca na Novu Englesku. "Vidim silos ispuNjen gotovo do vrha psenicom. Okruzen je domacim zivotiNjama. Imam utisak 'farme'. Tamo se takodje nalazi i kocija ili natkriveni vagon." Majk je dobio interpretaciju: silos je predstavljao Bila kao hranitelja zivotiNja a NjivotiNje stado vernika koje je Bog pripremio za Njega. Bil je bio skoro ispuNjen "zitom" i spreman da hrani. Lokacija se nalazila na farmerskoj teritoriji izvan Kalifornije, mozda na Istoku.

Jednom, oko mesec dana posle ovoga Bil je radio na nasem novom parkiralistu. Cisto i sigurno kao bilo sta drugo sto Bil je ikada cuo dosao je glas: "Zelim da ides u Finger Lejks." Istog trenutka je Bil poceo da place, jer je znao da je to bilo od Boga. Bil je bio u GorNjoj drzavi NJu Jork kao mladac kada mu je otac ziveo u Rocesteru. Finger Lejks se nalazio u GorNjog drzavi NJu Jork.

Rozmari je bila prestravljena. Ona je hriscanka postala dve godine posle Bila, ali nije zelela da napusta Kaliforniju a, i ako bi je napustila, zelela je da bude sigurna da je to bilo stvarno Bozije vodstvo. "Ja to moram videti u Bibliji." Sledece vece na Kalvari Cepl sluzbi cetvrtkom uvece devojka koja je sedela ispred Njih, a koju je Rozmari poznavala, odjednom se okrenula ka Bilu i Njoj. Ona je rekla Rozmari: "Ovo ce mozda izgledati cudno, ali osecam da mi Bog daje odeljak iz Biblije za vas. To je u 5. KNjizi Mojsijevoj osmo poglavlje."

Taj dan je bio Bilov cetrdeseti rodjendan. Neverovatno da je to poglavlje bilo nameNjeno Mojsiju nakon perioda od cetrdeset godina. U Njemu je Bog rekao Mojsiju da ga je On iskusavao

tih cetrdeset godina i da ga salje u zemlju brda, jezera, izvora, pšenice i jecma. To je bio odeljak koji ih je ubedio. Bil je sada bio siguran da bi, ako bi odbio Bozije ciste indikacije da se preseli u NJu Jork, na neki nacin pozvao jedan vid duhovne smrti. Slucaj je bio zapevacen kada su se sledeceg jutra probudili u svojoj kuci u NJuport Bicu i videli vlasnika kuce kako ispred Nje postavlja znak na kome pise "Na prodaju."

Tri nedelje posle toga - sedmog jula 1977 (Bil istice da je datum bio 7/7/77- sedmina izmedju ostalog predstavlja i Boziju savrsenu volju), Bil i Rozmari Geletn su stigli u GorNju drzavu NJu Jork u jednim starim kolima sa dvoje dece, svim Njihovim svetskim dobrima i nemackim ovcarom. Bil je u svom Dzepu imao nesto malo sitnog novca. Zaustavili su se u Farmingtonu i uselili u kucu sa pogledom na napusten silos u blizini.

Ovo je oznacilo pocetak nove Kalvari Cepl. Pocetak je bio stvarno tezak. Neki mestani su rekli da je Bil lazni prorok. Druge razarajuce stvari su takodje bile kazane. Ovi udarci su ga uvek iznova bacali na kolena. Bil bi me zvao povremeno i molio me da se slomi da se on vrati. Ja sam mu rekao da nastavi da ore. Bog je zatim rekao Bilu da ce ako izdrzi tri godine zetva doci. Dao mu je deo iz Zaharije o tome da ce svoj narod provesti kroz vatru. Tri godine jedva da su prezivljavali. Bil cak nije mogao ponovo da se bavi ni gradjevinarstvom jer je imao pokidane ligamente. Kada su prijatelji ostavljali hranu na Bilovom i Rozmarinom pragu, to je bilo kao kad su gavranovi hranili proroke.

Ali tri godine su prosle. Bilov iznikli biblijski cas se preselio u prazan zeleznicki depo. Mogao je da primi 150 ljudi. Bil je bio obeshrabren tolikim prostorom. Ali, godinu dana posle, 1981, imali su dve nedeljne sluzbe. Godinu posle toga su prosirili depo na 250 sedista po sluzbi. Momentalno su morali da predju na tri sluzbe posto je vise od 750 ljudi dolazilo nedeljom na prepodnevnu sluzbu. Saobracaj je poceo da predstavlja problem za mestane. Kada su presli na pet sluzbi nedeljom bilo je krajNje vreme da se presele.

Onda je Bil pronasao mesto, deo grada sa indijanskim imenom koje znaci "izabrano mesto", Kanandaigua. Na autoputu 332, na granici Farmingtona, Bil je cesto primecivao klizaliste koje nije bilo korisceno, jer ga nije posecivao dovoljan broj ljudi da bi se moglo odrzavati, pa je bilo zatvoreno. Bez ikakvog oklevaNja je kupio zgradu od 26000 kvadratnih stopa, i to bez polagaNja ikakve kapare!

Sada dolazi cudo zetve: u prve tri nedelje posle otvaraNja preuredjenog klizalista - sa preko hiljadu sedista - bili su primorani da drze tri sluzbe da bi mogli smestiti svakoga. To je bilo 1984. Danas Zajednica Maranata nastavlja da raste. Uz to Bil je bio u staNju da zapocne jos cetiri crkve u oblizjem Rocesteru i okolnim naseljima.

Na puskomet od crkve stoji veliki silos grada Farmingtona. Istorija je rodila viziju koju je Bog dao na tom molitvenom sastanku. Boziji podsticaji da tako dovede Bila Geletna doneli su neverovatne rezultate. Kalvari Cepl je videla veliku zetvu u GorNjoj drzavi NJu Jork, gde je postala jedna od najvećih crkava u podrucju. A Bil je veoma zadovoljan covek. On je nesumNjivo napravio veliki put od onog kuhiNjskog poda na kojem je bio oslobodjen Bozijom silom. Cak i posle toga malo ko je mogao zamisliti ovog istog coveka kako zapociNje crkvu u GorNjoj drzavi NJu Jork. Cak ni saNjaru ne bi palo na pamet da ce takav covek jednog dana biti ponizan, snazan i stabilan pastir koga ce Bog iskoristiti da izgradi crkvu sa 3000 ljudi ni iz cega.

DZo Fokt u Filadelfiji

U Bozijim namerama ironicno je to da covek koga je iskoristio da donese Kalvari Cepl u Filadelfiju ima vise nego slicnosti sa izmisljenim likom Rokija, ciji je poznati grad "Fili" cuven po bokserima. DZo Fokt, rođen u Filadelfiji, isao je na

takmičar za Zlatnu rukavicu kasnih šezdesetih. Izgledalo je da će ovaj atletski gradjen momak, visok oko stodevedeset i sa izgledom filmske zvezde, dobiti Rukavicu, kad mu je odjednom, u toku meča, pukao kicmeni prsljen. DŽo je pokušao da zada jak udarac iz čudnog ugla. Napravio je nezgodan pokret i osetio prelom; pao je od bola. Preko noci je dobio isijas tako snažan da je vukao svoju nogu i morao neko vreme da nosi podupirace. Tu su se završile DŽoove boksaerske nade.

Jos jedno razočaraNje, pre nego što se DŽo posvetio boksu, predstavljao je fakultet. DŽo je 1968. otišao u državu Kolorado na Fort Kolins, na jedan besmislen semestar, a zatim odustao. Izgledalo mu je isprazno. PitaNja krajNjeg smisla su bila važnija od predavaNja. DŽo je tamo otišao da bi ugodio svom ocu, ali su i to pratile plitke nagrade. DŽo je, tipično za Njegovu generaciju, bio udaljen od svojih roditelja.

Kasnije, posle nezgode, on se vratio kući i osećao se kao vanzemaljca. Pored toga, zbog povrede, nije mogao da se kreće uokolo sa svojim starim društvom.

DŽo je počeo da traži za fizičkim izlazeNjem svoje kicme.

Probao je hata jogu i izgledalo je da mu se zdravlje poboljšava. To ga je odvelo do drugih oblika joga kako se posvećivao tome pod vodštvom svog novog indijskog gurua, Amrita Desaija. DŽo je stekao novi krug prijatelja. Uskoro je sa nekima od Njih probao LSD. Zatim LSD i meditaciju. Onda je svemu tome nadodao vegetarijanstvo i pridružio se rokendrol grupi. Za godinu dve dana Njegova majka je bukvalno plakala od ocaja. DŽo je bio bleđ, imao je dugacku kosu, i kada bi seo da razgovara sa svojim ocem, otac bi otišao posle pola sata ne shvatajući ni jednu jedinu reč koju bi rekao Njegov sin. Ono što je pre bio komunikacijski jaz između DŽoa i Njegovih roditelja sada je dobilo ogromne razmere.

Kada je guru MaharaDži, 1971, bio popularan, DŽo je otišao u NJu Jork Siti da bi ga čuo kako govori. Zatim je DŽo proveo dva dana u zanesenjackoj kući čekajući da bude upoznat sa decakom guruom. Iskustvo nije ostavilo baš veliki utisak na

DZoa, ali je počeo praktikovati MaharaDzinu tehniku meditacije pod cebetom.

Jednog dana u prolece 1972, dok je meditirao, DZo je zatekao sebe kako trci po otvorenom polju. Osetio je veliki pritisak kako mu se spusta na ledja. Strah je zahvatio DZoa jer je osecao da ga progoni neko veliko krilato stvorenje. Kada je lupanje krila postalo toliko glasno da ga je mogao cuti, DZo je imao jasan utisak da je to stvorenje jako zlo. Odjednom je pao u polju. On je pozvao MaharaDzijevo ime u pomoc, ali se nista nije desilo. Nesto u DZou je znalo da treba da pozove ime Isusovo. On je to i uradio i stvorenje je momentalno nestalo. DZo je ovo sklonio u fioku svoga uma.

Hristova prisutnost

U jesen 1972. DZoova rok grupa je iznajmila letnjikovac po imenu Inisfri Estejt, u Skajner Falsu u Pensilvaniji. Do tada je DZoova potraga za misticnim postala opsesivna. On i Njegov najbolji drug Herison stigli su na imanje mesec dana pre ostalih clanova grupe. Poneli su stotine kilograma pahuljica koje su kuvali zajedno sa divljim korenjem i biljkama. Kupali se se u hladnoj reci i pola noci provodili u meditaciji.

Na imanje je vladalo osecanje dekadetne izobilnosti.

U tri sata jednog jutra DZo i Herison su poceli raspravu. DZo je citao Bibliju s vremena na vreme, a Herison je zeleo da je stavi u stranu govoreci: "To je protivno svemu sto mi radimo." Ali se Herison slozio da je jednom prelista. Nasumce su otvorili Bibliju i pogledi su im pali na Prvu Korincanima 11. Ponovo su meditirali pod cebetom. Taj odeljak je glasio: "Nikad se ne molite sa velom preko glave." Odjednom ih je ovo pogodilo.

DZo opisuje taj trenutak: "Gospodnja prisutnost je stupila pravo u sobu. Bila je skoro opipljiva. Bilo je to nadmocno

osecaNje Osobe - ne samo neke sile. Znao sam da je to bio Bog u Hristu. Herison je to osetio takodje. Prisutnost je bila tako sveta da sam samo opustio svoju glavu. Nisam mogao da je podignem. Obojica smo poceli da placemo. Sve nase prvobitne ideje o dostizaNju nirvane su bile isprane iz nasih glava. Isus je bio ziv i istinski Bog u i po Sebi. On je sprao sve djubre. Mi smo plakali i plakali dok smo osecali NJegovu neverovatno svetu prisutnost.

To je bilo to, kraj puta, kraj naseg tragaNja. Bili smo obraceni. Kao sto sam imao obicaj da kazem: 'Znas, kada znas da znas.' Bili smo zapecaceni Svetim Duhom u ranim jutarNjim casovima tog septembra 1972.

Kada je grupa stigla, DZo je vezbao s Njima i pored toga proucavao Bibliju. Procitao je stih o tome da bi svako trebalo da ostane u onoj situaciji u kojoj je bio kada ga je Bog pozvao. Tako je DZo putovao sa grupom sledece tri godine. Ali do 1975. iskuseNja na putovaNjima su pretila DZoovoj veri i on je shvatio da, posle neprestanih padova u droge i odnose sa devojkama, to nije bilo mesto za Njega i otisao je.

Hriscanski kultovi i lazna uceNja

DZoov polet za hriscanstvom, plus krivica zbog padova u grupi, ucinili su ga otvorenim za duhovne prevare.

On je ubrzo bio upecan od strane jednog od mnogih neuravnotezenih hriscanskih kultova koji su iznikli u nase vreme. Devojka sa Zapadne obale mu je pisala o narocito-pomazanoj grani hriscanstva koju je pronasla. Kako mogu ne biti ispravni sa Njihovim ekstremnim zahtevima prema svojim ucenicima, pitala se ona.

Jedno vreme Bozija deca su tvrdila da su oni jedini pravi hriscani. Kao "Kuca vina" ili "Sedmorica apostola", "Sekta DZima DZonsa", "Internacionalni put" itd. Ove grupe su retko kada koga obratile, vec su hvatale ljude obracene kroz druge sluzbe, preotimajuci ih. Ovo je savrsena ilustracija price o sejacu u kojoj djavolovi agenti pokusavaju da ukradu nove

vernike. Ovakvim grupama Njihova nova otkrivenja, uzdrzavanja i pacenicki stil zivota dokazuju da su oni jedini pravi hriscani na svetu.

Devojka koja je pisala DZou je bila clan Ranca Kuce svetla DZima Durkina. Na kraju je DZo proveo cetiri godine na Zapadnoj obali, uglavnom u Juznoj Kaliforniji, u Pastirskom pokretu DZima Durkina. Durkin je samopostavljeni apostol. Pripadnici grupe dolaze do tacke gde pasivno prihvataju bilo kakvo vodstvo, dok jedva mogu da donesu najjednostavnije samostalne odluke. DZo je ziveo po komunama, radio i svu zaradu davao za sluzbu. Kao i mnoge kult grupe, radili su do iznemoglosti, slabo se hranili, slabo spavali u komunama. Stalno su bili podredjeni staresinama, bez obzira da li su putovali i drzali koncerte za pokret ili radili.

Kada je DZo bio u komuni Gospel Autric u San Diegu 1976 i 1977, posetio je Majk Mekintosevu brzo rastucu Kalvari Cepl Horizon Felosip i pitao se zasto Njihova mala zajednica od trideset nikada nije presla taj broj. Kada je odlazio u Horizon redovito je bio negovan uceNjem i radoscu zajednice. Ali bilo je potrebno jos par godina da bi sve to DZo razumeo.

Morao je da trazi dozvolu od staresina da se venca sa Ketu. Staresine su izabrale drugoga coveka da se Njome ozeni, ali su mu na kraju dale dozvolu. DZo i Ketu su proveli jos dve godine sa kultom u Oregonu, Sitlu i u San Diegu. Postali su duhovno iscrpljeni. Ne samo da za Njih nije bilo duhovne radosti vec se Ketu i stalno razbolevala. Pocela je da se bori sa nekoliko rakova kože i ostalih bolesti. U medjuvremenu, posle svih Njihovih zrtava za ovu grupu, nisu dobili nikakvo ohrabrenje ili pomoc za Ketu. DZo je postao ogorcen. Preselili su se Ketinim roditeljima u Vajtier u Kaliforniji 1979. DZo se osecao porazenim.

Obnova i sluzba

U vreme kada su DZo i Ketii napustili kult DZima Durkina, DZoova spaljenost, cinizam i razocaraNje su duboko zahvatili Njegovu dusu. Nesto im je bilo pokradeno. Bilo mu je potrebno vreme izleceNja isto toliko kao i kada je napustio grupu. DZo i Ketii su poceli odlaziti u razne Kalvari Cepl crkve. Napustili su kucu Ketinih roditelja na sest meseci i otisli u San Diego gde su nastavili da idu u Horizon Felosip. Bog je rekao DZou tokom ovog perioda, posle sve Njegove iscrpljenosti duhovnom borbom i zelje da udje u sluzbu:

"Ne zelim da ti budeš u službi. Zelim da služba bude u tebi."

Vratili su se u Vajtier 1980 i cetvrtkom uvece poceli da dolaze u Kosta Mesu da me slusaju. DZo je osetio vodstvo da se vrati na Istocnu obalu. Pozvao sam ga u moju kancelariju i molio sam se za Njega osecajuci da Njega u službi cekaju dobre stvari. Preselili su se u Filadelfiju 1981. Do novembra te godine DZo je pronasao mesto da zapocne biblijski cas u severoistocnoj Filadelfiji. To je bilo jedno skladiste. Posle sest meseci posecivalo ga je stotinu ljudi.

U novembru 1984 Kalvari Cepl Filadelfija se preselila na svoju sadašNju lokaciju, u zgradu bivse gimnasticke dvorane. Nedeljom imaju cetiri službe koje posecuje 1000 odraslih. DZo je takodje na radiju pet dana nedeljno. Kao i Bil Geletn, DZo nikada ne trazi novac i nikada nije reklamirao svoju službu. U stvari, DZo i Bil nikada nisu trazili platu. Staresine su im je morale na silu naturiti. DZou je jednom rekao skepticni mestanin:

"Zbog toga vam verujem, Vi ne trazite novac kao mnogi ostali."

DZo kaze da je napredak bio spor na Istocnoj obali. Ali jednom kada obratite nekoga vi doprete u Njegovu zajednicu za razliku od Zapadne obale, gde su 200-godisNja italijanska i nemacka susedstva u Filadelfiji. Ovi ljudi su mudri i oprezni prema mnogim stvarima koje stizu iz Kalifornije. Stoga je bio tezak zadatak dokazati da ste stvarni. DZoova situacija je

drugacija od, recimo, situacije Jona Kursona u Oregonu. Zanimljivo je videti da nijedna formula ne pali, vec da razlicite zajednice pronalaze nove nacine prilaza kako ih Bog vodi.

DZo Fokt i Bil Geletn organizuju zajednicka sezonska putovanja u Izrael za clanove svojih crkava. Bil i DZo sluze i poucavaju na putu dok jedan drugom osvezavaju viziju za sluzbu. Prvi put su se sprijateljili kada su bili cimeri u toku puta u Izrael 1981 koji sam ja organizovao za Kalvari Cepl pastire. Pricali su smejući se i slaveći ono sto je Bog uradio u Njihovim zivotima. U medjuvremenu, na skupu za zene pastira u Kaliforniji, Njihove zene su slucajno bile odredjene za cimerke i uskoro postale bliske prijateljice.

Price o Bilu i DZou jasno ilustruju da kada Bog radi u nasim zivotima, bez naseg ometaња, sumnji, otpora ili manipulacije zapaњуje ono sto On na kraju postigne. To je uvek vece nego bilo koja nasa ambicija ili vizija onoga sto je moguće u nasim zivotima.

Cesto ljudi gledaju na Kalvari Cepl kao na nesto sto pali u Kaliforniji, gde gotovo sve prolazi, ali se pitaju da li ce to proci na Istoku gde su stvari navodno drugacije. Pitaju se da li ce od Boga dati principi, koji vaze u Kaliforniji, imati uspeha u drugim delovima zemlje. Videli smo da ih je gde god da su ovi principi primeњeni Bog blagoslovio. Iako se ljudi mogu razlikovati po kulturnim podnebljima, nema nikakve razlike u Njihovoj zajednickoj zedji za istinom i Bogom. U Kalvari Ceplu ovi mladi ljudi su ucili kako da donesu Zivu Vodu zednom svetu. A videli su iste rezultate - po celoj zemlji.

Majk Mekintos:

Voda ovoga sveta se pretvara u vecnu vodu

"Mislio sam da mi nedostaje polovina glave. Kada bih se

pogledao u ogledalo video bi da mi nedostaje polovina lica." Graske znoja su izbijale na govornikovom celu dok su svetla u plisanom hotelu na Havajima bila uperena u Njega.

"Dve godine sam ziveo u uvereniNju da je, kada je taj pistolj kalibra cetrdeset pet okinuo par centimetara kraj moje glave, moj mozak bio prosut. Razmisljao sam da sam zbog neke bizarne slucajnosti prirode bio u staNju da tako egzistiram. Bilo je to zastrasujuce. A na svetu nije bilo nicega sto bih mogao da ucinim po tom pitaNju. Ziveo sam u svetu sivih senki - nisam se osecao ni zivim ni mrtvim. Izgleda da sam se nalazio u polju svesnosti koje svet moderne nauke nije u potpunosti razumevao."

Publici je bilo jasno da ovaj preplanuli govornik zdravog izgleda koji je stajao pred Njima, u svojim kasnim tridesetim i zraceuti obilnom radoscu, ne samo da je bio potpuno "normalan", vec je sada bio i primer uspeha za bilo koga od Njih u toj publici od tri hiljade ljudi.

Govornik je bio Majk Mekintos, i on je pricao o svom izbavljenju iz ambisa. On je bio lutao kroz odredjenu vrstu pakla kroz koji je prolazila samo nekolicina narkomana iz 60-tih - oni koji su uzimali posebne vrste narkotika i koji se posle toga nikada nisu povratili u potpunosti. Na kraju svog nepromisljenog pada u kaos Majk Mekintos je zavrrio na intenzivnoj nezi u bolnici u OrinDz Kauntiju. Dve godine je isao na tretman kao pacijent koji nije lezao u bolnici. Izgledi za bilo kakav zivot posle toga bili su ravni nuli.

Generacija 60-tih je pokazala da Americi jos nije ponestalo novih granica. Pedesetih jedine stvari koje su mirisale na avanturu izgledale su nedostizne: kolonizacija svemira je bila daleka buducnost a istoricari su pokazivali unazad da bi docarali posledNje americke neotkrivene granice - doline netaknutih suma, kristalno ciste potoke i jezera, koja civilizovani covek nikada ranije nije video, kako se protezu pred Njima izviruci u tisini prirode.

Bilo je lako romantizovati daleku proslost. Zivot je bio usisan divovskim dahom; radosti su bile velike a takodje i katastrofe.

Sve je bilo novo. Za usporedbu, odlazeNje u kuglanu petkom uvece je sredNjih pedesetih izgledalo dosadno i besmisleno.

Romansa i avantura koje dolaze onda kada ste na ivici istorije, a za Amerikance pedesetih su se mogle naci samo u kNjigama ili u lokalnim bioskopima. Amerika je bila toliko stabilna i Njene granice potpuno istražene da je neumorno rasla.

Sa dolaskom sezdesetih ta neumornost je prerasla u akciju. Bob Dilen, Frank Capa i ostali poceli su govoriti starijoj generaciji da su oni beznacajni ljudi iz beznacajnog sveta osudjeni na propast u dolazecoj revoluciji, revoluciji svesnosti, anarhiji verovaNja i morala. Zaista je bila otkrivena nova granica - droge koje uticu na mozak. Uskoro ce socijalna revolucija 60-tih izmeniti lice Amerike. Novosti i avanture su ponovo pronadjene, ali ce cena biti kao nikada.

Zanimljivo je prosetati se parkom Berekliis Pipols 1087, dvadeset godina posle psihodelicne revolucije. Stari gurui su zamukli. Umesto Njih tamo se sada nalaze grupe pogrbljenih ljudi, gundjala i vucibatine, koji su bili omladinci 60-tih a danas su ulicari. Nova "japi" generacija na Kal Berekliju je orijentisana prema karijeri. Oni gledaju prezrivo na ove propalice - pionire LSD-a koji su spalili zastavu i odustali. Ovi mladi ljudi su odbacili potragu za visom istinom i umesto toga rade da bi izgradili svoje karijere. A i ako se "otkace", to je iskljucivo zbog uzitka: kokain, a ne psihodelici, to je za Njih najdraza droga.

Ne samo da je proslo zlatno vreme hipija, vec ih sustizu senke proslosti. Vecina Njih su danas socijalni slucajevi, za koje se brine bas onaj sistem koji su pokusali da uniste. Oni nisu u staNju da doprinesu nesto drustvu, ili cak da zarade za sebe same. Kladam se da su u vreme kada su bili na vrhuncu mladalacke energije, preplanuli, nasmeseni i drogirani na kalifornijskom suncu videli film o tome kako ce završiti, da bi vristali od straha, pobacali sve pilule i marihuanu u Pacifik i preispitali sopstvene snove.

Naravno da su neki od Njih to i uradili. Videli su nesto ispod,

mrvicu pakla ako hocete, sto ih je zaustavilo na Njihovom putu. Majk Mekintos je bio jedan od Njih, koji je za dlaku izbegao ovaj pakao.

On u svom govoru u auditorijumu u Mauiju, kao i uvek, nije mogao da izbegne povremen izlet u bizarno, u apsurdnu satiru na svoj racun.

Pre svega tu su bili "pre-lansirani" opisi. "Nalazio sam se u Dolini Juka u cetiri ujutro na LSD-u, pevajuci svoju TM mantru. Ispod se nalazila zgrada sa belim krovom. Neko drustvo mi je reklo da je to svemirska masina koja je emitovala elektromagnetne impulse i koja ce me vratiti nazad u vreme. Sa druge strane brda se nalazio mali aerodrom. NLO je bio obavezan da stigne na vreme." Njega je tamo namamio tamosnji mestanin po imenu Ron koji je bio preprodavac droge i koji je sebe smatrao novim mesijom. Ron se bavio zenom, jogom i obozavanjem Sotone.

Nije ni cudno sto je Majk zeleo da se ukrca na NLO. Njegov spoljasnji svet u to vreme, 1969, nije imao nista lepo u sebi. U Njegovoj dvadeset cetvrtoj brak mu je bio nepovratno unisten. Zena je pobegla sa decom. Svemirskog oca ona nije zelela za svoju decu. Dugovao je desetine hiljada dolara ljudima koje je podmuklo iskoriscavao. Samo sto nije bio otpusten sa posla. Majk Mekintos je cesto uzimao LSD i druge droge i Njegovo razmisljanje je postajalo sve vise iskrenuto. On je bio zreo za kalifornijski NLO kult koji je vodio zavodljivi vodja kao Ron, cija je smeđa drvena koliba bila postavljena na ivici kanjona. Jedno se moze reci: Ron nikada nije bio dosadan ili predvidljiv. Kao i mnoge psihopate, nije imao nikakav osecaj odgovornosti za ono sto ce se desiti onima koji stave svoje duse Njemu na raspolaganje. Ranjivi, naivni i lakoverni su klasicne zrtve ljudi kao sto je Ron.

Opisujuci sopstveno zaranjanje u ambis, Majk je verovatno opisao slicna iskustva vecine ljudi iz tog auditorijuma na Havajima.

"Jedne večeri me kod Rona ostavio momak koji mi je pre toga poklonio nesto - LSD natopljen otrovom za pacove strihininom. Govor i pogled su mi se jako brzo zamagljivali i postajao sam sve paranoidniji. Sve mi je postalo dokaz zavere. Na zalost oko mene se nalazilo mnoštvo dokaza. Ron je izgledao kao da sedi na podu i stavlja metke kalibra 45 u svoj pistolj, okruzen zainteresovanim sledbenicima. Odjednom sam posumnjao da je Ron bio mafijski ubica unajmljen od strane mojih tajnih neprijatelja da me smakne."

Kada neki ljudi otkriju strah to za Njih postaje rastuci izvor snage.

Ovo je zla dinamika primecena u odredjenim okultnim grupama. Ron je otkrio Majkov strah i poceo se poigravati sa Njim. Sadisticka igra je pocela.

"Valjao sam se naokolo vicuci: 'Rone, pomози mi, pociNjem da gubim razum.'

Ron je smestio jos jedan metak u sarzer revolvera. 'Ti si u redu,' odgovorio je on gadljivim tonom. 'Nema problema'."

Majk je nastavio:"Na Ronov znak, cini mi se da sam osetio one iz sobe kako su me zgrabili. Skinuli su mi cipele, carape i kosulju. Vezali su mi ruke iza ledja. Zatim su mi zavezali platnenu vrecu preko glave. Znao sam da cu umreti i poceo sam da vristim. Video sam oblike duhova kako lebde unaokolo i pozivao sam ih pitajuci se da li su oni bili Bog ili su ga poznavali. Medju Njima je bio Mahariski koji mi je obecao da ce me za stotinu trideset cetiri dolara dovesti do Boga."

Degradacija je poprimila nove oblike. "Uvukao sam se u spavacu sobu. Onda sam prisionio celo uz pod da se molim. Potom sam osetio cev revolvera pritisnutu uz moju glavu. Odjednom sam zacuo zaglusujucu eksploziju. Pucanj iz pistolja kalibra cetrdeset pet koji vam eksplodira tik uz glavu je razarajuci. To sve pomnozite sa snagom LSD-a. Glava mi je bila unistena, Znao sam to. Moj mozak je bio prosut. U stvari je to ili bio corak ili su opalili u zid, ali je za mene na LSD-u to bio kraj. Problem je bio u tome sto sam utisak da mi je mozak prosut nosio dve godine."

Nedelju dana posle incidenta Majk se, ocigledno trazeci pomoc, predao policiji Laguna Bica, govoreci im da je bio sa Bitlsima. On je gajio ovu iluziju vise od godinu dana.

"Tog poslepodneva glasovi duhova su me vodili da krstim samog sebe u Pacifiku a zatim da krenem obalskim autoputem i delim svoje LD rok ploce. Moje reci recepcionerki policije su bile: 'Gospodjo, ja sam sa Bitlsima a oni su u gradu i upravo se spremaju da izvedu nudisticku predstavu uskrusnuca Isusa Hrista u zutoj podmornici'."

Ovo obicno zasmee slusaoce a tako je bilo i toga dana na Havajima. Ali kao dve maske u grckom pozoristu, postoji neverovatno tuzan izraz ispod na izgled komicnog. Ludilo je neka vrsta pakla. To je usamljeno, to je zastrasuje. Na mnogo nacina to je krajNje otudjeNje od svih stvari. Prvo od ljudi a potom i od same stvarnosti.

Sirvud Virt, autor kNjige "Za Majkovu ljubav" opisuje ovaj dirljivi, patetici trenutak posle Majkovih reci upucenih policiji: "Bio je prekrasan februarski dan u Juznoj Kaliforniji. Kosovi su pevali a breskva je tek procvetala, ali za Majka Mekintosa zivot je izgubio svoju lepotu. Znao je da je dodirnuo dno. Lagani sarm, nestasno i zabavno ponasaNje ga je napustilo. Nije Majk cesto plakao - jednom kada se Njegov stariji brat David sudario sa telefonskim stubom i poginuo; jednom kada je raskinuo sa sredNjoskolskom ljubavi i jednom, najgore, kada je Sandra otisla sa malom Melindom. Ali ovog nedeljnog jutra Majk je plakao jer je bio na psihijatriji, zatvoren u sobu za mentalne slucajeve sa nekim cudnim likovima i nije izlazio napolje."

Danas kad je pricao dogadjaj pred svojom publikom, ovaj bivsi pacijent je bio pastir verovatno najvece crkve u San Diegu, Horizon Krischn Felosip. Narasla je na 5000 a Majk je bio popularan govornik. Trebalo je da se uskoro pojavi na televiziji dajuci svoje svedocanstvo na velikom Bili Grejem skupu u Anhajmu. Nije lose za propalog i psihopatskog ulicnog hipija zatvorenog u OrinDz Kauntiju na psihijatriji. To je bila

istorijska činjenica: ne samo da je Hristos promenio Majka, već je Majk sada ziveo zavidno plodan zivot.

Iskreno govoreci, ja se nikako ne prestajem cuditi ovom cudu. Dobro se secam veceri u Kalvari Cepl Kosta Mesa kada je Majk ustao i napokon istupio napred da preda svoj zivot Hristu. Tih dana, aprila 1970, on se u potpunosti stapao sa morem mladih u nasoj crkvi koji su bili bosonogi i neosisani, a koje smo uvek prihvatili onakve kakvi jesu. Hristos ne bi ucinio nista manje.

A ipak kada smo Majk i ja kasnije razgovarali, iskreno sam se pitao da li ce se on ikada vratiti na zemlju. Tokom tih osetljivih godina, kasnih 60-tih i ranih 70-tih, imali smo hiljade mladih kao sto je Majk koji su nam dosli iz hipi kulture. Nisu svi uspeli, jer su tako duboko pali u svoju potragu za duhovnom stvarnoscu. Mnogi su mislili da su to pronasli u psihodelicima. Osecali su da je Njihov zadatak da stvore svet ljubavi i mira tako sto ce svakoga istovremeno drogirati, imali su svoju verziju raja na zemlji.

Vudstok je bio dramaticna demonstracija svetu o utopiji koja se moze desiti kada se gomile ljudi zajedno drogiraju, odbace razmisljanje i samo se "otkace" uz rok muziku. Istina, nekolicina ih se zabavljala. Ali je tamo ostala realnost prevelikih kolicina droge, orgija, silovanja, tuca i kradja da uprljaju ocekivanu sliku savrsene skladnosti i bratske ljubavi. A sistem ishrane jedva da je izdrzao tri dana. Kada je pola miliona divljaka napustilo "Vudstok naciju" iz GorNje drzave NJu Jork, nekad zelena polja su bila unistena a tone djubreta su letele nosene vetrom. Kisa je stvorila ogromno polje blata na kojem su plesali dok se festival otezao u treci dan. Mozda je blato bilo metafora onoga sto je dolazilo.

U roku od nekoliko meseci nadolazilo je drugo utopijsko iskustvo. Roling Stonsi su imali ogroman koncert u Altamontu, Kalifornija. Bila je to stravicna noc za hiljadu ljudi. Carstvo zlih duhova je bilo tamo. Bilo je jos vise nasilja, silovanja i tuca. Ovaj put je bilo i ubistava. Andjeli pakla, sluzeci kao "policija", izboli su coveka a to je potpalilo haos. Desilo se to dok je Mik

DZeger pevao "Simpati for di Devl" (Simpatije prema djavolu - prim. prev.). Andjeli pakla su se sjurili napred da ubiju prvog koji stvara probleme i da od Njega naprave primer prilično slabuNjavoj deci cveca koja su se gurala prema pozornici. Kada je momak izvukao noz, to je bilo sasvim dovoljno Andjelima da ga samelju. Do kraja Altamonta hipi utopijski san o univerzalnom bratstvu i ljubavi je bio raspršen. Oni su negovali ruzicasti ideal nevinog ili plemenitog divljaka: da je covek oslobođen civilizacije u sustini dobar i neiskvaren. Ali ono sto su ljudi videli u sebi samima i u drugima dok su bili drogirani bila je gomila potpune perverzije, nasilja, tvrdoce i sebicnosti koja je bila zastrasujuca. Ova stvarnost je signalizirala kraj hipi ere.

Posle Altamonta, slomljene i razbijenih iluzija, mnoge zrtve narko kulture su se pojavile na pragu Kalvari Cepla. Culi smo neke neverovatne price. Mnogi od ovih mladih su svoje mozgove toliko spalili razlicitim snaznim sastojcima da se nikada vise nisu vratili od osteceNja. Otili su predaleko na svom putu fantazije i nisu mogli pronaci put do stvarnosti. Neki od Njih su u vene ubrizgavali gotovo bilo sta, ukljucujuci i kikiriki puter, u potrazi za novom vrstom "uzbudjeNja".

Tih prvih sest meseci, dok je Majk pricao o svom svetu fantazija, pitali smo se da li je i on jedna od trajnih zrtava. Napokon smo приметili promene koje su za nas predstavljale ohrabrujuce znake. Videli smo kako je Bog poceo obnavljati ono sto je crv unisteNja pojeo.

U roku od nekoliko meseci posle Njegovog obraceNja, premestili smo dvadesetsetogodisNjeg Majka, koji je isao od kuce do kuce ili kolibe u NJuport Bicu, u kucu koju smo otvorili. Prava namena kuce je bila da novoobracenoj omladini, koja nije bila ukoreNjena, pruzi mesto koje ce moci nazvati domom. Bog nam je pokazao stvarnu potrebu i mi smo odgovorili na najbolji nacin, kako smo mogli.

Mladi koji su bili sputani drogama dobili su slobodu u Isusu. Prali su se i radili zajedno okruzeni ljubavlju - pravom ljubavlju, Hristovom ljubavlju. Tesko su radili i karakterno rasli kako su

se suočavali sa odgovornošću i pridržavajući odluku. Ovo je značilo moralnu izdržljivost i samokontrolu. Ako su protraćili godine u nepromišljenoj raspustenosti, stare navike su morale biti prevaziđene. Ali se smeh neiskvarenosti povratio. A promenljivi uslovi našeg doma prikazivali su im njihove sopstvene unutrašnje promene. Mnogi su strugali, farbali i ponovo gradili kuću. Drugi su izašli i našli odgovorne poslove a novac ulagali nazad u kuću. Placali su svoje dugove i naučili da se suoče sa odgovornostima zrelosti.

Očigledno je bilo da Bog stoji iza ove temeljne promene. Kućna zajednica se molila, nesebično sebe pružala drugima i poučavala svog Otkupitelja na stranicama Biblije. Ovo je bilo sve samo ne jeftin beg za mlade koji su odrasli naviknuti na lagani život i uživanje kada su mogli da rade šta god su i kad god su hteli. U međuvremenu je Majk rastao kao gljiva posle kise. On je postajao nadaren vođa i učitelj kako je preuzimao sve više odgovornosti oko službi u kući.

Ali tu su se još nalazili vidljivi podsetnici Majkove prošlosti. Sandi, Majkova bivša žena, vratila se u grad. Nekad, kada ju je prvi put upoznao, sarmirao ju je svakim mogućim izgledom i pojavom, izmisljajući jednu neverovatnu priču za drugom. On, propali srednjoskolac, citao je odeljke iz visokoučenih knjiga da bio ovoj studentkinji izgledao učeno. Tvrдио je da je student medicine na Univerzitetu u Oregonu. U drugim prilikama priča bi se promenila.

Posle samo par nedelja poznanstva sa Majkom Sandi se slozila da odu u Las Vegas na zabavu i da se uda za Njega. To je bila jeftina građanska ceremonija za dvanaest dolara. Položili su svoje zavete u Džinsu i bosonogi. Ubrzo je, međutim, Majkov sjaj izbledeo. Sandi je napokon ugledala krajnju kontradikciju u Njegovom životu. Do tada je ova lepa i predana devojka bila primorana da napusti fakultet da bi izdržavala Njih i Njihovu malu devojčicu dok je on surfovao i drogirao se. To je bilo previše. Tako je ona, po drugi put trudna, pobegla u luksuzni dom svojih bogatih roditelja na Istoku. Njihov prezir prema ovoj otpadnici od društva je bio

potpun.

Naravno, ako poznajete celu pricu o Majku Mekintosu, dok je kao dečko odrastao u Oregonu, onda postoji jos jedna strana medalje. Vidimo u stvari tuznu pricu o mladosti koja obecava kako biva raznesena cekicem okolnosti. Bilo je vreme, u Njegovim svetlijim, nevinijim godinama, kada je Majk bio odlican ucenik i jos bolji igrac bejzbola. Bio je jedan od najboljih igraca Kab Skuta, imao je puno prijatelja i na pocetku sredNje skole bio je proglasen za ucenika godine. Majk je u to vreme bio spreman da poveruje u bila sta i u bilo koga. Imao je zlatni suncevi osmeh. Osetljivost i raNjivost su mu bili u prirodi. Iako mu je zivot uvek bio tezak, Majk je svagda bio u staNju da se izdigne iznad toga, gledajuci vedriju stranu. On je u ovome uspevao kroz gladne i nesigurne godine uvek iznova rasturenog doma i siromastva koje ga je pratilo.

Ali posle svega svet je slomio Majka. Njegov deo nesrece je izgledao potpuno neproporcionalan u odnosu na druge ljude. Sve sto mu je ikada ista znacilo bilo je oduzimano od Njega malo po malo dok nije osetio kao da nema nista.

Pre svega, tu je bio udaljeni otac alkoholicar koga nikad nije upoznao. Kada je napokon dobio oca za kojim je zudeo, treceg coveka za kojeg se udala Njegova majka, i on mu je odjednom oduzet. Ocu je otisao. To ga je tesko pogodilo. Ali zavrzni udarac Majku stigao je kada je Njegov stariji brat, primer i figura heroja, poginuo u automobilskoj nesreci. Odjednom je zivot dobio gorak ukus kosmicke sale. A ako je zivot sala, onda ga treba tako i tretirati. Majk je otisao iz sredNje skole, prijavio se u vojsku neko vreme a zatim se zaputio na pustiNjski usamljen put litalice. Kada je upoznao Sandi, vec je bio zreli bitanga sa plaze koja je znala kako da manipulise i gNjavi ljude da bi dobila ono sto hoce. Za buducnost nije video nikakvu nadu pa je naucio da zivi za trenutacna zadovoljstva.

Sada se Sandi vratila da zavrsi fakultet, ovaj put bez Majka da joj ne pokvari zivot.

Ali je Majk jos uvek imao zakonsko pravo da kao otac vidja

svoje dete. A sada kad je postao hriscanin, bilo joj je tesko da ne primeti promenu u Njemu. Sandi je stalno ponavljala samoj sebi da to izgleda previse lepo da bi bilo istinito. Osim toga Majk je premnogo puta prevario. Sandi je kriticki posmatrala Majka i primecivala da je ova promena u Njemu stalna i kvalitetna. Na kraju je, bez Njegove manipulacije, otisla na Kalvari Cepl koncert na plazi, dok je on ziveo u komuni, i to je resilo sve. Sandi nije mogla poreci isti duh ljubavi u hriscanima koji su preplavili plazu i onog koji je primetila u Majku. Kada je dat poziv za prihvataNje Hrista, Sandi je, u suzama, klekla da preda svoj zivot Hristu. Uopste ne sumNjam da je Bog znao da je Majku potrebna Sandi, u zivotu i u Njegovoj sluzbi.

Onog dana kada sam imao privilegiju da ponovo vencam Majka i Sandi, dok je mala plava Mindi nosila cvece, suze radosnice su slobodno tekle jer smo znali da je Bozija obnova potpuna. U stvari vencaNje je moralo biti zaustavljeno na polovini jer je previse ljudi jecalo ukljucujuci mladu i mladozeNju. Taj dirljivi trenutak je tesko opisati.

Dok se Majk razvijao tokom zivota u komuni i posle Nje, bilo je ocigledno da je on imao sposobnosti da bude vodja a bio je i izvanredan govornik. Njegovi rezultati koje je postigao kao trgovac pokazali su da je on bio odgovoran i marljiv. Takodje je bio jako zainteresovan za muziku. Kad smo poceli "Maranata! Mjuzik", nas prvi album u kome su bile predstavljene sve nase grupe, Majk je postao nas prvi distributer. Tih dana on bi napunio prtljaznik svojih kola albumima i putovao po celoj Kaliforniji ukljucujuci hriscanske prodavnice da prihvate ovu novu vrstu hriscanske muzike.

To je upalilo i prodaja je pocela. Kako je Majk dokazao svoje sposobnosti, prepustili smo Maranata! Mjuzik Njemu i on je postao direktor. Ali je Majkova prva ljubav ostala zelja da prenese svoju veru publici na evangelisticki nacin. Muzika je bila na ubedljivom drugom mestu jer je primetio da ona privlaci pazNju publike i otvara mogucnosti za otvoreniju komunikaciju.

Kao direktor Maranata! Mjuzika Majk je takodje imao ulogu vodje puta raznih grupa. Tako je on, na turnejama, koristio

pauze na koncertima da izađe na binu i da svoje svedocanstvo ili da podeli nešto što mu je na srcu. Ova kratka pojavljivanja na bini su postala trenuci za kojima je težio. On je znao po ocima publike da je dopirao do njih. U vreme kada je gostovao sa grupom i raznim muzicarima u Manili gde su svirali pred 15.000 ljudi za jedno veće, Majk je postizao impresivne rezultate kao govornik tokom ovih pauza na koncertu.

U to vreme 1975 neki studenti su mi dosli sa Univerziteta u San Diegu, raspitujući se da li bih mogao poslati nekoga u San Diego da započne crkvu. Oni su dolazili svake nedelje na službe u Kalvari Cepl. U trenutku sam pomislio na Majku, znajući da je on Božiji izbor za ovaj zadatak. Majk je već redovno odlazio u San Diego svake nedelje da drži njihov brzo napredujući biblijski čas u Hospitaliti kući (gostoljubivoj - prim. prev.) u Balboa Parku.

A ipak kada sam rekao Majku da ću mu dati plaćeni odmor od mesec dana da bi se preselio u San Diego da započne Kalvari Cepl bio je razočaran. Počeo je da gleda na mene kao na oca koga nikad nije imao i to je za Njega bilo kao kada otac kaže sinu da napusti dom. Ali posto me je voleo kao oca, on se preselio u San Diego bez oklevanja da radi na najbolji mogući način da bi me učinio ponosnim na svoga sina po veri.

Za samo nekoliko meseci Majk me je pozvao da govorim na njegovom času sredom uveče, koji se već onda održavao u velikom crkvenom auditorijumu u Linda Visti. Doista nisam mogao biti ponosniji i uzbudjeniji nego dok sam gledao stotine ozarenih mladih lica kako pune auditorijum, a koji su bili obraceni zahvaljujući Majkovoju službi. Nedeljne službe su imale preko hiljadu posetilaca.

Za maNje od godinu dana Majk je razgovarao sa nama o kupovini Nort park pozorista, gde su Burns i Alen i Sofi Taker jednom održali koncert. Ovo veliko pozorište je bilo potrebno da primi hiljadu mladih ljudi koji su se pojavljivali. Pomogli smo im da kupe pozorište, koje je ubrzo bilo prekrasno uređeno.

Nedeljom su imali tri prepune sluzbe, dok se masivna bina sjajila od muzicara sa bubNjevima i elektricnim gitarama, akusticnim gitarama, trubama i svakakvim klavijaturama okruzenim zvucnicima koji su bili visi od muzicara.

U Nort parku muzika je bila elektricna. A kada bi Majk izasao da govori, mogli ste cuti muvu kako leti. U ovom govorniku su bili sjediNjeni virtuoz humora, ironije, usmerenog uvida i beskrajnih prica. On je bio spontan dok je pravio gegove, ili se mimikom izrazavao, ili postajao komican, ismevajuci samog sebe. Ispod svega toga je bila ziva svesnost Bozije milosti i ljubavi, sto je sve iznosio kroz Bibliju. Izgledalo je da se niko ne moze toga zasititi. Pred Njima je bio jedan od Njih kojeg je dotakao Bog i oni su se tome divili. To im je dalo nadu, surferima, onima koji su koristili drogu i japijima. Gotovo da nisu probali nista sto Majk nije pre probao. A kada je on govorio govorio je sa autoritetom nekoga ko zna sta govori i u to duboko veruje. Ponekad je bio u sarenoj majici kratkih rukava, nekad bi opet obukao sako i kravatu, ali je ispod svega bila smrtno ozbiljna zabrinutost za duse koje su bile pred Njim.

Majk je poceo skolu za evangeliziraNje, poceo je da uci stotine mladih ljudi da svedoce o svojoj veri. Takodje je inicirao radjaNje drugik crkava u okrugu San Diego i hrabrio kljucne ljude iz vodstva da se odvoje od maticne crkve i zapocnu svoje. Ako zapitate Majka, on ce vam verovatno reci da je vise evangelizator nego sto je tamac Biblije. Mozda ce vam cak reci da ima tajnu zelju da bude na putu i govori na skupovima vise nego da snosi odgovornost za vodstvo crkve. Do sada je bio u staNju da izvrsi obe te obaveze.

Ja se molim da Majk uvek ostane otvoren prema Duhu, da nikad ne zaboravi ko je bio i ko je sad, i da nastavi ponizno uciti. Takodje se molim da ne posrne zbog ponosa ili neke druge zamke. Svi mi u sluzbi moramo stalno razmisljati o tom savetu - "Onaj ko misli da stoji neka pazi da ne padne." Kao i svi mi, Majk ima oziljke proslosti i slabosti koje ga, ako ih ne preda Svetom Duhu, mogu savladati. Nase utociste bi trebalo

da bude to da nikada ne zaboravimo svoju prvu ljubav. Ne treba da zaboravimo ni pustih duhovna iskustva prošlosti kada stvari nisu išle tako lako. Koliko god da je Bogu bilo lako da nas dovede u sezonu blagoslova, ja uvek držim na umu da nas isto tako lako može ponovo staviti u fioku. Neka Bogu zauvek pripadne slava!

Danas svaka veća opština u okrugu San Diego ima Horizon Kalvari Cepl zajednicu, a glavna crkva, Horizon Krisćen Zajednica, preselila se na ogroman školski kompleks gde se nalaze auditorijum, kantina, teniski tereni, kosarkaski tereni, gimnastička dvorana, učionice, prodavnica knjiga. Majk je na radio i na TV emisijama, Njegova crkva izdaje visokotirazni list po imenu "Horizon Internesnl Magazin", a brojne evangelističke misije Njegove škole evangeliziraju imale su dalekosezne efekte u raznim stranim zemljama.

Ja mislim da život Majka Mekintososa pokazuje najveće izlećenje i oslobađanje od najšireg spektra kulturnih izopacenosti koje su okruživale generaciju Kalvari Cepl pastira iz 60-tih. Majk je bio zahvaćen takvim izopacenostima kao što su ludilo, droge, poljuljana etika i moral, kao i razvod Njegovih roditelja i Njegov sopstveni. Ja sam video Majka Mekintososa kako se meću od beznadežne bitange sa plaze, mentalnog slucaja i razvedenika, do čoveka koji je razuman, predan i odan. On je sada odgovoran muž i otac čija je dalekosezna služba postala fenomen. Ako to ne pokazuje da je Bog stvaran, i ako ne zadovoljava skeptika, onda nisam siguran šta ga može zadovoljiti!

Sada u molitvi potražimo pomoć od Svetog Duha da razumemo jednostavne biblijske principe koje su Majk i ovi ostali naučili u Kalvari Ceplu, stvari koje sam ja morao naučiti kroz godine iskustva u borbi i neuspehu. Da li su ove istine prenosive? Mogu li i drugi, bez formalnog biblijskog obrazovanja, slediti ove principe i razviti velike i uspešne službe? Stotine jakih crkava izgleda da to potvrđuju.

Principi za rast crkve

Mnoge crkve su izgradjene oko pastirove licnosti i rezultat toga je da delo ne moze biti duplirano a koncepti nisu prenosivi. Pokusaj imitiranja osobina druge licnosti nikada nije uspesan. Bog nas je stvorio jedinstvenim individuama i NJegov Duh nas pomazuje na osnovu nasin licnih karakteristika.

Mnogo puta pastir koji zudi da vidi rast crkve napravi gresku i ide u velike, uspesne crkve, gledajuci Njihove programe i posmatrajuci nacin na koji pastir komunicira sa svojim ljudima. Zatim pokusava da kopira program i licnost. A to nikako ne ide.

Istina je da Bog stvarno radi kroz licnosti, one igraju veliku ulogu u nacinu ophodjenja sa ljudima. Kalvari Cepl je izgradjena na principima a ne na licnostima, principi su prenosivi i vase za sve licnosti koji su razlicite.

Kada sam tek usao u sluzbu, sluzio sam u denominaciji ciji je najveći naglasak bio na evangeliziranju. To se ocitovalo u cijenjenici da je prva informacija koja se trazila u mom mesecnom izvestaju bila broj spasenih ljudi. Sledeca kolona je bio broj ljudi koji su bili krsteni. Tako cesto sam slusao da je primarna svrha Crkve evangeliziranje sveta, pa je svaka moja propoved bila o tome i pozivima da ljudi prihvate Isusa Hrista kao svog Gospoda i Spasitelja.

Moje najveće razocaranje bi nastupilo kada bih spremio ono sto sam osecao da ce biti snazna evangelisticka propoved, koja ce zasigurno obratiti i najtvrdjeg gresnika, i kada bih onda stigao u crkvu a tamo, na moje zaprepasceNje, ne bi bilo nijednog gresnika. Dok bih stajao na bini gledajuci u zajednicu - svakoga sam znao po imenu -, znao bih da nigde nema nijednog gresnika. Tokom pesama molio bih se da Bog nekako posalje gresnike u crkvu a kada moje molitve ne bi bile uslisene, morao sam propovedati svoju evangelisticku

propoved svetima, bez ikakve nade u obraceNje. Kao opste pravilo dodao bih nekoliko tacaka da bih kritikovao clanove zajednice zbog Njihovih neuspeha u nastojaNju da budu svedoci kakvima ih Gospod zeli. Govorio sam im da, kad bi sluzili Gospoda i radili ono sto je Bog za Njih zeleo, sigurno bi doveli nekog od svojih komsija sa sobom da cuju Boziju Rec i da se spasu. Poceo bih da tucem ovce zato sto se nisu efikasno mnozile ili svedocile za Isusa Hrista.

Srce mi se para kad pomislim na te rane dane moje sluzbe, kada sam stvarao frustrirane i krivicom opterecene vernike. Oni su osecali krivicu zbog toga sto sam ja govorio istinu: oni nisu bili ispravni svedoci za Hrista. Njihovi zivoti se nisu merili biblijskim standardima. Bili su frustrirani jer su zeleti da zive pobednickim zivotom i da budu svedoci, ali nisu znali kako jer je Njihov pastir naglasavao evangeliziraNje umesto da hrani Hristovo telo.

Ovo je bila prva lekcija. Tradicionalno sam osecao da je primarna svrha Crkve evangeliziraNje sveta. Ali, biblijski, Pavle nam u Efescima 4 kaze da je primarna svrha Crkve da izgradi Hristovo telo, da usavrši svete za rad u sluzbi, da ih dovede k zrelosti i jedinstvu vere da vise ne budu kao bebe vec da se u potpunosti razvijaju u Isusu Hristu. Svojim stalnim naglasavaNjem pokajaNja od mrtvih dela i doktrine krsteNja omanuo sam i nisam uspevao da ljude dovedem u potpuno zreo odnos sa Gospodom te su ostajali u staNju duhovne infantilnosti.

Druga lekcija u mojoj sluzbi je dosla na interesantan nacin. Moje poruke su bile tematske, izradjene od odeljaka iz cele Biblije.

Nije bilo ustaljenog toka u mom propovedaNju. Jedne nedelje moj tekst

bi bio iz Mateja, druge iz Izaije, trece iz Otkrivenja, zatim iz 1. KNjige Mojsijeve. Ja bih govorio o bilo kojoj temi koja bi me zainteresovala te nedelje ili o bilo kojem odeljku koji bi mi progovorio. Najtezi deo sluzbe u to vreme je bilo pronalazeNje

teksta na osnovu kojeg cu propovedati. Nasao bih sebe kako citam jednu kNjigu iz Biblije sve dok neki odeljak na neki nacin ne bi zastao u mojoj glavi i onda bih odatle razvio tekst svoje poruke. Otkrio sam da sam imao oko dve godine dobrih tematskih propovedi pre nego sto mi ponestane ideja tako da je par mojih prvih pastoralala trajalo po dve godine. Posto bih iscrpeo svoje dve godine teksta, trazio bih premestaj u drugu crkvu. Ovo se nastavilo dok nismo dosli u Hantington Bic. Nase dve godine su polako isticale i bilo je vreme da se ponovo preselimo, ali je iskrsnuo jedan problem - zavoleli smo Hantington Bic! Voleli smo da zivimo tamo a nasa kcerkica je upravo posla u skolu. Nismo zeleti da odemo.

Odjednom sam se nasao pod pritiskom da nadjem vise tekstova i vise propovedi. Bas tada sam citao kNjigu "Apostol DZon" (Apostol Jovan - prim. prev.) koju je napisao Grifit Tomas. U jednom od poglavlja on je dao zabeleske proucavaNja Prve Jovanove poslanice. Dok sam proucavao zabeleske, otkrio sam da su odlican materijal za propoved i da ih ima priblizno cetrdeset. Odlucio sam da ako bih ja govorio iz Prve Jovanove nedeljom pre podne, mogli bismo provesti jos godinu dana u zajednici koju smo zavoleli. Kupio sam par komentara Prve Jovanove i poceo temeljno proucavaNje poslanice. Prosirio sam zabeleske Grifita Tomasa i proveli smo godinu dana u proucavaNju Prve Jovanove.

Interesantno je da je u toku te godine nasa crkva iskusila veci rast nego sto smo ikada do tada videli. Takodje smo imali vise obracenih i krstenih nego ikada pre u proslosti. LJudi su odjednom bili ispuNjeni radoscu u svom hodu sa Hristom, iskusili su vecu nadmoc nad grehom i imali vecu sigurnost u svoje spaseNje. Naravno, ovo su tri razloga zasto je Ivan napisao poslanicu a nama je receno da se Bozija Rec nece vratiti prazna vec ce ispuniti svrhu zbog koje je poslata. Posto je ova poslanica poslata da vernike dovede u puninu radosti, slobodu od greha i u sigurnost spaseNja, Bozija rec je uradila svoje u Njihovim zivotima.

A ja sam naučio drugu lekciju: ekspoziciono učenje (tumačenje Pisma) je jače od tematskog za hranjenje stada. Posle godinu dana mi i dalje nismo želeli da napustimo Huntington Bic. Posto sam do sada razvio stil proučavanja cele jedne knjige, odlučio sam da kao sledeću uzmem poslanicu Rimljanima, za koju nam je profesor u školi rekao da će preobraziti bilo koju crkvu. Kupio sam sve moguće komentare poslanice koje sam uspeo da nađem i proveo dve godine proučavajući ih. U ovom periodu crkva se udvostručila. Rad Duha u srcima ljudi je postajao sve uzbudljiviji dok su otkrivali, kao što sam i ja, Božiju milost i počeli da se odnose prema Bogu na nov način. Bas sam u to vreme nabavio novi Halejev "Biblijski priručnik". (Svoj sam uvek davao novim obracenicima.)

U uvodu sam pročitao zabelesku o tome da je najvažnija stranica u knjizi 814. Ja sam okrenuo tu stranicu da vidim šta je gospodin Halej smatrao najvažnijim. Tamo je bila jednostavna preporuka da svaka crkva ima zajednički plan čitanja Biblije i da pastirova propoved bude na osnovu dela Biblije koji se čitao protekle nedelje. Nikada nisam ljude proveo kroz celu Bibliju. U stvari, ni ja sam nikada nisam seo i pročitao Bibliju od početka do kraja.

Tako sam stigao do treće lekcije - odlučio sam da podjem sa crkvom kroz celu Bibliju, deset poglavlja nedeljno, i da moja propoved bude iz jednog od tih deset poglavlja koje su vernici pročitali. Sledio sam ovu praksu mnogo godina do sada i video ljude u crkvi kako, po prvi put u svom životu, pročitaju celu Bibliju.

Ove dve promene - od tematskih poruka do ekspozicionog učenja i do prolaska kroz celu Bibliju - naučile su me nekim veoma fascinirajućim stvarima. Pod jedan, shvatio sam da tokom godina mojih tematskih propovedi nisam imao istinski naglasak na Bibliji u svom radu. Iako sam svaku propoved vrsio na osnovu Pisma, moje propovedanje nije bilo biblijski izbalansirano. Pismo nam govori o Božijoj ulozi i ulozi čoveka. Vecina mojih tematskih propovedi naglasavale su ljudski

aspektat. Bile su to propovedi koje opomiNju ljude da se mole, da svedoce, da budu predani, da sluze.

Ali kada udjete u Bibliju i nastavite kroz celu kNjigu, otkricete da je veci naglasak na onome sto je Bog uradio za coveka, nego na onome sto bi covek trebalo da uradi za Boga. Na neki nacin, kroz tematske propovedi, ja sam naglasavao sta bi trebalo da mi radimo za Boga da bi nam Bog mogao odgovoriti. Ucinio sam coveka zacetnikom a Boga onim ko odgovara. Na primer, ako das, Bog ce ti vratiti, nemerljivo, nebrojivo vise. Ako slavis, bices blagoslovljen osecaNjem Njegovog prisustva, jer On prebiva u slavljeNju svog naroda. Ako pridobijes duse, bices mudar i sjaces kao zvezde, zauvek.

Ali sada sam naucio da je Bog inicijator i da je Njegov deo uvek prvi. Uzmimo poslanicu Efescima za primer. Pavle provodi prva tri poglavlja poslanice govoreci crkvi sta je Bog uradio za Njih. On pociNje ovaj deo recima: "Blagoslovljen Bog i otac Gospodina nasega Isusa Hrista, koji nas je blagoslovio savakim blagoslovom duhovnim na nebesima kroz Hrista." A onda nabraja prekrasne duhovne blagoslove i koristi koje imamo od Boga. Tek kad stigne u cetvrto poglavlje on se bavi ljudskom odgovornoscju hrabreci ih da zive dostojni svog poziva.

Bog je bio inicijator i Pavle je savetovao coveka da odgovori Bogu. Otkrio sam da kada ljudi pocnu otkrivati ko je Bog i sve sto je On uradio, oni teze da se odazovu Bogu i ne treba ih gurati i opomiNjati da se mole ili da sluze. Sada su se dobrovoljno stavljali u sluzbu i nisu imali dovoljno vremena da sve urade za Gospoda kad su shvatili sta je On ucinio za Njih.

Drugo sto sam naucio iz ovih lekcija jeste da je evangeliziraNje prirodni nusprodukt zdrave crkve. Kada sam u ranijim godinama svoje sluzbe konstantno naglasavao Njihovo istupaNje i pridobijaNje nekoga za Isusa Hrista, broj ljudi koji su dolazili Gospodu je bio veoma mali. Kada sam poceo da hranim Hristovo telo Bozijom Recju, imali smo vise obraceNja i krsteNja u prvoj godini nego u bilo kojoj prethodnoj. I kako su ljudi nastavili napredovati, brojke su se sledece godine

udvostrucile i tako se nastavljalo jer su ljudi sada bili snazni i zdravi.

Onda smo se nasli u trecjoj interesantnoj promeni usred ovih iskustava. Bozicne i uskrsNje nedelje su bile prava ludnica. Uvek je dolazilo tako puno ljudi u nedeljnu skolu i u crkvu da prostorije nisu mogle da ih prime. Oni koji bi dosli jednom ili dvaput godisNje dosli bi na najnesnosljivije okolnosti, sto ih bas ne bi ohrabrilo da redovno nastave dolaziti.

Da bismo resili problem prenatrpanih prostorija i opste zbrke, odlucili smo da na Bozic i Uskrs ne drzimo prvo nedeljnu skolu pa onda sluzbu vec da nedeljnu skolu za decu i sluzbu za odrasle odrzimo istovremeno. U proslosti smo otkrili da bi mnogi ljudi dosli u nedeljnu skolu i otisli pre crkve pa nikada ne bi culi Evandjelje. Tako smo odraslima skupljajuci ih zajedno na uceNje dali vecu mogucnost da prime poruku Evandjelja.

Svima se to dopalo toliko da smo isto to nastavili da praktikujemo preko cele godine. Takodje smo otkrili da je nivo pazNje odraslih bio na puno vecem nivou kada deca nisu bila prisutna na sluzbi i uceNju zajedno s Njim. Bili su u staNju da razumeju i prime puno vise bez uznemiravaNja od strane svoje dece koja bi se muvala oko Njih. U ovoj novoj postavci, kada jutarna sluzba i nedeljna skola idu paralelno, ja sam na neki nacin postao ucitelj odraslih na casu koji se odrzavao u glavnoj sali. Posle smo sasvim prirodno dosli do cetvrte lekcije: udvostrucene sluzbe. Ovo je ispalo jos bolje jer su oni koji su drzali nedeljnu skolu mogli pohodjati sledecu sluzbu i to nam je obezbedilo puno vise dobrovoljaca za program nedeljne skole.

Pri prelasku na udvostucene sluzbe otkrili smo da su maNje zgrade bile u staNju da prime dva puta veci broj ljudi. Tako kada smo programirali izgradNju, namerno bismo gradili auditorijum i zgradu da bismo imali udvostrucene sluzbe. Otkrili smo da ima ljudi koji vole dolaziti ranije a i onih koji to vole kasnije, i bili smo u staNju da uvecamo ukupno clanstvo bez prosireNja zgrade ili osoblja. Kao dodatnu pogodnost sada smo imali dve zajednice koje izdrzavaju jednu zgradu. To je znacilo da jedna zajednica moze izdrzavati nas lokalni

program a visak fondova moze biti prebacen za misijske poduhvate. Kada smo posle razvili tri sluzbe, postalo je jos uzbudljivije jer smo onda bili u staNju da damo dve trecine buDzeta za misiju dok bismo samo jednu trecinu koristili za sopstvene potrebe. Ovaj sablon je nastavljen do danas.

Zatim sam naucio petu lekciju za izgradNju snazne crkve. Doziviljavali smo takav rast i tako puno novoobracenih da smo uskoro privukli pazNju nasih pretpostavljenih. Kada bi velika crkva u nasem okrugu imala otvaraNje, mene bi zamolili da ga preuzmem. Dok bih bio u toj crkvi, grupa bi se zainteresovala za rad Svetog Duha. Pozvali bi me da dodjem i drzim biblijske casove u Njihovim domovima, jer ne znaju skoro nista o Bibliji, osim svakodnevnih citata iz svoje molitvene kNjige. Takvim biblijskim casovima bi uskoro prisustvovali toliko ljudi da bi se morali podeliti na dve grupe.

Lekcija o vaznost kucnih biblijskih casova je bila neproceNjiva. Na ovim casovima ja sam razvio potpuno novi stil uceNja. Umesto nedeljnog govornickog stila ja bih samo sedeo i govorio prirodno. Oni bi se osecali slobodni da upadnu kada ne bi razumeli odredjeni deo ili Njegovo tumaceNje, i to bi se pretvorilo u zive diskusije. Otkrio sam da im se proizvelo vreme pazNje. U crkvi bi posle trideset minuta propovedaNja ljudi bili iscrpljeni. Ali mogli smo sedeti sat i po do dva sata u kuci i ljudi bi bili razocarani kada bih prestao.

Kasnije kada smo poceli Kalvari Cepl, zapoceli smo vise kucnih biblijskih casova. Cas ponedeljkom uvece je bio za mlade ljude i ja bih se maNje-vise "prepirao" s Njima dok bismo bili u dnevnoj sobi kuce u Kosta Mesi. Grupa bi uskoro postala tako velika da vise ne bi stala u kucu. Deca bi sedela u trpezariji, kuhinji, na stepenistu, u hodniku, napolju bi bilo onih koji nisu mogli da udju. U to vreme smo gradili nasu prvu zgradu. DoNja ploca je bila izlivena, tako da bismo nocu namestili svetla i klinci bi sedeli na ploci, a i ja sa Njima. Kako je vreme prolazilo, izgradili smo zidove oko Njih. Bas u to vreme smo poceli dopirati do stotinu mladih ljudi koji su bili upetljani u hipi kulturu. Uzivali su u tom neformalnom sedeNju

napolju kada ucitelj umesto da im propoveda samo razgovara s Njima.

Iz ovih neformalnih razgovora ja sam razvio stil uceNja na prirodan, gotovo konverzacioni nacin. Samo razgovaram sa zajednicom o Bozijim stvarima, lepotama NJegove prirode, NJegovog kraljevstva. Otkrio sam da se ako pricam - umesto da propovedam - vreme pazNje prosiri na sat vremena dok sede sa otvorenim Biblijama uceci Boziju Rec. Pola sata propovedaNja moze izmoriti ljude, ali sat uceNja, ako se radi lakim konverzacionim stilom, ne moze.

Ovo nisu komplikovane lekcije. U stvari tajna koju zelim da otkrijem onima koji zele da udju u sluzbu jeste da jednostavnu Boziju Rec uce jednostavno. Tradicija moze biti teska za savladavaNje, ali je nedostatak rasta crkve jos vise obeshrabrujuci. Bilo je uzbudljivo posmatrati Kalvari Cepl kako raste po celoj zemlji dok Bozija sila dotice ljudske zivote. Zetva dusa u Kraljevstvu Bozijem je nas cilj. Neka Bog zauvek primi slavu i cast koja pripada NJegovom imenu.

Jos jedan vazan princip koji pastoiri uce u Kalvari Ceplu je potpuno pouzdaNje u Svetog Duha da im pomogne pri tumaceNju Reci. Isus je rekao da ce ih Sveti Duh nauciti sve stvari i podsetiti ih na sve stvari koje su naučili. Pavle je rekao da telesni covek ne moze razumeti duhovne stvari niti ih moze znati, jer se one samo duhovno saznaju. Ono sto se vidi u Kalvari Ceplu je Boziji Duh koji radi krou Boziju Rec da bi promenio Boziji narod.

Postoje mnoge crkve koje pruzaju odlucno uceNje Biblije, ali skoro da poricu trenutni rad Svetog Duha. Ovo stvara mrtvu ortodoksiju. LJudi mogu biti dobro potkovani Pismom, ali da to ne utice bitnije na Njihove zivote. Poseduju oblik pobožnosti, ali poricu Njenu silu.

S druge strane medalje su crkve koje naglasavaju Svetog Duha, ali zapostavljaju uceNje iz Reci. Ovo vodi emocionalizmu i nestabilnom staNju koje je otvoreno svakom vetru nauke i lukavoj spretnosti ljudi koji cekaju spremni na prevaru. Mnogi hereticki ucitelji su nasli plodno tlo u crkvenim

zajednicama koje prenaslavljavaju samo emocionalna iskustva. Jako je vazno imati ravnotežu Reči i Duha tako da možete videti kako deluje Božija sila koja me Nja zivote a takodje i stabilan rast Hristovog tela.

Mi u Kalvari Ceplu se pouzdamo da Bog kada vodi. On i obezbedi, te kod nas nikada nema naglasaka na parama ili davanja. Mnoge od naših crkava ne prosledjuju tačno, već stave kutiju na ulaz gde ljudi koji žele mogu da daju doprinose. Bog nikada nije predstavljen kao da je svorac ili da se nalazi pred neizbežnim bankrotom. Pastiri su naučeni da je Bog savršeno sposoban da zadovolji potrebe za ciljeve koje želi da budu izvršeni. Bogu nije potrebna podrška Njegovih ljudi da bi preziveo; ljudima je potrebna podrška od Boga.

Tužno je videti ljude odbijene od crkve apelima i trikovima koji su korišćeni da se dobiju sredstva. Neki su otpali od crkve jer nisu imali ništa da daju i osećali se stoga neugodno. Mi ne dopustamo da im se to dogodi u Kalvari Ceplu jer ih nikad nismo ni molili da daju ili pokazu vernost. Kao što apostol Pavle kaže, neka vaše davanje nikad ne bude zbog pritiska ili prinude, već neka svako daje po volji svoga srca, jer Bog voli onoga koji dobrovoljno daje.

Ako pitate ljude koji su posetili Kalvari Cepl šta ih je najviše impresioniralo, verovatno ćete čuti mnoge stvari, ali neke od najčescih reči bi bile: toplo, puno ljubavi, slavljenje, opuštenost. Prvi utisak kada dođete na službu je toplota Božije ljubavi među Njegovim ljudima. Primetićete mnogo grljenje, što verovatno potiče iz doba hipija. Tu je mnogo sreće i smeha. Tu je takodje i sveta ali opuštena atmosfera, što se ogleda u načinu odevanja ljudi. Oni ne osećaju da moraju da se doteraju da bi došli u crkvu. A i ako su doterani ne osećaju se neprijatno. Tu je prihvatanje osobe, a ne stila odevanja. Ovo takodje potiče od hipi dana kada se nosila svakakva odeća. Čak Zirkard, koji je pevao sa grupom "Lav song" u ranijim danima Kalvari Cepla, to je veoma dobro izrazio u pesmi "Little kantri church" ("Mala crkva na selu" - prim. prev.) recima: "Duga kosa, kratka kosa, (Neki sako i kravata), ljudi

se napokon skupljaju (umesto kose) ravno u oci gledaju."

Muzika u Kalvari Ceplu je sveza i ziva, i ispuNjena refrenima slavljeNja. Mnogo puta ce grupa koja vodi slavljeNje to uraditi uz pratNju gitara, bubNjeva, klavijatura. Mnoge pesme su napisale vodje grupa i zatim ih prosledile ostalim crkvama. To pruza sasvim savremeno osecaNje. Cesto ce mlada osoba otpevati pesmu i objasniti da joj je to Gospod poklonio tog poslepodneva.

Vecina crkava u SjediNjenim Drzavama su danas visokoorganizovane i visokostrukturirane. Ovim zelim da istaknem da oni prenaslavljavaju zavisnost crkve od ljudi i zavisnost ljudi od crkve.

Mi u Kalvari Ceplu volimo slabiju strukturu dok naglasavamo nasu totalnu zavisnost od Boga. Interesantno je da se vecina ljudi u SjediNjenim Drzavama danas udobnije uklapa u nezavisnu i opustenu kategoriju; tako mi gotovo sami ribarimo u velikom, bogatom ribNjaku, dok mnoge druge crkve pokusavaju da ribare u mnogo maNjem ribNjaku.

U kNjizi Dela apostolskih vidimo da vernici, kada je crkva vodjena, nastavljaju u apostolskoj nauci, zajednistvu, lomljeNju hleba i molitvama. To su cetiri stvari koje su karakterisale ranu crkvu; to su cetiri stvari koje karakterisu Kalvari Cepl. Ove stvari se naglasavaju, traze i zive, i otkrili smo da - kao i u ranoj crkvi - Bog nadodaje nasem broju svakodnevno.

Rezultat posmatraNja Bozijeg delovaNja sa svojim neverovatnim plodovima samo je jedan ocigledni zakljucak: "Bogu pripada slava, velike stvari je On uradio."